

فیض العشق

کلام (ڈوہیڑا)

حضرت صوفی فیض محمد عرف فیض الفقیر سائین

سمبارا پبلیکیشن حیدرآباد

هن ڪتاب جا سڀ حق ۽ واسطا محفوظ

ڪتاب جو نالو: فيض العشق

موضوع: ڪلام (ڏوهيڙا)

ليکڪ: حضرت صوفي فيض محمد عرف فيض الفقير سائين

ڇاپو ٻيون: آڪٽوبر 2015 ع

ڪمپوزنگ ۽ لي آئوٽ: شاهزيب ميمڻ

ٽائٽل:

ڇپائيندڙ:

ڇپيندڙ: سمبارا پبليڪيشن

سید آرکید آفیس نمبر 8 عبرت گهٽي گاڏي کاتو حيدرآباد

ملمد: 000 روپيا

Faiz-ul-Ishq

(Poerty)

By: Hazrat Sofi Faiz Mohammad @ Faiz-ul-Faqeer Sain

Sambara Publication Hyderabad

Cell: 03003513966-03163068979

ڪتاب ملڻ جا هنڌ:

پٺاڻي ڪتاب گهر حيدرآباد، فڪشن هائوس حيدرآباد

ادبي بورڊ بڪ اسٽال تلڪ چاڙهي حيدرآباد

قلنج ڪتاب گهر سنڌ لينگويج اٿارٽي حيدرآباد

ڪنگ پڻ بڪ هائوس پريس ڪلب حيدرآباد

ڪامريڊ بڪ اسٽال ڄامشورو، رابيل ڪتاب گهر لاڙڪاڻو

مهران ڪتاب گهر لاڙڪاڻو، وسيم ڪتاب گهر شڪارپور

سنڌيڪا ڪتاب گهر سکر، تهذيب بڪ اسٽور خيرپور ميرس

نر ڪتاب گهر مٺي، الفتح نيوز ايڄنسي سکر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
نعمده ونستعين

هي ڪتاب حال نامون مرشد سائين معليٰ مولانا جناب رهبر اهر
حقاني فقير صاحب فيض محمد بلوچستاني رحمت الله عليه عرف
فيضل فقير

سُمي به اسم

هديه عقيدت

ڏنهن تصنيف فقير محمد يوسف از ڪمترين فرزندان و فقيران
آنجناب تيار ٿي منجهه مجلس مشتاقن جي رونما ٿيو
ڪان ڏالڪ

تحرير في التاريخ 2 ماه ربيع الاول سن 1379 ع ه مطابق
1959/9/6

حالانام

(ديباچہ)

مختصر بيان ولادت ڪان وٺي وصال تائين جناب فيضاب
عاکف نشين باب الله المجيدخ و عزلت گزين توحيد و تجريد
محبوب العاشقيان و برهان العارفين مولانا هادي راهنماء راه حقاني
فقير صاحب ميان فيض محمد بلوچستاني صوفي القادري رحمت الله
عليه جن جو شرح وار ڪيو ٿو وڃي.

مگر هيءَ احوال نامون فراق آميز ۽ درنامون شور انگيز چڙو قصو
۽ ڳالهه نه آهي، بلڪ درد ۽ شوق وارن واسطي محض هدايت ۽ حال
آهي.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله رب العالمين والعاقبة للمتقين والصلوات والسلام علي رسولہ محمد وآلہو اصحابہ اجمعين، اما بعد و از حمد ۽ نعت جي، بيت سونھين سدان حمد سبحان کي مشرف بڻايو جنھن انسان کي مولانا جناب مرشد سائين جن پاڻ قوميت جا بلوچ لاشاري گھرام خان جي اولاد مان آھيان ۽ سندن والد جو نالو خان محمد هو، مسڪين مڪان اجدادي ۽ جاءِ اصلي سندن شهر گاجان تحصيل گندا واھ ملڪ بلوچستان ۾ ھوين، تاريخ ٽين ماھ ربيع الثاني سن تيرنھن سو ھڪ ھجري ڏينھن خميس تاريخ تولد ٿيا، جيئن سندن بيت پارسي

از آنجناب

چوسن سيز دهم در نهايت رسيد، (بجلوه گري روحم آمد پزير)، تولد ٿيڻ کان بعد تيرنھن سال جي عمر ۾ علم پڙهڻ شروع ڪيائون، مگر اصل کان ئي فقيري جو شوق هوندو هين، جيئن سندن ابيات پارسي چودر سيز دهم سال عمر ۾ رسيد، بخاطر نيمن مر او زيدا++ ڪه ناگه دلم زين دنيا دور خورد، بره خراندني علم پاد رفشرد و ليکن نه هر دم دران حال بره، نه هر وقت دربند اموال بود گهي در شغل شوق خواندن بودم، گهي در اموران دنيا زدم، "گهي حيدگا سوء بيشه شدم، گهي سبح در دست آلوده غم" نون سالن ۾ علم پارسي پڙهيا، تنهن کانپوءِ علم عرييفه ۽ حديث شريف کان ٿيا، تڏهن تقرير جنهن مولوي صاحب وٽ رهندا هئا سو فوت ٿي ويو، پوءِ موٽي اچي پنهنجي اصلي جاءِ ۾ گوشو ڪري ويٺا جيئن جو نه ڪاڻڻ ۽ ڳالهائڻ، نه سمهڻ نه گهمڻ، چڙو مولوي جي ذڪر فڪر ۾ چند روز مشغول رهيا، آخر جڏهن سڪ ۽ سوز اچي زور ڀرين، تڏهن هڪڙي غيبي اشاري سان بيعت ٿيڻ لاءِ تيار ٿيا، جيئن پاڻ فرمايائون ابيات پارسي+ دران ورطه محبوبدم مزيد، ڪه ناگه ندائي مخاطر رسيد+++ همي گفت ڪه ارخفته قم قم ز خواب، اليه الوسيله روان شويستاب.

(اشارو)

انهي پنڌ ۾ بغير رهبر جي بمثل مقصود پهچڻ مشڪل ۽ گران آهي، چو ته بنا کير جي مڪڻ ٿيڻو نه آهي ۽ بنا رسي جي کوه دنيا جي کان نڪرڻ محال

(جيئن بيت مثنوي مولانا رومي عليه رحمت)

علم باطن همچو مسکه علم ظاهر همچو شیر، گر شود بي شیر
مسکه شر پیر چرد ۽ مولا الله تعالیٰ، یا ایها الذین آمنوا اتقوا الله
ویتقلوه الیه الوسیلہ، انهي وسيلي کون مراد خاص مرشد آهي، جيئن
حديث شريف: من یمشي فی الطريق بلا شیخ کمن یمشي فی البحر
بلا سفینہ.

حديث هي: اول الرفیق ثم، طریقت + مرشد کانسواء طریقن جي
پنڌ شهر لهڻو نه آهي، تيئن سونهن کان سواءِ رستو به لهڻ مشڪل
آهي، تنهن ڪري مولائي جي طالب کي مرشد جي گولها ضروري آهي.
یهد الله لنوره من الیاء

(بيت سنڌي ٺاهيندڙ ڪتاب)

سدان منهنجا سي پرين ڄاڻيندي هيا ڄام، مالڪ پنهنجي مهر
سانڪيو عالي تن جو نام جڏهن غيبي اشارو مرشد وٺڻ لاءِ ٻڌائون،
تڏهن پنهنجا خوش ۽ قريب، جاءِ ۽ جائيداد سڀ ڇڏي مرشد وٺڻ لاءِ
روانا ٿيا، آخر اچي حضرت فتح پور شريف ۾ جناب سلطان العارفين
محبوب العاشقين سراج الاولياءِ والل حياءِ سيد السادات پير روشن
ضمير ميان رکيل شاه فقير صوفي القادري فتحپوري رحمت الله عليه
کان وقت صبح ڏينهن خميس جي تاريخ 3 ماه ربيع الثاني سن
1322هـ تيرنهن سو ٻاويهه هجري ۾ بيعت ٿي ڄام وحدت نوش
فرمايائون

(جيئن سندن ابيات پارسي)

زهي بود فرخ نهاد آن زمان، که پيري مڪمل بود اندر جهان، زآلي
نبي شاننش علي قدر، وزآباء اجداد صاحب نظر، به ري كاف يي لام
اسمش مدام، دگر شين الف هي نهايت بنا بهنگام مستي و وقت
صبح، بمن دل شده داد جامي چوروح چه گويم زجامي که جامي بداد،
چه گويم نامي که نامي بداد القصه بيعت ٿيڻ کان بعد ڇهه سال ڪامل

چٽو محنت شاق ۽ رنج فاقه تنها بر ۽ قبيستان ۾ مولائي جي محبت ۽
 ذڪر سان گذاريائون. مگر سڄو حال سندن محنت ۽ مشقت زهر ۽
 عبادت ڏهاڪن ۽ فاقين جو. جيڪڏهن لکجي ته ڪيترا ڪتاب
 ٺهي وڃن ۽ عمر ساري خرچ ٿي وڃين ته به پورو ٿي نه سگهندو تنهن
 ڪري نموني لاءِ سندن هڪڙي پوئين چلي جو بيان لکجي ٿو جيئن
 ته هڪڙي مسجد شريف صديق جي نالي تي حضرت فتحپور شريف
 کون الهندي پاسي اٽڪل هڪ ميل جي مفاصلي تي مشهور آهي.
 آنجناب جن اتي وڃي چلي لاءِ ويٺا ۽ مسجد شريف کان ٻاهر لڳ
 برسات جي پاڻيءَ جو چشمو ۽ ڪجهه لائين جا ٻوٽا بيٺا هئا. جو
 سائين جن ٽن ڏينهن تائين اتيون به ٿي پن لائين جا کائي ۽ پاڻي
 چڪو نوش ڪري روزو چوڙيائون. آخر ٽين رات، جڏهن روزو چوڙي
 وڃي ساڳي جاءِ تي ويٺا ته پويان ست ٿيه ڏينهن انهي هڪ جاءِ تي
 گذري ويا. جڏهن چلو پورو ٿيو ته سندن مرشد صاحب انهي شام پاڻ
 گهوڙي تي سوار ٿي سڌو اچي انهي مسجد شريف جي در تي گهوڙي
 جهلي سڌ ڪري چيائون ته فيض محمد اتي هاڻي ڏهاڪن ۽ چلن
 جي حد ختم ٿي ته پاڻ اتر جي ڪوشش ڪيائون مگر اتي نه سگهيا.
 ڇو ته چاليهن ڏينهن ۾ کاڌو اصل ڪو نه ٿيو ۽ پيو ته جنهن هٿ جي
 ارڪ زمين تي رکي ٽڪيو ڪري ويٺا هئا سا ارڪ به زمين ۾ گهري
 وئي هئي. سبحان الله جو ايترو ڏينهن ۾ کاڌو ۽ پيئو ته ٺهيو پر هڪ
 هنڌ کون چريا ئي نه جو سڄو هٿ مبارڪ ارڪ جي کوڙ ڪري ۽
 سڪل زمين ۾ گهري ويو ۽ پاڻي مولائي پاڪ جي محبت ۾ ايئن ته محو
 ۽ متفرق رهيا جو وجود جي خبر ئي ڪانه پيا. آخر مرشد صاحب
 دوباره هڪل ڪري فرمايو جو فيض محمد ڇا ٿو ڪرين ته اتي پاڻ
 کي اهڙو جذبو آين جو هٿ مبارڪ يڪدم چڪي زمين مان ڪڍي
 ۽ اتي اچي مرشد سائين جي قدم بوسي ڪيائون ۽ رهبر سائين
 سندن نازڪ حالت ڏسي بازو کان وٺي گهوڙي تي کڻي پٺيان پيلهه
 ڪري درگاهه شريف ۾ آڻي هڪ خلاصي جاءِ ۾ رهائي ڪجهه وقت
 ڪش ۽ پتري پٽ جي خوراڪ ڪرايائون. تان جو طبيعت ٺيڪ ٿي.
 هي هي ۽ هاءِ هاءِ اهڙي طرح تي سڄا ڇهه سال زهد ۽ عبادت محنت ۽
 مشقت ۽ فاقه ڪشي ۾ گذاريائون. تڳهه الله لنوره من ايشاءِ جڏهن

ڪجهه ڏينهن کان بعد گهمڻ جهڙا ٿيا ته مرشد سائين امر فرماين جو
هاڻي ڪجهه وقت سير سفر ڪيو پوءِ ارشاد موجب ٽي فقير پيا جيئن
هڪ سلطان فقير ۽ ٻيو ملتاني فقير ۽ ٽيون نصير فقير نالي پاڻ سان
همراه ڪري پيرين پنڌ نڪري هليا. آخر سير سفر ڪندي
بلوچستان جي حد کون نڪري اچي سنڌ جيڪب آباد پهتا اتي
نصير فقير دنيا گڏ ڪرڻ جي لالچ تي سنگت ڇڏي پڇي ويو باقي ٻه
فقير ۽ ٽيون پاڻ ڇهه مهينا سڄي سنڌ گهميا ۽ جاڻي جو وقت پيو
پوين ته پاڻ وسم کان ٻاهر جهنگ ۾ ويهي پيا رهن ۽ سنگتن کي پيا
چون ته ماني جو ٽڪر وقت جي گذران لاءِ وڃي پني اچو ۽ خبردار
متان وڌيڪ ڪا دنيا جي لالچ ڪيو چو ته اسان نفس جي تنبيهه ڏيڻ
لاءِ نڪتا آهيون نه دنيا گڏ ڪرڻ لاءِ. آخر جڏهن ڇهن مهينن جو سفر
پورو ڪري درگاه فتحپور شريف ۾ موٽي آيا ته سندن مرشد سائين
مريد ڪرڻ جي اجازت عنايت فرمايائون جو ڪيترن آدمڻ دست
بعيت ٿي حقيقي فيض حاصل ڪيو ڳچ ڏينهن کانپوءِ مرشد سائين
کين گهرائي امر فرمايو جو توهان کي جاڻي وڻي پاڻ لاءِ لوڙهو ٺهرائي
خلاصا ٿي رهو پوءِ ارشاد موجب پاڻ ٻه ٻالڪا هڪ صابر فقير ۽ ٻيو
جوگي فقير سان ڪري روانا ٿيا ۽ انهي وقت سائين جن شعر گوئي به
ڪندا هئا جو اهي ٻئي ٻالڪا سندن شعر ڳائيندا هئا. آخر ڪجهه
ڏينهن بعد سنڌ تعلقي شهدادڪوٽ ڳوٺ قطرين ۾ پهتا اتي هڪڙي
مريد ڏيڍ ايڪڙ کن زمين خيرات ڏني پاڻ انهي زمين ۾ لوڙهو جوڙائي
ويٺا. ڇهن مهينن بعد سندن مرشد سائين واپس فتحپور شريف
گهرائي خلعت خلافت جي ڏيئي پنهنجي درگاه شريف تي مقرر
ڪيائون. هڪڙي جاءِ به جوڙائي سندن خلاصي رهڻ لاءِ ڏنائون. جنهن
جو نالو مشهور لوڙهو آهي. پوءِ پاڻ اتي خلاصا فقط مولائي جي محبت ۾
محو ۽ مشغول رهندا هئا ۽ سندن مرشد سائين جن اگر ٻاهر ڪنهن
ڏينهن سفر تي ويندا هئا ته پنهنجي جاءِ تي به ان جناب جن کي مقرر
ڪندا هئا. آخر پيري مغان جي امر سان شادي ڪيائون ۽ اتيهون به
فرزند ٿين. جيئن وڏي فرزند جو نالو محمد محرم فقير ۽ ننڍي فرزند
جو نالو محمد يوسف فقير آهي. لوڙهي ۾ جڏهن خلق جي انبوي ۽
آمد رفت جي غلبي زور ڀريو ته پوءِ پنهنجي حويلي ۾ ڪوٽ جي اندر

هڪڙي خلاصي جاءِ جوڙائي اتي چڙو پاڻ خلاصا ۽ تنها رات ڏينهن
 مولِي پاڪ جي محبت ۽ مشاهدي ۾ محو ۽ مستغرق رهندا هئا، مگر
 جهٽ صبح ۽ جهٽ شام کي ٻاهر لوڙهي ۾ نڪري محض الله خلق
 جي فرياد رسي ۽ فيض رسائي ڪندا هئا ۽ جهٽ عشاءَ کي پنهنجي
 رهبر سائين جي محفل سماع گاهه ۾ به هميشه ويندا هئا ۽ سماع کان
 اڳ ۾ سندن مرشد سائين خاص سلوڪ جو گفتگو آنجناب جن سان
 ڪجهه تائيم تائين ڪري پوءِ سماع شروع ڪرائيندا هئا، الله بس
 باقي هوس.

(بيت سنڌي)

جيجل منهنجي جيءَ ۾، سورن مٿون سور
 تارئون اچن توڙ ڪون، سر تي ڪيون گهور
 ”پايم سڀونورا وجو مڪا سڄڻين“

فضا کي ڪوٽ ناهي ۽ تقدير جي تير کي اوٽ، ڪل نفسِ ذاتت
 الموت سالهي انهي تاريخ 7 ماه ربيع الثاني سن 1359 هـ رات
 خميس جي سندن مرشد سائين جناب سلطان لاعارفين محبوب
 العاشقين، سراج الاولياءِ والا صفيا سياده پناه سيد ميان رکيل شاه
 فقير صاحب صوفي القادري رحمت الله عليه هن جهان فاني کان
 رحلت، پذير ٿي منجهه سراءِ باقي جي واصل ٿيا، انا لله وانا اليه
 راجعون

مرشد صاحب جي درگاهه تي رهيا آهن، آخر سبب قيد پاڻي ۽
 اشاري غيبي جي تاريخ 13 ماه ربيع الثاني سن 1361 ع ۾ فتحپور
 شريف کان هجرت ڪيائون، جيئن پاڻ فرمايائون بيت سرائيڪي
 آبي يارايون فرمايا ڪر ڏک فاقمي چوڙ علاقي
 توشا شوق توڪل والا چاچڙه ڏاڪي چوڙ علاقي
 فيصل فنهرفنائي ڏاڪه پيئن ڪون به سڪلاڪي چوڙ علائقي

تڏهن چڙو شوق ۽ توڪل جو توشو ڪڍي اتهون روانا ٿي سرحد سنڌ
 جي تي اچي لڳ شاخ سيرواهه ڳڙهي خيرِي جمالي کان اٽڪل 7
 ميل اولهه جي پاسي ضلعي جعفر آباد بلوچستان تحصيل اوسته
 محمد، تپه گندخ جهنگ ۾ ڪوٽ ڪڍائي اتي سڪونت پذير ٿي
 ويٺا ۽ ڪوٽ کان ٻاهر به گهڻا مسافر خانا ۽ محنتي فقيرن جي

خلاصگي لاءِ لوڙهي جي جاءِ جوڙيائون ۽ درگاهه شريف جونالو فيض
 پور شريف رکيائون ۽ ڪوٽ جي اندر وڃئون ڀت ڪڍائي هڪڙي
 ڀاڱي ۾ پنهنجي عيال جي جاءِ ۽ لنگر خانو ڪريائون ۽ ٻئي ڀاڱي ۾
 خاص پاڻ لاءِ خلاصيجاڙ جوڙائي انهي ۾ بدستور سابق چڙا پاڻ
 خلاصا ۽ تنها رهندا هئا مگر جهت صبح ۽ شام ٻاهر نڪري
 ڪچهري به ڪندا هئا ۽ جهت عشاءِ کي سماع به ٻڌندا هئا ۽ ڪنهن
 لاچار سائل سان تشریف فرما به ٿيندا هئا ۽ ڪنهن وقت مراد مندن
 جي دعوت به قبول فرمائيندا هئا ۽ مرشد سائين جي ميلي تي به هر
 سال ويندا هئا، جڏهن سن 1376 هه تيرهن سو چاهتر هجري ۾ مرشد
 سائين جي ميلي تي درگاهه فتحپور شريف جو ويا ته ڪجهه پيش
 گويون ڪيائون، جيئن ته ميلي کان بعد جڏهن پنهنجي ڳوٺ جي
 واپس تياري ڪيائون ته مرشد زادن کان موڪل ڪري پوءِ روضه
 مبارڪ پيري مغان جي ڏي جو روانا ٿيا ته فقراھ کي چوڻ لڳا جو ادا
 هلو ته رهبر سائين کون آخري موڪل ڪيون، جو ظاهر موتي اچڻ
 محال آهي، ۽ پيو ته پنهنجي رهبر سائين جي قوال ملتاني فقير کي
 گهرائي موڪلائي ڪيائون ۽ فرمايائون ته ادا آخري موڪل اها آهي
 ۽ فصل پڪو آهي ۽ جڏهن اٺ سوار ٿيڻ لڳا ته فقيرن ۽ مريدن جو
 گهڻو هجوم موڪل لاءِ بيٺو هو پاڻ آنجناب جن منهن مبارڪ تن
 ڏي ورائي ۽ فرمايائون ته ادا توهان کي هي آخري وصيت ٿي ڪجي
 جو مولجي جو نام نه وسارجو ۽ پنج وقت نماز قائم رکجو ۽ موت کي هر
 وقت ياد ڪجو ۽ هي جهان فاني آهي آخراڳتي هلبو ۽ اسان جي به
 موڪل اها اٿو مگر فقير سڪ وارن مريدن سان هميشه گڏ آهي، هي
 هي ۽ هاءِ هاءِ آخر ٻي سال سندن فرزندن عرض ڪيو جو قبل اڳين
 چنڊ ۾ مرشد سائين جو ميلو آهي هلڻ جي تياري ڪجي ته پاڻ
 فرمايائون جو هائو ادا هلڻ جي تياري ڪيو پر چڪي چيله ٻڌو جو
 اسان جي به تياري آهي ۽ ڪجهه سران پڪيون آڻايو ۽ ڪچيون
 سران به ڪجهه وجهايو جو ڪم اينديون، جڏهن تاريخ 17 ماه ربيع
 الاول جي شام تي ڪچهري برخاست ڪري اندر گهر آيا ته
 فرمايائون جو اسان کي مالڪ اناج جي کاڌي کان ڇڏائي وڌو آهي ته
 سندن وڏي فرزند حاجي صاحب عرض ڪيو جو قبل اهي بوتو جو

ٺهيل آهي ته انهي کي ماني جو گرهه به ضروري آهي نه ته وقت ڪيئن
 گذرندو ته پاڻ فرمايائون جو ادا جيڪا طاقت مولِي جي نالي کي آهي
 ته ماني کي ڪهڙي طاقت هوندي مگر هي ڪا بيماري ٿي نظر اچي ته
 حاجي صاحب عرض ڪيو جو قبلاجي ڪا بيماري آهي ته علاج عليه
 صلوات والسلام جن به ڪرايو آهي، توهان به مهرباني ڪري
 ڪراچي يا ڪوئيٽا هلو ته ڪجهه علاج ڪيو وڃي، ته پاڻ
 فرمايائون جو ادا علاج سان اگر حياتي وڌي ها ته قائد اعظم نه مري ها
 جو ملڪ جا حاڪم ها ۽ ولايت پاس ٿيل ڊاڪٽرن جي زير علاج ۾
 جڏهن دم پورا ٿيس ته هر ڪو لاچار ٿي وينو مگر توهان جي هروڀرو
 مرضي آهي ته هتي حڪيم گهراڻي پلي علاج ڪيو باقي ٻاهر
 ڪاڏهن به هلڻ جي ضرورت ناهي، آخر جڏهن حڪيمن اچي سائين
 جن جي طبيعت ملاحظه ڪيائون ته پاڻ فرمايائون جو حڪيم
 صاحب ڪهڙي بيماري مقرر ٿا ڪيو حڪيمن عرض ڪيو جو قبل
 ٻي ڪا اهڙي بيماري ته نظر نٿي اچي مگر صرف خون جي ڪمي
 آهي ته پاڻ فرمايائون جو ادا خون فقير پنهنجو پاڻ ڪپائي ڇڏيو
 آهي، جيڪا ٻي بيماري آهي ته پلي علاج ڪيو ۽ هڪ ڏينهن سندن
 مرشد زادو سائين عزيز شاهه صاحب عرف چيزل شاهه آنجناب جن
 وٽ تشريف آور ٿيو ۽ بعد ملاقات جي پڇا ڪيائون جو طبيعت
 ڪيئن آهي ته پاڻ فرمايائون جو قبل ٻيو خير آهي، مگر انسان جو
 وجود به انجن وانگر پرزا آهي.

هاڻي اسان جي انهي پرزي ۾ نقص ٿي پيو آهي جو سڄي مشن
 انهي جي زور تي پئي هلي، مولانا شاهه صاحب فرمايو جو مالڪ خير
 ڪندو، مگر شاهن شاهه جي ميلي تي بدستور سابق ضرور اچجو ته
 پاڻ فرمايائون جو قبل اسان جي پوک هاڻي پڪي ۽ فصل تار آهي،
 اسان جو ظاهري اچڻ نه ٿيندو ۽ اسان جي موڪل به اها آهي باقي
 فقير هميشه گڏ آهن ۽ پنهنجن ٻين فرزندن ڏي آگر جو اشارو ڪري
 فرمايائون ته قبل هاڻي اسان جي جاءِ تي هي ٻئي اٿو ۽ هي به انشاءِ الله
 اهو در نه ڇڏيندا ۽ اسان جي رند قدم سان هلندا، هي ۽ هاڻي هاڻي
 القصه تاريخ 13 ماه ربيع الثاني جي شام جو فرزندن کي ڪجهه
 وصيت ۽ نصيحت ڪيائون جو هيٺ لکجن ٿا، پهريون فرمايائون جو

هي دنيا مثل راند جي اٿو تنهن سان دل نه لائجو ٻيو مسجد شريف آباد
ڪجھو ٿيون ته مولا کي سڀ کان وڌيڪ دوست رکجو چوٿون پنهنجي
سڀ شئي مولا جي حوالي ڪجو پنجنون فقير جي عزت ٿڌي ۽ مٿي
اٿو ڇهون فقير جي رند قدم سان هلجو ستون سڀ ڪم ۾ پنهنجو
وارث يا وڪيل مولا پاڪ کي وڻجو ڇا ديني يا دنوي ڇو جو مولا کان
وڌيڪ ٻيو وارث يا وڪيل ڪونهي، انون ته فقير جي مڏي ۽ ميراث
خاص اهو ڪتاب سر العشق اٿو انهيءَ کي پاڻ کان پري نه ڪجو ۽
سڀ ڪجهه انهي ڪتاب ۾ اٿو ڪتاب مذڪور آنجناب جن جو
تصنيف ٿيل آهي. خاص فقيري بيان ۾ نائون منهنجي غريب ۽
مسڪين مريدن جي توهان کي پارت آهي، هي هي ۽ هاءِ هاءِ بعد
وصيت جي فرمايائون ته هاڻي صبر ڪيو جو گفتگو ۾ اسان جا دم
اجايو زيان ٿا ٿين، پوءِ پاڻ چپ ڪري مولا جي ذکر فڪر سان
مشغول ٿيا ۽ ٻيو ته انهي وقت تائين به نماز قضا ڪا نه ڪيائون،
جڏهن طبيعت تمام نازڪ ٿي ته هڪڙي ڪچي سر آڻائي رکيائون،
جو انهي تي تيم ڪري به پنج وقت نماز ادا ڪندا هئا، آخر صبح
جي 14 تاريخ نماز به بدستور ادا ڪري ۽ وڏي فرزند کي فرمايائون ته
سورة ياسين مبارڪ پڙه، پوءِ حاجي صاحب ياسين شريف پڙهڻ
شروع ڪيو جڏهن ياسين شريف پورو ٿيو ته سائين جن پاڻ هٿ
مبارڪ مٿي ڪري ۽ دعائون گهريائون ۽ بعد ۾ ڪلمو شريف پڙهي
۽ خفي ذکر ۾ مشغول ٿيا ته سندن ننڍي فرزند عرض ڪيو جو قبل
پاڻي چڪو ڏيون ته پاڻ فرمايائون جو ادا هاڻي انهيءَ پاڻي جي
ضرورت نه آهي، بس پوءِ پاڻ جسم مبارڪ کي سڌو ڪري ۽ شڪر
الحمد الله رب العالمين پڙهي جان بحق تسليم ڪيائون، ٽائيم 8
وڳي صبح جو ڏينهن خميس تاريخ 14 ماه ربيع الثاني سن 1377 هـ
بمطابق 1957/11-8 تي هن جهان فاني کان رخصت ڪري منجه
سراءِ باقي جي واصل ٿيا، انا لله وانا اليه راجعون، هي هي ۽ هاءِ هاءِ
پنهنجن جي نماز کانپوءِ سندن تدفين ۽ تڪفين جو ڪم ان نفرن
ڪيو جيئن 2 سندن فرزندن ۽ هڪ سندن پاڻي جو پٽ ۽ هڪ
سندن پاڻي جو ۽ ٻيا سندن خاص مريد هئا ۽ سندن نماز جنازه ۾
ڪيئي آدمڻ شموليت ڪري ثواب جو بحر ورتو ۽ گوڻ جي اترئين

پاسي ٿانهن آنجناب جن کي هميشه کي جي آرامگاه لاءِ جاءِ ٿئي
وئي ۽ اها رات جسمي جي هشي ۽ سج لهن کان بعد تدفين جو ڪم
پورو ٿيو ۽ انهي رات جنتي گهر ۾ به ٿي جو سڄو قرض ماهر ڪارو ٿي
ويو. هي هي ۽ هاءِ هاءِ

(بيت پارسي)

چر ڪري اي فلڪ باماج ڪري رسندي آفتابم رابزوي

(ابيات سنڌي محرم فقير)

ڪري پروانا اٿا، پرين چڙي ناني هي دنيا. ڪيائون وصال واحد
مين هاڳين سي مليا ڪهڙو ڪيان انهي روز جو مون بارو روانا ٿيا بي
حواس تنهن ڏينهن ۾ سڀ حاصل ۽ نانا پيو زلزلو زمين ۾ جنبيا سڀ
جهلا ويو هوش حيوانن ۽ انسانن غلام ٿيو واويلا وحشين ۾ ۽ ماتم
منجهه خلقا ڪارو ٿيو قمر تنهن رات ۾ ظاهر منجهه فلڪا ڪي
پڪارون پريشين لاءِ وڻ ٿي ۽ ملڪا پر هيو انگ ازل جو ڪل نفس
ذاتت الموت جيڪي دوست رب جا سي ناهن ماما، ان اولياءِ
الايوتن بل آهن حياتا تي محرم راضي رضا تي ڪر صبر ۽ شڪر
رب باري بي پرواه آهي. ناهين ڪنهن جو شريڪا.

مولانا موصوف رحمت الله عليه جي وصال کان بعد ٽئين ڏينهن تي
جناب پير ميان چيزل شاه گادي نشين حضرت فتحپور شريف بمع
فراهِ ۽ امراه جي سندن وڏي فرزند حاجي صاحب محمد محرم
فقير کي حال ڏاڳا ڏيئي دستاربندي ڪري جناب والد صاحب جي
جاء تي گادي نشين فيض پور شريف (مقرر ڪيائون):

چلي دوران انساني ڏند جسر تي ڪاٺ واري اڏوهي لڳي وئي
جنهن جو نشان صاف ظاهر هين.

بيان حليه ۽ لباس - خلق سیرت ۽ ڪرامات آنجناب رحمته الله عليه

مولانا مرشد سائين جن جي شڪل مبارڪ ڪلڪ رنگي ۽
پيشاني خلاصي ۽ منهن موڪرو هو مٿي جا وار گهاٽا ۽ ڊگها هئا ۽
سهارى هڪ مٿ ڊگهي ڇڏيندا هئا، قد جا ساڍا پنج فوٽ ۽ چاٽي
موڪري هيٺ ۽ پيرن جي تري کي لڪ نه هيٺن طبع حاصل ۽ ڳالهائڻ
پر نرم ۽ سڀ ڪنهن سان خوش خلق مشڪي ڳالهائيندا هئا ۽ ڪم
گفتار فحش لفظ اصل استعمال نه ڪيائون ۽ تهڪ سان به ڪڏهن نه
ڪليا، ۽ گهمڻ ۾ تيز رفتار سر مبارڪ هميشه هيٺ ڪري گهمندا هئا،
لباس سادي ۽ سفيد پائيندا هئا ۽ دستار مبارڪ گيترو رنگ يا نيري
رنگ جو پڌندا هئا، سرندين ۾ گهڻو ڪري سادي ڪپڙي جي وڏي ٽوپي
نهرائي پائيندا هئا جو ڪن به ڍڪيل هوندا هيٺ ۽ گرمين ۾ ڪنهن
وقت سفيد تاج پائيندا هئا ۽ بسترو سندن مختصر ۽ سادو هوندو هو
۽ رات سڄي هيٺ تڏي تي ويهي گذاريندا هئا، ڏينهن جو به ڪلاڪ
ڪن آرام ڪندا هئا، گرمين ۽ سردين ۾ رات ڏينهن هيٺ تڏي تي
هوندا هئا ۽ گرمين ۾ هيٺ تڏي تي هڪ فراسي وڇائيندا هئا، سردين
۾ هليون هڪ ٻرو هڪو اونو ٽپڙ وڇائيندا هئا ۽ سياري ۾ مٿان سوڙ
ڪڏهن به ڪم نه آندائون مگر گرم مڱ يا ڪمبل ويڙهيندا هئا ڇو
تہ سڄي رات مولا جو ذڪر لڪر ۾ ويٺا ئي هوندا هئا ۽ خوراڪ انين
پهر منجهند جو مان حضر تناول ڪندا هئا سو به آني تور کان وڌيڪ
نه، ۽ نماز پنج وقت مقرر پڙهندا هئا ۽ جمعي جي ڏينهن تلاوت قرآن
پاڪ جو به مقرر ڪندا هئا، سخا ۾ ڪنهن قسم جو سائل به خالي نه
موتايائون، جيئن ته ان يا روڪڙ مال يا ڪپڙو ڪنهن وقت ته
ڪچهري ۾ سائل کي جان مبارڪ جا ڪپڙا ڏنيون پاڻ پلي اگهاڙا
جاء تي ايندا هئا ۽ پيو ته حليم ۽ مروت، جذب ۽ خرق عادت، رحم ۽
شفقت تواضع ۽ رياضت، صبر ۽ قناعت، ڪشف ۽ قدرت وغيره
وصفن ۾ به بينظير ۽ بيمثال هئا، جيڪڏهن مان ناقص سڄي عمر
خرج ڪريان ته به آنجناب جن جي وصفن مان هڪڙي وصف جو
بيان به پورو ڪري نه سگهندس، تڏهن درگذر ڪري سندن ڪرامتي

معجزن مان به حياتي جي وقت جا ۽ به مماتي کان بعد جا نموني لاءِ درج ڪيا ٿا وڃن، جو مخلص يقين وارن لاءِ تحفہ ناياب آهن، پهريون ڪرامتي معجزو ائين آهي جو طالب ٿيڻ کان اڳ ويهن سالن جي عمر ۾ آنجناب جن کي محمد عمر نالي بلوچ ديناري دعوت ڪري پنهنجي شهر ڪاري (گندا واه) وٺي ويو. شهر مذڪور ناڙي ولايت ۾ مشهور آهي ۽ سائين جن خلاصگي لاءِ شهر کان ٻاهر هڪڙي ڪوٺڙي ۾ رهيا، پنهنجن جي نماز پڙهي انهي ڪوٺڙي جي اڳتون مولا جي ذڪر فڪر سان مشغول ويٺا هئا ته هڪڙي ماڻهو پهچندي اچي عرض ڪيو جو سائين منهنجي جان بچايو مون کي ڪارو ڪيو اٿن ۽ هو ماري منهنجي ڪڍ ٿا اچن، سائين جن فرمايو ته ڪوئي جي اندر فقير جي بستري ۾ وڃي سمهي پئو سائل ويچارو يڪدم ڪوئي جي اندر گهڙي سائين جن جي بستري ۾ ويڙهجي سمجهي پيو سائين جن ياسين مبارڪ پڙهڻ شروع ڪئي ته ايتري ۾ سائل جا ماري به ترارن ۽ بندوقن سان اچي پهتا ۽ سائين جن کي چوڻ لڳا جو جلدي اهو ماڻهو جو تو وٽ آيو اسان کي ڏي سائين جن فرمايو ادا مان مسافر توهان جو ماڻهو ڪاڏي ڪندس، مارن چيو جو ڏينهن ڏٺو آهي اسان اکين سان ڏٺو سين جو توهان جي انهي ڪوئي ۾ اندر گهڙي ويو پاڻ فرمايائون جو ڪوئي ۾ پلي توهان ڳولي ڏسو پوءِ اهي ماري ڪوئي ۾ اندر گهڙي ڏاڍو ڳوليائون مگر ڏسي نه سگهيا آخر لاچار ٿي هليا ويا، واه ياسين شريف جي پرڪٽ ۽ سائين جن جي زبان مبارڪ جو اثر، جو ايڏو سارو آهي، ڪوئي جي اندر ڏسي نه سگهيا ۽ پيو ڪرامتي معجزو ائين آهي جو ضلعي لاڙڪاڻي ڳوٺ آگاڻي ۾ سائين جن کي هڪڙو مريد امام بخش نالي دعوت ڪري وٺي آيو ۽ ڳوٺ مذڪوره درياھ سنڌ جي ڪناري تي آباد آهي، جڏهن آنجناب جن اتي ويا ته ڳوٺ وارن ماڻهن عرض ڪيو جو قبلان هن ڳوٺ کي اجهو درياھ پائي ٿو وڃين، مهرباني ڪري دعا ڪريو ته انهي مصيبت مان مالڪ بچائي جو درياھ ڳوٺ ڏي آر ڪيون پائيندو ٿو اچي، سائين جن فرمايو ته توهان دلچاءِ ڪريو اسان لال فقير کي رات ڪانه موڪلينداسين ته وڃي ليڪو ڪڍي ايندو درياھ انشاءِ الله تعاليٰ وڃي پنهنجي جاءِ تي وهندو پئي ڏينهن تي جو ڳوٺ وارا ماڻهو وڃي

ڏسڻ ته سبحان الله درياھ ڳوٺ وارو پاسو ڇڏي پرين آر ڪيون ٿو پيو
 وهي، ويچارا ڏسي ڏاڍا مالڪ جا شڪر گذار ٿيا ۽ مماتي جي بعد
 واري ڪرامتن معجزن مان پهريون ايشن آهي جو تعلقو اوستا محمد
 ويٺل ڳوٺ چوڪي فقير، عطا محمد نالي قوم جمالي جو پوٽو سخت
 بيمار پيو ڳڙهي خيري علاج لاءِ کڻي وڃي سيد نور شاھ جي اوطاق ۾
 ٽڪيا، ڊاڪٽرن لاءِ علاج ڪيو، رات جو فقير ويچارو سائين جن کي
 ٻار جي شفا لاءِ گھڻا عرض ۽ سڏ ڪري ستو صبح جواڻي ڏسي ته در
 جي چوڪاٽ جي مٿيون ٿي تعميد رکيا آهن، کڻي کولي ڏٺائين ته سڀين
 ۾ اکر لکيل آهن ۽ فقير سائين هڪ تعميد سائين جي هٿن جو لکيل
 هو، کولي اکر پيٽائين ته ساڳيا اکر آهن پوءِ انهي ٽن تعميدن مان ٻه
 تعميد ٻار بيمار کي پياريائين ته مالڪ جي مهر سان بيمار کي شفا
 اچي وئي ۽ ٽيون هڪ تعميد فقير نشاني لاءِ پاڻ وٽ سانڍي رکيو، جو
 فقير عطا محمد وٽ موجود هو ۽ پيو معجزو ايشن آهي جو وصال کانپوءِ
 سائين جن جي جسم خاڪي لاش مبارڪ کي جڏهن غسل لاءِ آرام
 ڪرايائون ته سامهون هڪ پير جو وڻ بيٺو هو جو انهي جي ڳڻي کون
 سج جو تڙڪو سائين جي گردن مبارڪ تي پيو ۽ انهي تڙڪي جي
 گرمين کان اٿهون پگهر هي هليو، سبحان الله مرد مولا جا هميشه
 حيات آهن ۽ اهو خيال غلط آهي جو اولياءُ الله به نفساني ماڻهن جيان
 مرن ٿا.

(بيت مولانا حافظ رحمت الله عليہ)

هر گز نه مير آنکه دلش زنده شد بعشق

ثبت است بر جريده عالم دوام ما

جيڪي مٿو تو قبل انت موتوط جيئري مرن ٿا، سي ٻيهر ڪيئن
 مرن ٿا، مگر هن جهان فاني کان نقل ڪري منجهه سواءِ جا وداني جي
 رهن ٿا، جيئن حديث شريف، ان اولياءُ الله لا يموتون بل لينتقلون من
 الدار لطا رط ۽ قولاً تعاليٰ ان اولياءُ الله لا خوف عليه ولا هم يحزنون،
 عين شهادت به اها آهي ۽ جنگ اڪبر به اها، جيئن حديث شريف
 رجع نالي جهاد لا ڪبرط+مگر انهي منزل کي پهچڻ مشڪل ۽ گھڻو
 محال آهي، جو ڪي رندا ها جنگ ڪري نفس کي هٿي جهوري وڃي
 انهي ميدان ۾ پهچي زندگي ڌارين پراڻن ٿا.

بهد الله لنوره من اليشاء:

انهي پنڌ ۾ مولا جي طالب کي چار پرڌا ظاهري وڌڻا ضروري آهن جيئن مال ۽ جاه، تقليد ۽ گناهه، مال انهيءَ واسطي پرڌو آهي جو دل انهي جي خدمت ۽ خيال ۾ مشغول رهي، جاه انهيءَ واسطي پرڌو آهي جو دل عزت ۽ آبرو جي خيال سان گرفتار رهندي ۽ تقليد انهيءَ واسطي پرڌو آهي جو دل ٻين مذهبن جي قصن ۽ پيرون ۾ مشڪوڪ رهندي ۽ گناهه انهيءَ واسطي پرڌو انهي کان مالڪ ڪيئن خوش ۽ راضي ٿيندو، ۽ جيڪا دل جو انهي مرضن سان ڀريل ۽ گرفتار هوندي ته انهي دل ۾ اسم ذات ڪيئن هنڌ ڪري جنهن دل ۾ جو اسم ذات هنڌ نه ڪيو ته انهي ۾ مولا جي محبت ۽ وصال ڪڏهن حاصل ۽ وصول ٿيندو تڏهن طالب کي اهي چارئي پرڌو پار ڪرڻا ضروري آهن، جڏهن اهي پرڌا وڌي مرشد ڪامل کي تلقين ٿيو ته پوءِ پنهنجي اختيار جي واڳ ساري مرشد جي هٿ ۾ ڏيئي ڇڏي ۽ مرشد کي پنهنجو ڪلي مختيار ڄاڻي، پيو ته مرشد جي حق ۾ ڪنهن به وشواس ۽ خطري کي پنهنجي دل ۾ واٽ نه ڏئي، جيئن مثنوي مولانا رومي عليه رحمت

پير راکا پيشوا و رهبر است

گر مريدي امتحان کر داو خراست

اگر مرید کي ڪورايو مرشد جو فهم ۾ نه اچي ته محض پنهنجي ڄاڻ جي ڪوتاهي سمجهي ۽ قصو حضرت موسيٰ عليه السلام ۽ خواجه خضر جو ياد ڪري جيڪو سورت قهف ۾ ثابت آهي، مطلب ته ڄاڻي جو مرشد جي نظر پهچي ته مرید جي نظر نه پهچي سگهندي تڏهن مرید کي لازم آهي ته پنهنجي مرضي مرشد جي رضا ۾ گر ڪري ڇڏيو، جو مرشد جو رايو سواءِ راز ۽ حڪمت جي خالي نه آهي، جيئن حديث شريف فعل الحکم لم یخلو اعن الحکمت + ۽ بيت حافظ شرازي عليه رحمت.

به سر سجاده رگین کن گرت پیرن مغان گوید

که سالک بی خبرانه بود ز راهور رسم منزل ها

پيو ته مرشد کي سڀ کان دوست ۽ مقدم ڄاڻي بلڪه انهي ۾ محو ۽ مستغرق ٿي وڃي، اگر جيڪو ايئن نه ڪندو ته اڳتي منزل کي

پهچڻ مشڪل ۽ گهڻو محال آهي ۽ جيڪڏهن ڪوئي بندو رستو
 پڇي پوءِ وري ويهي رهي ۽ دل ۾ خيال ڪري ته مون کي سوڻهو پالهي
 نئين توڙ رسائيندو ته اهو خيال غلط ۽ محض خطا آهي ڇو ته سونهن
 تي چڙورستي لائڻ جو حڪم آهي، جيئن قول الله، وما علي الرسول الا
 البلاغ المبين، يعني ناهي مٿي قاصد جي مگر پهچائڻ پيغام روشن، پر
 جيڪو وسر کي ڇڏي ۽ رڻ تي ٿو چڙهي ته انهي سان هاڻي هميشه
 همراھ ۽ مددگار آهي جيڪڏهن ڪوئي رستو پڇي ۽ چپ ڪري
 ويهي جو مولا غفور الرحيم آهي، مون کي پالهي توڙ پهچائيندو ۽
 معافي ڏيندو يا ڪوئي چوي ته واڳ ڏيڻ جي وس هان ڪا پاڻ
 وهيئي، نعوذ بالله من هم، جو اهي خيال سڀ خطا ۽ زيان آهن ڇو ته
 پنهنجي نفسي ڪمن ۾ رات ڏينهن مٿو هڻي ۽ ننڊ ٿو ڦٽائي ته اتي
 ايئن ٿو ڄاڻي ته مولا غفور الرحيم آهي، پالهي روزي ڏيندو ۽ زماني
 جي ڪمن ۾ پاڻ وهيئي ٿي ٿو سگهي، چڙو مولا جي پنڌ ۾ انهي کي
 غفور الرحيم ٿو ڄاڻي ۽ پاڻ وهيئي ٿو ٿي سگهي، هي هي ۽ هاءِ هاءِ:
 طالب کي رات ڏينهن سميو ۽ ڪوشش ڪر ۽ خيال چڙو انهي پنڌ
 جو ٿو جڳائي، جيئن جو سواءِ مولا جي ٻي ڪنهن به خيال ۽ خطري
 کي دل ۾ اچڻ نه ڏئي، جي ايئن نه ڪندو ته ناگاهه نفس ۽ شيطان دغل
 باز جي دلبي ۾ رسجي ويندو مولا پنهنجي مهر سان شل وڌين کي وڌ نه
 وجهي، الله بس باقي هوس ڄاڻي اهي ڪوئي ڪس، ته هڪ حرفتي
 آهي، بس نه ته گل به خار ۽ آهي خس.

(اقوال متفرقه در بيان حالات آنجناب)

مولانا آنجناب جن شب روز مولا جي محبت ۽ مشاهدي ۾ محو ۽
 مستغرق رهندا هئا، مگر ڪا جهٽ ڪنهن سان جو لاچار ضرورت
 جي ڪري ڪجهه لفظ ڳالهائي وري چوندا هئا ته بس هاڻي اجايو
 اسان جو خيال نه ڦٽايو ۽ پاڻ فرمايائون ته گهڻي ماني کائڻ، چڙو
 ڪاڪوس وڌائڻو آهي ۽ پاڻ کي پالڻ قبر جي ڪيئن لاءِ خورش
 ٺاهڻو آهي ۽ ٻيو ته رات ڏينهن چڙو کائڻ ۽ ڪاڪوس جي خدمت ۾
 پورو هوندو باقي مالڪ جو ذڪر ۽ يادگيريون ڪهڙي وقت ڪندو ۽
 پاڻ فرمايائون جو فقير کي روزو هميشه آهي ۽ ظاهري نماز لاچار کان
 پڙهن ٿا ته عام خلق گمراه ٿي ويندي روزو آهي نفس جي برخلافي

۽ نماز آهي مالڪ جي بندگي ۽ يادگيرون. فقير کي مالڪ دم در سان
 ياد ۽ گڏ آهي، چو ته مولا پاڪ قرآن شريف ۾ به ائين فرمايو جو قائم
 ڪيو نماز کي قائم ڪيو جو مطلب آهي ته هڪ دم به مالڪ جي
 يادگيري کان جدا نه ٿيڻ. آنجناب جن ماڪي ۽ مڪن گڏي اصل نه
 کائيندا هئا، پاڻ فرمايائون ته هڪڙي وقت اهي ٻئي گڏي کاڌا سڀين ته
 نفس کي ڏاڍو مزو آيو. پوءِ وعدو ڪيو سڀين ته ماڪي ۽ مڪن گڏ اصل نه
 کائيندا سڀين. مڪن خالص به ڪڏهن نه کاڌائون ۽ کير خالص به اصل
 نه پيئائون، فرمايائون ته اهي ٻئي اندر ڪارو ڪندا آهن گوڏ به
 ضرورت کانسواءِ نه ٻڌائون رنگين ڪپڙو يا ريشمي به جسم مبارڪ
 تي اصل نه پاتائون ڪوٽ يا اورڪوٽ به نه پاتائون مگر زور سردين ۾
 هڪ واسڪوٽي گرم پائيندا هئا ۽ چادر گهڻو ڪري اوڙهيندا هئا.
 آنجناب جن جا ڪجهه ڪتاب ٺهيل آهن جيئن هڪ ڪتاب ديوان
 فيض غزليات پارسي ۽ ٻيو ڪتاب عين العشق منظوم پارسي ۽ ٽيون
 ڪتاب فيض حق نثر پارسي ۽ چوٿون ڪتاب گلشن اشعار بلوچي ۽
 پنجون ڪتاب سر العشق نثر سنڌي ۽ ڇهون ڪتاب فيض العشق
 جون ڪافيون دوهيڙا هڪ مداح ٿيهه اڪري ۽ هڪ ٿيهه اڪري بيتن ۾
 انهي هڪ ڪتاب ۾ آهن اهي سڀ ڪتاب سندن فرزند حاجي
 صاحب وٽ موجود آهن ۽ ٻيو ته آنجناب جن شعر گوئي ۾ به لاثاني
 هئا، جيئن ته پارسي ۽ ٻروهيڪي، بلوچي ۽ سنڌي سرائيڪي ۽ اردو
 وغيره.

محمد يوسف

صوفي القادري رحمة الله عليه

نظر ثاني: حاجي محمد محرم فقير

ڇپائيندڙ لطف الله فقير

ٻانهن ٻيلي: الطاف حسين ديناري

(شهادت ڪوٽ)

ڪافي سر آسان نمبر 1 ڏيڍي ڪلواڙو

- الف صورت انسان آيا ٿي. آدم جسم تي جان آيا
 (1) ڪٿي شڪر تي مشڪور ڏنم. ڪٿي صابر تي مصبور ڏنم
 ڪٿي ناظر تي منظور ڏنم. ڪٿي وٽ گهر تي ڳيان آيا
 (2) ڪٿي تخت ٿرا تي سجين ڏنم. ڪٿي اعليٰ عرشن عليين ڏنم
 ڪٿي هفت فلڪ رنگين ڏنم. ڪٿي لوح قلم تي قرآن آيا
 (3) ڪٿي ميخاني وچ مام ڏنم. ڪٿي ڪشف قلوب ڪلام ڏنم
 ڪٿي ترسا لچمن رام ڏنم. ڪٿي وٽ پگت پڳوان آيا
 (4) ڪٿي شمس قمر تي سٿيار ڏنم. ڪٿي بارش ابر بهار ڏنم
 ڪٿي فيضل سراسر ار ڏنم. ڪٿي وٽ ڪون مڪان آيا

ڪافي سر آسان نمبر 2 ڪلواڙو

- سمجھڻ مشڪل بازي وي. توهر جاءِ رمز رلائي يار
 (1) ڪٿي طالب تي مطلوب هي. ڪٿي غالب تي مغلوب هي
 ڪٿي مخفي پردي محبوب هي. ڪٿي بخت بلند پلائي يار
 (2) ڪٿي ساجد تي مسجود هي. ڪٿي ماجد تي موجود هي
 ڪٿي عابد تي معبود هي. ڪٿي اعليٰ نصب الائي يار
 (3) ڪٿي جو تي مسجد مندر هي. ڪٿي غوث قطب تي قلندر هي
 ڪٿي ذوالقرنين سڪندر هي. ڪٿي حاڪم حڪم هلائي يار
 (4) ڪٿي باد خزان قهاري هي. ڪٿي فيضل پول پلائي يار

ڪافي سر آسان نمبر 3 تار ڪلواڙو

- وه وا دلبر تيڏي تماشي. آپ ڪيٽئي چا اولي
 (1) ڪڏان ڪڏان اظهار ڪرينديئن، اپنا گونگهت ڪولي
 سي سي عاشق آپ مرينديئن، شمع شعاع ڪر شعولي
 (2) صولي اتي منصور چڙهائي. آپ انا الحق پولي
 آپ سڏا فرعون ڪٽئي گم. چوليان دي وچ چولي
 (3) برهه ڪيتا بيتاب زليخان، آپ ڏٽئي ڏک ڏولي
 يوسف نون وچ شهر مصر دي ملهه چڪائيئي تولي
 (4) فيضل سراسر بنا ڪي، چاک گهٽيئي وچ چولي
 آبيئي اپنا پيت بتائيئي، پن سڀيئي پولي

کافي سر آسانمبر 4 ڏيڍي

- آيا عشق عجب اسرار ڏنم هر مظهر وچ اظهار ڏنم
(1) ڪٿي رقص رموز تي راز آيا، ڪٿي ڪشف غموز غماز آيا
ڪٿي صوم صلوات نماز آيا، ڪٿي سوز ڪٿي مينگار ڏنم
(2) ڪٿي بلبل تي بوستان آيا، ڪٿي مسجد تي ميخان آيا
ڪٿي برهمڻ تي بتخان آيا، ڪٿي وحدت وچ گم گار ڏنم
(3) ڪٿي صوفي تي سبحان آيا، ڪٿي عارف عين عيان آيا
ڪٿي پردي وچ پنھان آيا، ڪٿي خواب ڪٿي بيدار ڏنم
(4) ڪٿي مرشد منور ماه آيا، ڪٿي فالمر فوج سپاه آيا
ڪٿي فيضل تي بيپرواهه آيا، ڪٿي صولي اتي سردار ڏنم

کافي سر آسانمبر 5 ڏيڍي

- سيني دي وچ سيف قهاري، جانب مينون لايا وه وا
(1) جانب مينون جادو لا ڳيا، چشمان والي چوٽ چلا ڳيا
رڳ رڳ دي وچ رمز لا ڳيا، ڪاوڙ پيوڻ عيش وڃايم
(2) بانگ الستي برهه سڻايم، ڪاوڙ پيوڻ عيش وڃايم
ونحن اقرب جانب آيم، جنهن سمجها سو تهن پيا وه وا
(3) اصلون هويا نور نوراني، مين ته سجاتا ساڳي چاني
برقاپا آيا الانساني، ذاتي ويس متايا وه وا
(4) فيضل ساراسر سبحاني، باقي باالله پيا سڀ فاني
آپيئي آپ رهيا دل جاني، صوفي صاف سمايا وه وا

کافي سر آسانمبر 6 ڏيڍي

عين اسم وچ جسم نڪوڻي، بيخودي وچ آوين وه وا

- (1) جي سر سمجهين سيس ڪٿاتون، عشق داجڻيان ڳل وچ پاتون
غير دوئي داوهر تڙا تون، عاشق عين سڏاوين وه وا
(2) جنگ جدلدا خرقا پاتون، اپنا حامد مار مناتون
لج شرم ننگ نام وڃاتون، حر جيان رام ريجهاوين وه وا
(3) ذاڪر ذاتي خيال جڳاتون، عبد احد وچ فرق نه پاتون
بحر وحدت وچ غوطا ڪاتون، ٽپ ٽپ اي رنگ لاوين وه وا
(4) رمز وحدت دي فيضل من تون، شرڪ دا طلسم پڻ تون
سر الاهي سمجهه متن تون، ڳيت انالحق ڳاوين وه وا

کافي سر آسا نمبر 7 کلاواڙو

- سينگيان نهين سڃاتا جوڳي بن آيا
دلبر سرمين صحتي سڃاتا، جوڳي بن آيا دلبر
(1) جڙان جادو مينون لاڳيا، جند جان تن تپاڳيا
سي درد برسر آڳيا، ڪنهن نون آڪان خبر ڪر
(2) خرقا فقيري پاڻم لوڪان دا شرم لائڻم
ساڳي صنم سڃاتم، هر جاءِ هڪ نظر ڪر
(3) ڪڙي پيچ زلف خم خم ڪڙي ياد يار دم دم
ڪڙي بي نياز بيغم، ڪڙي وت غريب پرور
(4) ڪڙي تخت تاج شاهي، ڪڙي بينوا سپاهي
ڪڙي فيضل عشق ماهي، ڪڙ وت رفيق رهبر

کافي سر آسا نمبر 8 زبان اردو ريختو کلاواڙو

- وه وا عجب تماشا تيرا سجن صحن ۾
اسرار هم ديڪا ٿا چانڊاڻ اس چمن ۾
(1) ڪب دربر بهاري ڪب درخزان ٽهاري
ڪب زور دل آزاري ڪب سرو گل سمن ۾
(2) ڪب خوش آواز موزون، ڪب دل شڪست پر خون
ڪب درخمار مفتون، ڪب جام انجمن ۾
(3) ڪب خوب خوش خرامان، ڪب چاک در گريبان
ڪب آه سينه سوزان، ڪب غم الم حزن ۾
(4) ڪب شمع محفل آرا، ڪب سنگ سخت خارا
ڪب گريه زار زارا، ڪب خوش نشين جشن ۾
(5) ڪب آگ عشق جلجل، ڪب هاءِ هوءَ غلغل
ڪب در فناء فيضل، ڪب در بقا امن ۾

ڪافي سر آسانمبر 9 زبان بلوچي ڪلواڙو

بيابيا ڪه ڦڙ ته دلبر دل بيٺ مئين ديوانا
 چند جان ساه قربان ڦڙتو مئينءَ جانا
 (1) تاندانڪه تون تيايئي، من نشتگان بيراڱي
 گنبدان راه گريان، ڪاڻ ته ڪڙ نه ڏانا
 (2) دل گڻڻان اڪيرا، پيچيڪه ڪڻڻ پيچي
 شف روش مَ عشق آسا، بي آف بي نخانا
 (3) ڦڪو ترام ڦولان هنڌن تئي هميدا
 وٺ ڏس تئي م رازا، مارا مڪل مڪانا
 (4) فيضل دمى دمالن، من من محن ڪه محبوب
 وٺ پردون وٺارا، بل ڪل دمى گمانا

ڪافي سر آسانمبر 10 زبان بلوچي ڪلواڙو

ڪن هاءِ هاءِ عيلي، يارا ته واءِ ويلي

(1) روشي سرا تئيئا، ڪئي موت ناگهيئا
 ني ڪنڻ آگهيئا، نفسارجن ته سيلي
 (2) بي يار پيقراري سڪه سخت انتظاري
 مرشي ڪن طلب تياري قربانگهوا ته ميلي
 (3) قولي ڪه ما التا، آن روش ٿوڪه بستا
 شف روش ني جن دستا، بي پارغا ته ميلي
 (4) وٺن مان همى دوارا، اظهار آشڪارا
 ٿو سمجھه اي ٿوارا، مجنون مويٽه ليلي
 (5) فيضل مخن ته فرقا، ڏئي ماسوار ترڪا
 ڦهنگي مَ بحر غرقا، ڪي اي درياهه ڪيلي

کافي سر آسانمبر 11 کلاوڙو

- (1) کيچي ڪري ويا ڪلور، لونءِ لونءِ منجهه ويا لوري لائي
- (2) نازڪ نوڪ عجب اسراري ڪشي ڪان هڻي ويا ٽهري
- (3) چشمن سان ڪري چور رڳ رڳ منجهه ويا رمز رلائي
- (4) عشق صبر آرام وڃايو، ڏونگر مئي کي ڏورڻ آيو
- (5) پرهه ڪيم چڪچور جوشون سارو جبل جلائي
- (6) تار طلب جي روز تندن ۾ لات لطيفي سنڌ سنڌن ۾
- (7) نيه نسورو نور ورهه، وڌم سڀ وهم وڃائي
- (8) شاهي نغارو نيهه وڃايو سيني ساجن يار سمايو
- (9) فيضل حج حضور پير جيڪو هن پڙ ۾ پائي

کافي سر آسانمبر 12 کلاوڙو

- (1) ڪنهن سانگي نال سبب ميان، آيا وچ رب دي رب ميان
- (2) آڀيئي احمد بن ڪر آيا، معبودي مام چپايا
- (3) نوڪر چاڪر آپ ستايا، شاهي سٺ منصب ميان
- (4) هر مظهر وچ شور شهاني، رمز ربوبي راز نهاني
- (5) سمجهڻ مشڪل مام حقاني، شاهد عشق عجب ميان
- (6) سارا سراسرار عجائب، اي جڳ او جڳ ظاهر غائب
- (7) ڪٿ وٽ آپ سڏيندا صاحب، منصولي منصب ميان
- (8) فيضل آپ اليندا اولي، لڪ چپ ڪروچ بشري چولي
- (9) اپني آپ پنيڊا پولي، نڪوئي نام نصب ميان

کافي سر آسانمبر 13 کلاوڙو

- (1) سرا ساڏي آيا هي ميان، بار برهه دا بارون بار
- (2) بيحد بار برهه دا باري، عشق انايم سر تي عاري
- (3) تجلاتاب حسن چوڌاري، جلوه نما ٿيا بي اشمار
- (4) بي سر بحر وحدت وچ غائب، قلزم قارو نيار عجائب
- (5) تخت هزاري دا خود صاحب، آيا هي وچ پسڻ پيسار
- (6) پيرنگ رنگ نمون نه ڪوئي، گوناگون سارا سر سوئي
- (7) چون چڱون حقيقت هوئي، عالم سارا انت بهار
- (8) فيضل فڪر فنا وچ فاني، باقي بالله سر سبحاني
- (9) صورت صاف صنم دلجاني، هادي سو حق عين اظهار

کافي سر آسانمبر 14 کلاوڙو

- چوڙ خودي وچ وحدت ويکو دم دم دي دلبر يار
- (1) کنز قدوري منطق ممئي، زهد عبادت نفل دو گانا
 - بره بنا برباد بيگانا، عشق دا اپنا شغل شمار
 - (2) کشف کرامت قدرت کاني، بن دلبر سپ وهم ويراني
 - عنایت عناصيت راز نهاني، سير عجائب سراسرار
 - (3) پڙه پڙه ملان عالم فاضل، فروع اصول فقہ وچ قابل
 - لدني علم کنون او غافل، اکران دي وچ ٿئي گم گار
 - (4) ورق وحدت دا عشق پڙهيندا، سر سولي تي پڪڙ چڙيندا
 - دين مذهب سپ ترز تڙيندا، فيضل حق هڪ حرف هزار

کافي سر آسانمبر 15 کلاوڙو

- پير ٽمغان حق هادي هڪ هي، هڪ دي جان جسم وچ سڪ هي
- (1) آبيئي عابد بن ڪر آيا، احديت دا ويس متايا
 - پير ٽمغان خود آپ ساميا، هادي سو حق نه شبه شرڪ هي
 - (2) منهن مهتاب منور جاني، فثم وجه الله پاڪ پيشاني
 - هر مظهر وچ سر سبخاني، وهڻ وحدت وچ پيا ڏيل نا ڏک هي
 - (3) ونحن اقرب قرب قديمي، وفي الفنسڪم وچ مقيمي
 - انا احمد بلا ميمي، وهم وٿي ڪوئي وال ناوک هي
 - (4) فيضل اونهان بحر الاهي، قلزم ڪارو نيار سدائي
 - ترن اوياري عاشق جائي، لهر انهي وچ لڄ نالڪ هي

ڪافي روپ آسانمبر 16 ڏاڏرو

- ماڻن مان نه ماريار نيٺ ڪنيون ته نهاريار
 (1) نازن تنهنجن جيءَ جلايو جبل مٿي ڪي جالڻ آيو
 ائين هيٺو روح جو رايو، واهيءَ ڪي نه وساريار
 (2) اڪيون سڄڻ جون ڪيهر ٽهريون، ڪاڻ ڪتل جي تيز اُبهريون
 وتن ريءَ ڪجل جي پهريون، ڪاڻ شوق شڪاريار
 (3) رخ تون لاهي نقاب نهائي، سيني سيف هڻي ويم جاني
 سرتيون ٿيڙم دل ديواني، درس ڏسي ديداريار
 (4) فيضل جوئي جانب ڳولي، سوئي چولي اندر ٻولي
 سمجھ اٿي اڪيون ڪولي، ڪر نه ڪڏهن اظهاريار

ڪافي سر آسانمبر 17 ڏاڏرو

- تون ويجهو چونه واجهائين، ڪوه پند پري ٿوپائين
 (1) ونجن اُترب عين اشارو ساهون اوڏو پاڻ پيارو
 دو جڳ سارو چڪڙ ڪارو مٿي خيال اڏائين
 (2) دم دم چاڻي خيال خدائي، توڻ تنهنجو جانب جائي
 تن من تار تنبور سدائي، وحدت ساڻ وهائين
 (3) سڪ بحر ۾ پئو تون ڪاهي، صوفي صاف سمائين
 جڳ ڪٽ جلو ۾ مڙهي، سمجھ صحي ڪر سر مطلوبي
 (4) ڪارنهن ڪوري ڪس قلوب، فيضل سر سڏائين!

ڪافي سر آما نمبر 18 ڏاڏرو

منهنجي مرشد مندي ماڳ تي، شل ڪوسي واٽ وائي
 (1) شهر فتحپور باغ بهارو، رمڙ رويي تنهن لڌارو
 فيض الاهي عشق آتارو، ڄاڻي سر پالائي
 (2) پير یمغان شهباز شزارو، راڙ رهاڻي ڏاڏا ڏارو
 منهن مهتاب چوان يا خاور، رهبر عین عطائي
 (3) بخت بلند بهاري دائر، گادي آباد هميشه قائم
 آل عيال وسيئي راحم، حاجت خج نه ڪڍائي
 (4) مرشد منهنجو سيد سوڀارو، جڻ ڪڻ جنهن چو نينهن لغارو
 فتحپور منجهه فيض واڌارو، روزون روز سوائی
 (5) فيض ملهه خريد وڪاڻو، تنهن ۾ تر جو فري نه ڄاڻو
 صورت ايها صاف سڃاڻو، بحر عميق بقائي

ڪافي سر آما نمبر 19 تن تار جهمت

ناهي ويل ويهڻ جي هن واٽ تي، رنر ريواريون چرڪو چوريو اديون
 (1) جيڪي ستيون هن سڄ تي، اهي ڪاڏئون ڪنڊيون ڏاڄ جو رويون
 (2) ڪنڊي ڪتيو جن چار سان، تن جو ساب پيو رجي پوريو اديون
 (3) رندن تي روئي روز پنهنجي پرين لڏ ڏوگر ڏوريو اديون
 (4) اڻي آڏيءَ رات ڪي، ويهي ڪس ڪلويون ڪوريون اديون
 (5) فيض هوت بلوچ تون، اچي گهور ڪيون هي سر گهوريو اديون

کافي سر آسانمبر 20 (ڏيڍي)

- ويڪه عاشق وچ وحدت هسدي، بلوا لوڪ بيگاني دا
(1) سرعوشاقتان عشق ديان موجان، حسن حقيقي عالم فوجان
روزون روز عجائب اوجان، مست الست ميخاني دا
(2) لهر بحر وچ ٽوپن ٽوپي، صاف ڪريندي ڪس ڦلوبي
سمجهه تنهان نون هي سر مڦلوبي، فهم ڪٿان فرضاني دا
(3) باربرهه دا سر تي سهندي، سير سمنڊ وچ رل مل رهندي
دم اناالحق دم دم ڪهندي، سر تي شان شهاني دا،
(4) جلوانما خود سر سبحاني، فيضل ڪون الايندا جاني
مشڪل سمجهڻ راز رباني، ڪم نهين حيواني دا.

کافي روپ آسانمبر 21 ڏيڍي

- جنهن سر آيون عشق اليلان، تنهن کي ڪير هٿائي ڪير،
(1) ڪيئن ويهن سي گهايل گهاري، جنهن کي لڳڙي عشق جي لاري
باربرهه جو ڪٿن سر باري، پاتيون وتن سي پر جو پير
(2) عاشق اصلون رهن رضا تي، توڪل توڙون قلم قضا تي
نيئنهن نظارو هر هر جاتي، باب برهه جو پڙهن دلير
(3) سود ضرر جي خبر نه جنهن کي، دين ڪفر پئي يڪسان تنهن کي
سهن سدائين سوري سر تي، موج منصوري مائن شير
(4) فيضل ڪعبو قلب عاشقان، من مڪو تن مسجد پاڪان
دم دم اڪبر حج دمن سان، پاڻ پسن پنهنجو مرد مٿير

کافي سر آسانمبر 22 يکي

عشق اندر وچ شور مچايا، دونهان درد دکايا هي ميان
 (1) چژم چژم موجان سر تي آون، چئچل چوټ چلایا هي ميان
 فکر فنا وچ فاني ټيوسي، ټان ټان نينهن نچايا هي ميان
 (2) مينهن محبت دا شوق وسایا، پره بهاري لایا هي ميان
 سکیان هوتیان ټيان ول سايان، لعلر آپ لکایا هي ميان
 (3) سي سي رنگ سوين گلزاریان، آپ چمن وچ آيا هي ميان
 هر هر شي توحيد تواريه هوکا آپ هلايا هي ميان
 (4) فيضل يار فتحپور دي وچ، پير يمنان بن آيا هي ميان
 رهمان شاه رکيل ديان ژوري سارا سر سمجهايا هي ميان

کافي روپ آسانمبر 23 ډيډي

سک سالک سرگمراهي دا، دم مارين عين الاهي دا
 (1) ونحن اقرب اک مٽاپس، سر الاهي آپ سڏاپس
 هر هر گهٽ وچ راز رلاپس، ونفخت فيه ارواحي دا
 (2) موتو قبله سمجه اشارا، نيست نفي دا مار نغارا
 ثابت هوکي ويک نظارا، هر جاء هي رخ ماهي دا
 (3) بانگ الستې سمجه ندا تون، کراپنا سر ساه فدا تون
 شبه شرک دي لاه ردا تون، پچي مار دمما شاهي دا
 (4) فيضل آپ بن آيا بردا، دفتر ډوتون دين کفر دا
 سمجه صحي کړ سیر اندر دا، طلسم پښ هي سياهي دا.

ڪافي سر آسانمبر 24 ڏيڍي

بات برهه دي ڪون پڄائي، سارا شور شهانا هي ميان
 (1) تازي بازار ڪلي ئي يارا، اڄ ڪلهه آيا تيڏا وارا
 ڪرگهن اپنا ڏي گهن سارا، دل ته لهينن اٿ آنا هي ميان
 (2) آڀيئي طالب تي مڙلوي، آڀيئي غالب تي مڙلوي
 آڀيئي ناز تراز تي خوي، آپ شمع پروانا هي ميان
 (3) آڀيئي ملان آڀيئي قاضي، آڀيئي رند قلندر غازي
 سمجهڻ مشڪل برهه دي بازي طرفين هڪ جانا هي ميان
 (4) هڪ هي هڪ هي هر جاءِ هڪ هي، قول انهي وچ شبه ناشڪ هي
 هر طرفين وجه الله پڪ هي، جٽ ڪٽ ياريگا ناهي ميان
 (5) فيضل فرض فنا وچ فاني، باقي بالله سر سبحاني
 آڀيئي آپ اليثدا جاني، بيحد برهه بيا ناهي ميان.

ڪافي روپ آسانمبر 25 ڏيڍي تار

واٽ وندر جي ته وٽن ۾ روزو تان ٿي وڪاڻي
 (1) دلڙي اوهان سان روزا ڏل کان ميان، اڙجي ويڙم اياڻي
 (2) جاڪون جيئننڊيس در نه مٽينڊيس ميان، سورن ڪير سياڻي
 (3) ٻانهي گولي تنهنجي در جي ميان، رول نه روڻ ۾ نماڻي
 (4) روئنڊي پٽنڊي روز ڏڪن ۾ ميان، چڪنڊي ويڙم جواڻي
 (5) فيضل مٿي سان مهر منجهارون ميان، رهه ڪا رات رهائڻي

ڪافي روپ آسانمبر 26 تار ڏيڍي ڪلواڙو

مين ته ملڪ مڊيني ويسان، وچ گڏ ٿي دم گذريسان
 (1) نا ڪوئي جهلي نا ڪوئي پلي، منت نه ڪهنڊي منيسان
 (2) اٽڪ اڙانگي تنگهه سڀ لانگهي، چائنٺ يار چميسان
 (3) برادر دلبر سر ست مر ڪر، ناتا توڙن پيسان
 (4) جٽ هي جائي وحدت وائي، اٿ نا روح رليسان
 (5) فيضل جاني ڏيک نهاني، رمل ٿي دم ڏيسان

کافي سر آسانمبر 27 ڏاڏرو

- اچي ڪيڙم عشق اڙاري، چند جان جلي ٿي ساري
- (1) رڳ رڳ لئون لئون هر هر سنڌ سنڌ، روز جڪن ٿا جاري
- (2) ڪاڇ ڪاٿا سڀ زهر ٿي ڄاڻا، خار ڏسان ٿي پٿاري
- (3) ناز پرين جي وڌم نمهوڙي تن من سڀ تقرراري
- (4) جرم ڌرم سڀ غير وڃائي، نينهن ڪيم نرواري
- (5) فيضل سوئي يار هڪوئي، عين ٿيم اظهاري

کافي سر آسانمبر 28 زبان بلوچ ڏاڏرو

- ٿئي سوز دردان صنم گهٽڻان ٻڙ ٿي مان بلائي سڪين ڦٽڻان
- (1) ٿئي نازنين درد دورو ڇن نوڇين دمان دم دلامان ڪفن پيچ شوڇين
- جڻ ناز نيڪان جگر سڦٽڻان
- (2) سراسر عمر مان همي بحر ويران ششو ٿيو غيام مونجهو زهيران
- نه يڪ ساعتِي صيحتِي وڦٽڻان
- (3) نه رخ رند چارهه نه راهي دميشن نه وس واک حاجت نه جاءِ مٿين
- تمامي اشهمي تنوا ٿڦٽڻان
- (4) ڪنان تني م چيٿار وان يار ٿانگو نه ملاح ڪشتي نه تر گهير انگهو
- م اويڙه عشقي تها ڪٽڻان
- (5) مڪن فرق فيضل ڪه بجزيار جاني ڪسي نيست ديگر وشن لامڪاني
- اشي قيل قالان شه نين رٽڻان

ڪافي سر آسا ۽ صبحي نمبر 29

محبوب حسن موهي سنڌ سنڌ ڪيم جدا سڀ
 چند جان ماه مارو سک مون ڪيم جدا سڀ
 (1) شمشاد قد سمن هر مهتاب روئي انور
 از تاب حسن دلبر حيران درندا سڀ
 (2) هر گل حسين عالم محتاج مثل شبنم
 در ملك حسن اعظم موشاهه پيا گدا سڀ
 (3) سک سوز تاب تنهنجي تن من ڪيم فنا هي
 سر ماه خود صبر ڪي ڏيئي فرض ڪيم ادا سڀ
 (4) جلوي جمال جاني ڪيم فنا ۽ فاني
 هڏ هڏ سندر نهاني، پيڙن پجي وڏا سڀ
 (5) فيضل فڪر فنائي هتي نيم هوائي
 ڪيو محب رخنمائي، ٿيو ملڪ مفتدا سڀ

ڪافي سر آسا نمبر 30 ڏاڏرو

اچي عشق سرتيون ستاير هيان، ڪنهن ڪي حال پنهنجي ڏکڻ جوڏيان
 (1) نه سک سهج لحفظونه نه صبر صيحت نه پت پلڪ پاسونه جهٽ
 خواب فرحت، انهي ڪربلا ۾ جيڏيون ٿي جيئان
 (2) سوا يار جي ڪانه ڪاشئي وڻي ٿي، پڙئي گلن جي ڏلي
 ڏنگ هڻي ٿي، پري زهر پيالو پلپل ٿي پيئان
 (3) سندر سينڌ سرمون سڀي سک ويجاير، هجر تاب جوڙي
 اندر آڳ لايو، زينور زيب زينت ٿيم سڀ زبان
 (4) لڳي لوچ لوري لونءَ ۾ نهاني، جسم جان جهوري
 ڪيم فڪر فاني، روئي روز من ۾ ڪوڪان ٿي ڪيان
 (5) نازن سان نهوڙي ويم يار زوري ڦٽي دل فراقن
 ڪيم چاڪ چوري هنجهون جر وهن ٿيون فيضل نت نثيان

کافي سر آسانمبر 31 ڌاڌرو

- (1) کڻي نيٺ نازون نهارج صبر، تنهنجي تاب مهڻا ڪهي ڪيم عدم وجهي پيڇ پر هر ڪيو قيد چوري سهج سان ڌتاري نيون دل نند وري مناسب نه هائي رسو دمبدم
- (2) رقيب سان ريڏو وٽين خوش خرامان، هڻي کون ڏکي منهن لنگهين ٿو شتابان، انهي سور ساڙي ڪيم منهدم
- (3) ايڏا عجب ماڻا نه گهرجن اوهان ڪي، منجهون مهر موٽي نهارج ڏکيءَ ڏي ڪري ڪرم قربون ڪڍج ڪو قدم
- (4) هڻي نوڪ نيٺن وير يار پيڙي سينو سيف اهرن ڪيم چاڪ چيري ناهي ٿڌ چٽڻ جو ڪيم سوملم
- (5) پسي پير پلپل پڪارون ڪيان ٿي، سڙي مفت سورن منهنجون دم ڏيان ٿي، عضبا سڀ اڪوڙي وڌم درد غم
- (6) ڪجا فيل جانا ڪجا مور ڪمتر، ڪجا تاب شاهي ڪجي ڪرم بي پر، سزدگر به زاري نمائي رهم
- (7) تو سلطان صاحب جلاليءَ ذوالجاه، من نيست ناچيز فيضل وصل خواه، شهان راسزد برگدايان ڪرم

کافي سر آسانمبر 32 بلوچي

- (1) اشته سوادمي نيٽن مني ڪس، هر طرحين مين يار ٿوي پس وارث والي محض ٿوي مئين، اشته سوداهي طرف روان ڪئين هر طرحين ننگ استان ني ٿئين، مفلس مسڪين بيڪس بيوس
- (2) دلڙي درد فرق اڪيران، زوران زوري زڙت زهيران دم دم دليفت چوٽڪ چيران، خواب خوشي ڪل بينئون بي چس
- (3) روشا راهه سراچم چاري ڪار شفا استا رشماري دمدم آه فغان اف زاري، حال هميرنگ بي نه شئون لس
- (4) اشڪه زي آوازستي، گفٽ شئيم من محبت مسي بيشن روشا دل بيته خستي، الفت ازلي بهته شئم مس
- (5) فيضل راز شو سررندي هر ڪه حبيباني درندي دوست سوا دهی ڪس نه گندي داناهاڻ چو ڏانه مان ڏس

کافي سر آسانمبر 33

شرک شهبه سڀ سک وڃايم چٽو ڪند ذات ظهور ولايم
 (1) دل ۾ جوت جڳايم دلير، عشق الانبو لايم برتر
 جلت ڪامن سڙيچ پرپر، شور شهاني شوق مڃايم
 (2) عشق اندر ۾ خيمو ڪوڙي دام دوئي جو ويڙم توڙي
 بي سر بحر وحدت ۾ پوڙي نويت شاهي نيئهن وڃايم
 (3) آدم سرا سرار الاهي، ڪير پروڙي سوسر شاهي
 برهه بنا سڀ راهه اونداهي، عشق اچي الهام ٻڌايم
 (4) ڪنڌ قدوري صرف ڪفايا، منطق معنيٰ نحو هدايا
 ميسي ڇڏ ڪل قول وڪايا، علم سڄو دل برهه بتايم
 (5) استغنا فرمان ٻڌ وڃن، فتويٰ قلبي ضت ڪيو تن
 پياڻي وارو باب ڏئي پن، دل ۾ سو هڪ حال پرايم
 (5) فيضل سارو سر سبحاني، ظاهر باطن راز رباني
 باقي بالله پيو سڀ فاني، سيني ۾ خود يار سمايم

کافي سر آسانمبر 34

سور سختيون سڀ ڏاج منهنجو زهر دارون خوش ڪاڄ منهنجو
 (1) مونجهه غمخواري محض دلداري توک طعنا سر تاج منهنجو
 (2) نام بي نامي ڪام بي ڪامي، بي لڄائي ننگ لاج منهنجو
 (3) سوز سک ساڻي درد ڏک پاتي، رنج محنت سڀ راج منهنجو
 (4) هوند هستي ڪل غير غفلت پل، خود فثائي وهه واجهه منهنجو
 (5) سمجهه فيضل سڏ ساهه سانگو ڇڏ، مرگ موتو معراج منهنجو

ڪافي سر آسان نمبر 35

برهه بازي ٻيو ڪير ڄاڻي. پاڻ پنهنجي ٿو موج مائي
 (1) عشق اڀارو سخت سر مارو پاڻ پنهنجو ٿو سر مڃائي
 (2) راز لاهوتي لهن آڏو تي تار تنهن ڀر ٿو عشق آڻي
 (3) برهه جان بازي سر فرا سازي سورنهن جو ٿو چوه چالي
 (4) تنهن جو چارو تار اڀارو نفس نادان ٿو راهه رائي
 (5) سر سبھاني سمجھ لائائي. ٻوڏ ٻشري چڻ خواب وڃائي
 (6) لاهه ڀولو ڀڄو ڇوڻ فيضل چڻ مان منصوري حال هائي

ڪافي سر آسان نمبر 36

پن هستي اپني پاڻ ڏي. سڪ چالي عين سما وڻ
 (1) ڪيا هارين ڪيا حل نٻائين. ڀول انهن وچ اپ پلائين
 ناحق اصلي نام گوائين. سڌر ڪه حال پراڻ ڏي
 (2) پٽ ست پر دافس نجس ڏا. ويڪ صدر وچ واح وسندا
 وفي انفسڪم آبي ڏسندا. ڪوشش ڪر حق پاون ڏي
 (3) هر جا حاضر ناظر هي حق سمجھه صحتي ڪر ڄاڻي تون پڪ
 ثابت وجهه الله هي بيشڪ. پن ست پل پلاون ڏي
 (4) شرڪ شهبه ڏا پولا پن تون. حال هڪو حق والامن تون
 عشاقين دي عدت گهن تون. صولي سر سلاون دي
 (5) ست سڀ سهوڙي چال مجازي شاهي شان لڄاون دي
 راز تهين وچ ره تون راضي عشق اصل هي اوکهي بازي
 راز تهين وچ ره تون راضي رڻائي شان نڄا وڻ دي
 (6) فيضل سمجھه حقيقت حالي. چوڙ سڀيڻي قال مقالي
 رمز رندي سڪ وحدت والي عين انالحق ڳاون دي

کافي روپ لوڙاؤ نمبر 37

ڪڏان ول اوسين موڙ مهاران، صحن تي دي سهڻل يار
 (1) پوي پايڻ پچ پچ رهيان، ڪڏان ول اوسين سهڻل سڻيان
 نيڻن وهنديان نديان نڻيان، سڪ وڃايم صبر قرار
 (2) سي سي ڏکڙي سر تي وس ڳي، شرب عقل سڀ سڪڙي نس ڳئي
 زيب زينت زر زيور چس ڳئي، وسر ڳيم سڀ هار سينگار
 (3) مونجهه ملالين مار منجهائيم، ڪيڙين پيڙين جهيڙي لاي
 چاڪ فراقين سخت ستايم، دلڙي هڪ تي درد هزار
 (4) طمني ٽنڪي لوڪ سڄي دي، چم ڪر چاتم سهڻل سر تي
 جڏان ول اوسين اڱڻ اسيڏي گل ڦل ٿي ان باغ بهار
 (5) فيضل دلڙي درد فراقين، چوري ڪيتم چرچر چاڪين
 دم دم آهين يار عشاقين، عرش ڪنون لنگهه پونديان پار

کافي روپ لوڙاؤ نمبر 38 يڪو تار

عشق اسان نون يار پيارا، ڪيتا سوهر سرگردان
 (1) هڪ پل فني نون بهڻ نه ڏيندا، دم دم دل وچ لنبي لئيندا
 جيءَ جگر سڀ تن من تئيندا، جڪ جڪ جل ڳيا جسم جان
 (2) هر هر حملا ڪر سرجاني، نت فراقين ڪيتم فاني
 پل پل پوندي پيچ نهاني، دال نه ڳلدي ڪنهن درمان
 (3) عشق وهائڻ ڏکڙي پاڻ، جيئري اپني جان جلاوڻ
 سر سولي تي يار سلاوڻ، نيهد نهين ڪوئي ڪم آسان
 (4) نينهن نهنگ جيون شينهن مريلا، مست واراڏا جو وچ پيلا
 پلپل دي وچ ڪرڊا پيلا، مشڪل تنهندا تاب توان
 (5) فيضل اصلون عشق الاهي، شرب شهادت شاهنشاهي
 مار خودي خود ڏيندا گواهي، ڪون پچائي برهه بيان

ڪافي روپ لوڙاٽو نمبر 39 تاريخي

لڄ لوڻي جي ڪين لڄائينديس ڀرت ڀرين سان توڙ نڀائينديس

سانگين سان ٿم ٿم ٿم ٿم قرار

(1) پت پوڻاڪا ڪين پهرينديس، هند پٿريون هي پن ڏينديس

مٿان مارون ڏين ميار

(2) لالي لڀن کي مور نه لائينديس، بيٺس بولونگ نه پائينديس

ڌرت ڏڪن جو پاڻم هار

(3) خواب خوشيون سڀ ويم وسري زهر پائينان ٿي ماڳي مصري

سيج پلنگ سڀ سندم خار

(4) مونجهه مونجهارن سخت ستايم، پلڪ پلڪ جي گهمرن گهايم

سڪ سانگين جي نيم سار

(5) ڦٽ فراقن ڪيم فاني، فيضل دلڙي ٿيم ديواني

عشق اچي ڪيم بي اختيار

ڪافي سر لوڙاٽو نمبر 40 تاريخي

سرتيون ساعت ڪين سري ٿي، دردن ۾ دل روز ڳري ٿي

اباڻن جي ڪنيم اڪير

(1) سڪ صبر سڀ سڪ وڃايم، تانگهه ڀرين جي تن من تايم

سڙي ويٺرم ماهه سري

(2) مارن کان دل ٿيڙم ماندي ڪئن ڪيان مان بي وس باندي

قابو ڪيڙم زور زنجير

(3) قسمت آڻي قيد ڪيم هت، ڪوٽ عمر جي بند پڇي پت

ماڻينديس وڃي ماڳ ملير

(4) هڪ گهري مان هت نه گهارينديس سانگين سان وڃي گڏ گنارينديس

حب وطن جي لڳيم هير

(5) من مارن سان فيضل منهنجو ڪن فيڪونا اڳي هيڙو

تايم توڙون تنهين تقدير

ڪافي سر لوڙاڻو نمبر 41

- ناز ڀري سان ٺيهڙو لايو، سُهمن ساڙي ساهه سُڪايم
 (1) جلوو جوڙي آيم جاني، ٽاپ حسن جي ڪيڙم فاني،
 انگ ازل جي آتش لايو
 (2) برقو بشر پائي آيو فائق پنهنجو فيض وڌايو
 جٽ ڪٽ هو ڪا عشق هلايم
 (3) راز پرينءَ جو ڪير پروڙي برهنا سڀ قصي ڪوڙي
 حب حقيقي شور مچايم
 (4) عشق اندر ۾ خيمون ڪوڙي شور شهاني وينم جوڙي
 نوبت شاهي نينهن وڃايم
 (5) فيضل هستي هوند وڃائي، گهور حسن جي وڌم گهائي،
 سيني ۾ خود پاڻ سمايم

ڪافي سر صبحي نمبر 42 ڏاڏرو

- دلبر دلربائي، تو قائم سدائين هجيءَ هميشه پرين پيشوائي
 (1) سدا شال ماڻي ننگي ناز دلبر، بقادار بادت صنم بادشاهي
 (2) خوشان خوب رفتار گفتار جانا، ڇه عشوه غمزه ڇه جلوه نمائي
 (3) ڪيئي يار ظاهر بنازو ڪرشم، مٿي سرعو شاقان زوحدت وڌائي
 (4) ٻهر ذرا هائي توئي ناز پروڙ نه گويم ڪه ازهيج چيزي جدائي
 (5) نه فيضل درين ڪل سُر اينده بلبل، ڪه در نئي نه باشد نوا جز زنائي

ڪافي سر صبحي نمبر 43 ڏاڏرو

- آ مل پيارا، سهڻل يارا، تار منجهارون تار دلبر يار
 (1) ڪڏهن پرين ايندين غم لاهيندين، سهڻل لهج سنڀار دلبر يار
 (2) هي نمائي مفت مري ٿي، ڪارڻ لئي ديدار دلبر يار
 (3) دردن دل ۾ لاتم ديرا، برهه ڪيتم بيقرار دلبر يار

ڪافي سر صبحوحي نمبر 44 ڏاڏرو

- صبح وقت ساري نجان ۽ پار ڪانگا، ڦٽي جا نياپا حضور ي حبيب
 (1) وڃي پيش ڀرين جي ٻڌي هٿ ادب سان، چنجان حال ڦٽي جو سراسر عجيب
 (2) بنا وصل تنهنجي ناهي ڦٽ چٽڻ جو ڪيم يار حيل، هزارين طبيبن
 (3) آءُ مل محب ملي سان، نه ڪر ڏير دلبر صبح هن تتيءَ جو جيئن آنصين
 (4) نمون ٺيڻ ڦو ڦٽل، پسن روز پر ڏي، اچي ور وسيلو اجهو ڏي غريبن

ڪافي سر صبحوحي نمبر 45

- فقر فيض خانو شهنشاه حيدر، قضا تي رضاڪار هر گاه حيدر
 (1) سڀيئي سور سختيون سڏي سر ڪنيائون، بلاڪر بلاجي شمع باه حيدر
 (2) سخي شاه مردان قوي شير يزدان، سڏيو خاص خاوند اسد الله حيدر
 (3) هنيو جنهن هميشه تير تير تنها، موذن کي مدامي ڪٺو آه حيدر
 (4) سدان سوار دلدار مددگار مرسل، ڪفر ۾ تزلزل وڌو ڏاه حيدر
 (5) فتح دست تنهنجي اصل وقت اهنجي قلو خيبري خود ڀڳو ڪاه حيدر
 (6) طبل تاب جنهن جو عرش تان فرش ويو جبل ٿي جنبايا هڪل جاه حيدر
 (7) والي مير ولايت بمرغان طاعت، صاحب سڀ بلاغت ولهن واه حيدر
 (8) سڀيئي يار پيارا نبيئي جا ڀلارا، مگر سوز ساڻي سندر ساه حيدر
 (9) ابا بکر انور عمر نور برتر، شمع چار عشان مثل ماه حيدر
 (10) فيضل سمجھ سوئي، ڪونهي غير ڪوئي انهي راز جو خود ڏسيم راه حيدر

ڪافي سر صبحي نمبر 46 اعظم

- فخر سر سڌارو صنم غوث اعظم، مٿون هر ولي جي قدم غوث اعظم
 (1) شريعت طريقت صاحب سر حقيقت، مڪان معرفت ۾ اتم غوث اعظم
 (2) بورع الوراجهن سندو ماڳ مسڪن، لقلا مڪان دم بدم غوث اعظم
 (3) پلارن پلارو نبيءَ جو پيارو، سڏيو خود خدا هم صنم غوث اعظم
 (4) ٻهر دوسرا تهن سندو نينهن نعرو قطب شاهه ڪونين هم غوث اعظم
 (5) جن انسان ملڪو فلڪ جملہ عالم عرش تان نرش در حڪم غوث اعظم
 (6) اڙن واه آڏو ولهن جو وسيلي ٻهر حسن ته خاطر ملر غوث اعظم
 (7) ثنائمان تنهنجي ڪانهئي بات ڪنهن جي، ولايت ڪرامت ختم غوث اعظم
 (8) سراسر مشور سوئي بحر بي سر، اصل روح جان دلم غوث اعظم
 (9) سوئي فيض فيضل پرايم پسي دل صنم سلسلي جو علم غوث اعظم

ڪافي سر بلاولي نمبر 47

نت بالغ نينهن پليندا هي، دم ساهي درد نه ڏيندا هي

- (1) لڳي آڳ اندر وچ جاري هي، دل ڪيتر عشق آڙاري هي
 ڪنهن وقت نه صبر قراري هي، سڀ تن من تاب تپيندا هي
 (2) جڏان جانب ڪلهڙي چوڙ ڳيم، وچ درد غماندي پوڙ ڳيم
 ڪر حملا هجر نهوڙ ڳيم، ول ڦيرا يار نه پئيندا هي
 (3) سچ نينهن نهين ڪوئي هاڻي هي، ڪرييل ڳهيندا چاتي هي
 وٽ واند نه موت حياتي هي، شب روز قلوب ڪڙ هيندا هي
 (4) وچ برهه بلادي وات پيم، سڀ سهج خوشي آرام ڳيم
 سڪ سوڙ الستي ڏاج ڊهيم، انگ ازلي ساهه ستيندا هي
 (5) چپ فيضل دانهن فغان ڪنون، ڏو هٿڙي هر دوجهان ڪنون
 پي خاص خمير ميخان ڪنون، پيا عشق اصل نه ميندا هي

ڪافي سر بلاولي نمبر 48

- وہ وقت وصل دا آيا هي. سڀ صورت يار سمايا هي
 (1) خوش باد بهاري آئي هي. لڏ لائي ڪڍي چائي هي
 هر مظهر ڏيندا گواهي هي. ول ذوق ظهورا لاپا هي
 (2) ڪڍي آدم تي ادریس ڏنر. ڪڍي نوح نبي تي شيث ڏنر
 ڪڍي يونس تي جرجيس ڏنر. ڪڍي يوسف قلہ چڪايا هي
 (3) ڪڍي ابراهيم خليل ڏنر. ڪڍي موسيٰ ع نور جليل ڏنر
 ڪڍي عيسيٰ ع تي انجيل ڏنر. ڪڍي يحيٰ آپ سڏايا هي
 (4) ڪڍي شاهن شاه رسول ڏنر. سر سرور گل مقبول ڏنر
 هر شئي داعين اصول ڏنر. خود جاما جسمي پايا هي
 (5) ڪڍي آل اصحاب امام ڏنر. ڪڍي بيد ڪتاب تمام ڏنر
 ڪڍي دين ڪفر اسلام ڏنر. وچ هر شئي شور مچايا هي
 (6) ڪڍي شاه سپاه امير ڏنر. ڪڍي شيخ مشائخ پير ڏنر
 ڪڍي فيض پُر فيض فقير ڏنر. ڪڍي فيض نام ڌاريا هي

ڪافي روپ بلاولي نمبر 49 ڏاڏرو

- (1) سانون مليا محب ڪمال. ڪيها مطلب مڪي نال
 (2) ميخاني وچ مست ٿيوسي. دستي پيتم ڪيف ڪلال
 (3) قاضي مول نه ڏڙڪي ڏيوو رمز انالحق رندي چال
 (4) فيضل ڪتبا يار وگايا. هردي هر دم حج وصال

ڪافي روپ بلاولي نمبر 50 ڏاڏرو

- عشق جڏان ٿيا عين اظهار ڀل ڳيا مذهب ملت يار
 (1) ستگر سبق پڙهايا سانون. ورق وحدت والا ڪلٽار
 (2) منطق معنيٰ ڪنز قدوري. عشق وگايا اور اسرار
 (3) ڀل ڳيوسي ڪمبا قبل. واه خرابون ويڪ نگار
 (4) فيضل عشق اويڙ وچ آڳيا. جتان ڪڍي اور نه پار

کافي روپ بلاولي نمبر 51 کلاوڙو

- (1) هڪل هونگ ڏيئي ڏک ڏاڍو زوران ڳنڍي ٿو ڳانڍو
پڇي پور ڪري ٿو پانڊو وهه وا عشق عجب اسرار
- (2) منطق ممني ڪنز قدوري ورد وظائف دلبر دوري
عشق هڻي ٿو دم منصوري زوران زور ٻڏي زُٺار
- (3) آصو ڪوزو ڪشف ڪرامت، توبهه تقوا زهر عبادت
برهه پڇي سڀ حد هدايت، نڪري ٿيو نروار
- (4) فيضل بحر عميق الاهي، پنهنجو پاڻ ڏئي ٿو گواهي
گاهه غلامي گاهي شاهي، گاهه سڀه سالار

کافي روپ بلاولي نمبر 52 کلاوڙو

وچ وحدت دي ميخانا هون، نا محرم سي بيگانا هون

- (1) ڪڏان هوش ڪڏا مدهوش ڪهون، ڪڏا لهر بحر پر جوش ڪهون
ڪڏان خلوت خاص خموش ڪهون، ڪڏان محبت وچ مستانا هون
- (2) ڪڏان محوشي مخمور ڪهون، ڪڏان محنت وچ مهجور ڪهون
ڪڏان حاضر عين حضور ڪهون، ڪڏان دردین وچ ديوانا هون
- (3) ڪڏان عزلت گنج عيار ڪهون، ڪڏان الفت وچ اظهار ڪهون
ڪڏان گل گلشن گلزار ڪهون، ڪڏان بلبل تي بوستانا هون
- (4) ڪڏان موسيٰ تي ڪوه طور ڪهون، ڪڏان وچ شجر دي نور ڪهون
ڪڏان سولي اتي منصور ڪهون، ڪڏان پردي پوش بهانا هون
- (5) ڪڏان مسجد مصليٰ منبر هون، ڪڏان دير دواي مندر هون
ڪڏان صوفي مست قلندر هون، ڪڏان مخزن راز خزانا هون
- (6) ڪڏان ساقی سر اسرار ڪهون، ڪڏان فيضل بي اختيار ڪهون
ڪڏان دين ڪفر زُٺار ڪهون، هر جا هي وچ خود جانا هون.

ڪافي سر بلاولي نمبر 53 ڪلواڙو

هر مظهر وچ اظهار آيا، خود جانب جلويدار آيا

- (1) هر رنگ وچ سر آگاهي هي، يہ بات ڪهڻ ناچاهي هي
- خود ڏيندا آپ گواهي هي، قر سولي اتي هسوار آيا
- (2) ڪڏان آدم آپ سمايا هي، ڪڏان شيث نبي بن آيا هي
- ڪڏان ڪشتي بان سڏايا هي، ڪڏان طوفان گرد گبار آيا
- (3) ڪڏان ابراهيم خلي الله، ڪڏان اسماعيل ذبيح الله
- ڪڏان موسي آپ ڪليم الله، ڪڏان عيسيٰ بن ڪلثار آيا
- (4) ڪڏان احمد آپ رسول نبي، ڪڏان شان شهادت آل صبي
- ڪڏان ڪربلدي وچ راز ربي، ڪڏان بر بحر بازار آيا
- (5) ڪڏان ترڪ بهادر رومي هي، ڪڏان روس فرانس هجومي هي
- ڪڏان ابجد علم نجوم هي، ڪڏان فتحپور وچ يار آيا
- ڪڏان پير يمان خود هادي هي، ڪڏان فيضل دل آبادي هي
- ڪڏان ماتم تي ڪڏان شادي هي، بن سارا سراسرار آيا

ڪافي سر بلاولي نمبر 54 ڪلواڙو

- خود هادي محض مقدس هي، هر طرحين حرف هڪو بس هي
- (1) ڪيا بات ڪهون اي گهات سنو يہ وعظ سچي دل ساڻه سنو
 - وه عشق دي خوش ڪلمات سنو، وچ وحدت ويڪهو ڪيا چس هي
 - (2) جس پاڪ مصفا جام پيا، بهن بهول دوئي ڪا دور ڪيا
 - وه محب وچ منظور هيا، حق بي ڪس نا ڪس دا ڪس هي
 - (3) دل ڌيان رڪو ڪيا بلواهي، سڀ تجزي ڪل دا جلوا هي
 - اتھ ڪهانا زهر نه حلواهي، مرجانا جيئئي جس هي
 - (4) هر مظهر وچ هڪ نام ڪهون، ڪب دين ڪفر اسلام ڪهون
 - ڪب رهبان لچمن رام ڪهون، ڪب درد فراق تي سوز ڪهون
 - (5) ڪب شوق صنم شبروز ڪهون، ڪب درد فرق تي سوز ڪهون
 - ڪب قرب وصل مغمور ڪهون، ڪب گل ڪب خار تي ڪپ خس هي
 - (6) فيضل راز رموز سپوئي، ذات وچون گر هويا جوئي
 - اس بن اور نه جاني ڪوئي، وس هوش حواس اٺ بيوس هي

ڪافي سر بلاولي نمبر 55 ڪلواڙو

- سر سمجھه حقيقي حال وچون، هي صاف صنم سڀ چال وچون
(1) ڪڏان رومي هي ڪڏان زندگي هي، ڪڏان هر ونگ دي وچ رنگ هي
ڪڏان صلح بني ڪڏان جنگي هي، ڪڏان خلص يگاني خيال وچون
(2) ڪڏان عابد زاهد زهد ڪهون، ڪڏان رند قلندر جهد ڪهون
ڪڏان بانگ الستي عهد ڪهون، ڪڏان غوث قطب ابداء وچون
(3) ڪڏان مير امير وزير ڪهون، ڪڏان شاهه گدا فقير ڪهون
ڪڏان بيد برهمڻ پير ڪهون، ڪڏان پياسي كيف ڪلال وچون
(4) ڪڏان نبوي صحف رسول ڪهون، ڪڏان مرسل سر مقبول ڪهون
ڪڏان مشرڪ تي مجهول ڪهون، ڪڏان عالم قيل معال وچون
(5) ڪڏان دين ڪفر زار ڪهون، ڪڏان نار جنان اظهار ڪهون
ڪڏان حور پري سينگار ڪهون، ڪڏان زشت نڪو افعال وچون
(6) ڪڏان عشوري غمزي ناز ڪهون، ڪڏان گيسو زلف دراز ڪهون
ڪڏان شائق سوزگراز ڪهون، ڪڏان جلويدار جمال وچون
(7) ڪڏان بلبل زار نزار ڪهون، ڪڏان گل ڦل باغ بهار ڪهون
ڪڏان بن بهر بازار ڪهون، ڪڏان رڻ پٽ روه جبال وچون
(8) ڪڏان جمد نيت سئني سار ڪهون، ڪڏان جن بشر جاندار ڪهون
ڪڏان ملڪ فلڪ سئيار ڪهون، ڪڏان شمس قمر ماه سال وچون
(9) ڪڏان عنصر حس جهاٽ ڪهون، ڪڏان روح روان ڏينهن رات ڪهون
ڪڏان ڪثرت وچ ظلمات ڪهون، ڪڏان روح روان ڏينهن رات ڪهون
(10) ڪڏان علوي تي عليين ڪهون، ڪڏان سفلي تي سجين ڪهون
ڪڏان ڪڏان مقيد ڪونه مڪين ڪهون، ڪڏان مطلق جاء جلال وچون
(11) سڀ حيرت دي ڪلمات ڪهون، لڪ بات وچون هڪ بات ڪهون
پن ڀول صفا تي ذات ڪهون، ايهو نسخا مجرب فال وچون
(12) ڪيا بحر محيط بيان ڪهون، ڪر خطري وهم زبان ڪهون
حق پاڪ صمد سبحان ڪهون، نهين فرق فيضل هڪ وال وچون

ڪافي سر بلاولي نمبر 56 ڪلاوڙو

اڄ عاشق عين سمونداهي، خود سوئي سربن اونداهي
 (1) پن ڪريولا غير خودي دا، عبد وچون معبوساميا
 چوڪند ذات ظهور الايا، چولي انگ نه موند
 (2) هر گهر دي وچ رانجهن وسدا، ڪنهن ڪون اپنا پيت نه ڏسدا
 لڪ چپ ڪر وچ پردي هسدا، روهي راز چپونداهي
 (3) عشق عجب اسرار وکيندا، هستي هووڻ گم ڪر ڏيندا
 سر سولي تي پڪڙ چڙهيندا، گيت اناالحق ڳونداهي
 (4) جوئي جڻيا عشق واپاري مرڻ ڪنون اڳ مرول جاوي
 سوئي پڙ ميدان ملهاوي قول ايهو من پونداهي
 (5) محنت باجهون باجهه ڪٽاهين، عسر يسرا سمجهه اٿاهين
 فيضل عشق پليندا باهين، خون جگر نت ڪونداهي

ڪافي روپ بلاولي نمبر 57 ڌاڙو

سٺهل سي سي ڪر سينگار ڪيٽس جلوا فيض فضلدا
 (1) آبي احمد بن ڪر آيا، برقاً بشري گل وچ پايا، هر مظهر وچ
 پول پلايا، بن ڪر گوناگون هزار لڪ چپ چالي بردي چلدا
 (2) ڪڏان ته صوم صلات اڏائي، ڪڏان ته حج زڪات بياني
 ڪڏان ته محبت وچ ميخاني ڪڏان ته دست تڪي تلوار، ڪرڻا آبي ڪم ڦٽلدا
 (3) ڪڏان ته مسجد صلامنبر ڪڏان ته دير دوارا مندر ڪڏان ته مستوست قلندر
 ڪڏان ته بيخودي بي اختيار، ڏسدا سر اسرار ازلدا
 (4) ڪڏان ته رخ روشن مهتابي، ڪڏان ته ناز تراز نقابي
 ڪڏان ته دل مجروح قبائي ڪڏان ته گل ڦل گل رخسار ڪڏان ته بلبل عشق گل دا
 (5) اي دل بت برهه دي سر تون رندي منهب چالي چڻ تون پن ڪر نام
 دوئي داهڻ تون، سنڙ هم آيت اظهار جت ڪٽ جلوا صاف پڻهلدا
 (6) فيضل آپ اليندا اولي لڪ چپ ڪر وچ بشري چولي سمجهه صحي ڪراڪيل کولي
 سر سولي تي ٿي هسوار ڪه ڪر نعرا عئن انالدا

ڪافي روپ بلاولي نمبر 58 ڪلواڙو

- (1) آدم بهشتون پاڻ ڪڍائي، منهن ڏاڻي جو ڪيڙئي ٺاهي
بيخ بره جو تخر چٽائي، نالو نينهن ڪيئي نروار
 - (2) خاص خليل اڙاه اڙايئ، موسيٰ سان فرعون لڙايئ
سر قربان ذبيح ڪرايئ، ڪشتي نوح ترائين تار
 - (3) سر ڏڪريا جي ڪرڻ وهايئ، يحيٰ ڪوئي قتل ڪرايئ
يوسف مله خريد چڪايئ، سر جيس ڏنئ سو بار
 - (4) سي سي سختيون سر سرور جي، جن ملڪ جنهن خادم ورتي
خلق سپا تنهن گهوري گهر جي، جو خود سوئي سر اسرار
 - (5) شور شھانا زور مچائي، حسن ع حسين ع شهيد ڪرائي
ٿورو محض لکن جولائي، پنهنجو عشق ڪن اظهار
 - (6) سوري سر منصور سلايئي، شوقون ڪلڙي شمس ڪلايئ
سرمد جو خود ڪنڌ ڪپايئ، سر صوفي ڪئي نيزي سوار
 - (7) اصلون آهي عشق ايهوئي، سالڪ سمجھه صحي ڪر سوئي
پڙ پير لنگهائي جوئي، سالڪ سمجھه صحيح ڪر سوئي
 - (8) اندر جڳمڳ جهيڙا لائي، غلبو ڪيڙئي پاڻ سمائي
فيضل گهور حسن سان گهائي، هستي هوش گوايئ يار
- (نوٽ: 59 نمبر واري ڪافي ڪمپوز ڪيو صفحو 40)

کافي روپ بلاولي نمبر 60 کلواڙو

سڀ چالي آپ چليندي هون، ڦر ڪنهن ڪون پيت نه ڏيندي هون
 (1) ڪڏان اعليٰ سر انسان ڪهون، ڪڏان ديو پري بن جان ڪهون
 ڪڏان طير وحش حيوان ڪهون، هر رنگ وچ و مڙ ليندي هون
 (2) ڪڏان جلوي ناز جمال ڪهون، ڪڏان غمزي راز جلال ڪهون
 ڪڏان سوز گدازدي حال ڪهون، ڪڏان دين ڪفر وچ اوندي هون
 (3) ڪڏان مرسل صحت نبي ڪهون، ڪڏان بيد ڪتاب ولي ڪهون
 ڪڏان مسجد بيت ربي ڪهون، ڪڏان مندر ماڳ بتيندي هون
 (4) ڪڏان ملڪ فلڪ ميدان ڪهون، ڪڏان عرش فرض ايوان ڪهون
 ڪڏان لوح قلم امڪان ڪهون، ڪڏان ڪرسي آپ سڏيندي هون
 (5) ڪڏان بر بحر بوستان ڪهون، ڪڏان ملڪ شهر مرجان ڪهون
 ڪڏان جهنگ جبل ويران ڪهون، ڪڏان هر دو جهان هاريندي هون
 (6) ڪڏان علوي عالم نور ڪهون، ڪڏان سفلي سرستور ڪهون
 ڪڏان حاضر آپ حضور ڪهون، ڪڏان غائب پول پليندي هون
 (7) ڪيا صورت سڀ جنسار ڪهون، هر مظهر وچ اظهار ڪهون
 خود سار اسرار ڪهون، ڪڏان فيضل نام ڌريندي هون

کافي سر بلاولي نمبر 61 کلواڙو

جانب پنهنجي جيءَ اندر ۾ لوچي لوچي لڏڙم يار
 (1) اندر ڪمبو قبلو سارو بيت ربي دل سندنڙم يار
 (2) خواب خوشيون سڀ وهم وچائي، سبق سورن جو وڌڙم يار
 (3) عشق اندر ۾ آڙهم ٻاري، زيل ڏکن ۾ دڏڙم يار
 (4) ڪين ڪڏهن جند ۾ پوڙي، جان جسم سڀ رڌڙم يار
 (5) فيضل اصلون روز ازل کون، پول پڙئين سان پڌڙم يار

ڪافي سر بلاولي نمبر 62 ڏاڏرو

- اونھون بحر عميق الاهي ڪنڌي اور نه پار يار
 (1) ٻي سر بيرنگ بحر حقيقي رنگ نه ڪو جنسار يار
 (2) جت ڪٿ جلوه راز رسي گوناگون هزار يار
 (3) تجلو تاب ظهور و ذاتي چو طرفين چوڌار يار
 (4) ڪشف ڪرامت قدرت ڪاني عشق بنا سڀ عار يار
 (5) فيضل فڪر فنا ۾ فاني باقي اسر اسرار يار

ڪافي سر بلاولي 63 ڪلواڙو

- پن ڀولا نفس ڪميني ڏا ڪر سمجھ صحي سر ميني ڏا
 (1) عاشق اول ڀن ڪر ڀولا وهم دئي ڏا پٽ ست چولا
 هر رنگ دي وچ سو هڪ موليٰ سر هڪا حق بينين ڏا
 (2) هر مظهر وچ سوئي هڪ هي تلدا فرق نه ڪوئي لڪ هي
 قول اهين وچ شُبھ نه شڪ هي ست جهڳڙا سڀ دينيدا
 (3) بي چوني وچ چون بن آيا احمد اپنا نام ڌر آيا
 عالم سارا آپ سمايا مالڪ ملڪ مديني ڏا
 (4) جلوه عين جمال مفاخر ظاهر باطن اقوال آخر
 هر جاتي خود حاضر حاضر رخ مهتاب رنگيني ڏا
 (5) فيضل فهم فنا وچ فاني باقي بالله سر سبحاني
 آپ عيان ڪريندا جاني ايهو حال حزيني ڏا

ڪافي سر بلاولي نمبر 64 ڪلواڙو

- (1) مٿ ڳير گمان غرو ريدا، ڪهه قول سچا منصوريدا
ڪون سميع بصير هي ٿيڏا، ڪون ڪليم خبير هي ٿيڏا
- (2) ڪورج عليهم نصير هي ٿيڏا، سمجھه سخن من نوريدا
نا ڪوئي ملڪ مڪان هي ٿيڏا، نا ڪوئي نام نشان هي ٿيڏا
- (3) نا ڪوئي قول بيان هي ٿيڏا، پي ڪر جام ظهوريدا
نا ڪوئي غير گدائي ٿيڪون، نا ڪوئي فرق جدائي ٿيڪون
- (4) سارا سر خدائي ٿيڪون، پا ڪر حال حضوريدا
اصلون هاوين مرغ هوائي، علوي عالم سير سدائي
- (5) پنچري وچ ڪيون ڦاٽڻين جائي، پن سٺ قيد ڪلوريدا
فيضل تلدا فرق نه ڄاڻي، آبيءَ اپنا آپ سڃاڻي
- هر دم حال حلا جي ماڻي، محبت وچ منظوريدا

ڪافي سر بلاولي نمبر 65

- (1) آهين ڪير گهرين ٿو ڪنهن ڪي، ويهي من ۾ ڪر ويچار
جنهن لڏ نيرو ويس وڻين ٿو، روهه جبل ۾ پير ڦڻين ٿو
- سو خود آهن تون تڪرار
- (2) پاڻ چڏي ڏس يار پٿر ۾، سير سڄو ٿي صاف صدر ۾
ڳول نه پاڻو ٻي ڪنهن يار
- (3) موڱا چو ٿو مان وڃائين، شاهن شاهي شان لڄائين
ننگو نڪري ٿيءَ نروار
- (4) قول ڪر منا ٻڌءِ ٻوڙا، ونحن اقرب واعظ وڪوڙا
وانا سره گل گفتار
- (5) حال حقيقي سمجھه هويدا، پردو ڦاڙي ٿي خود پيدا
تون آن مارو سراسرار
- (6) فيضل پنهنجو پاڻ چوي ٿو راز ربوبي لات لنوي ٿو
عشق عقل جو نيو اختيار

ڪافي سر بلاولي نمبر 66

- نام ايهو ٿي ننگ نورو نانگا ڇڏ تون هي ننگ نام
(1) شيخ مشائخ پير سڏائڻ، قدرت ڪاڻي لوڪ منائڻ
ريب ريبا سڀ محض حرام
(2) عامو ڪوڙو تسبيح طاعت، ورد وظائف زهد عبادت
بره ٻنا سڀ خواهش خام
(3) جي تون چاهين حال هدايت، راز رباني وصل ولايت
طلب ٿڙي سڀ ٿي ڦٽلام
(4) عشق اصل پيو ڪونه مڃي ٿو ماسو الله سڀ ڀول پڃي ٿو
عاشق ڪي ڏيئي تاب تمام
(5) عوشاقتن جو سر سڏائي، سوريءَ تي هسوار فدائي
محو محبت ۾ رهن مدام
(6) فيضل صوفي فهم فنائي، ظاهر باطن صاف صفائي
باقِي بِالله يار دوام

ڪافي سر بلاولي نمبر 67 ڪلواڙو

- اسرار صنم اظهار ٿيا، هر مظهر باغ بهار ٿيا
(1) ڪڏان ملڪ فلڪ حيوان ڪهون ڪڏان بحر جبل بيهان ڪهون
ڪڏان اعليٰ سر انسان ڪهون، خود جانب سڀ جنسار ٿيا
(2) ڪڏان طالب تي مطلوب ڪهون، ڪڏان غالب تي مغلوب ڪهون
ڪڏان راغب تي مرغوب ڪهون، ڪڏان گل گلشن گلزار ٿيا
(3) ڪڏان ملڪ حسن دي مير ڪهون ڪڏان پيچ زلف زنجير ڪهون
ڪڏان مفتون ڦيرا سير ڪهون، ڪڏان خوش خوگل گفتار ٿيا
(4) ڪڏان چاهه زنج زندان ڪمان ڪڏان ابر و سيف ڪمان ڪهون
ڪڏان مشرگان تير سنان ڪهون، ڪڏان عاشق دل افگار ٿيا
(5) ڪڏان فتح پور وچ پير ڪهون، ڪڏان فيض پير فقير ڪهون
ڪڏان خاص خليل خبير ڪهون، ڪڏان عام عجب سنسار ٿيا
(6) ڪڏان فيضل فرض فنا وچ هون، ڪڏان باقي بحر بقا وچ هون
ڪڏان عارف عين لق وچ هون، سچ هادي صاف ستار ٿيا

ڪافي سر بلاولي نمبر 68 ڪلواڙو

- خود جھنڊ خفي سي آئي هون، ناياب نه مادر چاني هون
 (1) انا صبحه ڪوئي ملڪ مڪان اسيندا، ناڪجهه ڪوئي نام نشان اسيندا
 نا ڪجهه ڪوئي باب بيان اسيندا، وه عالي عشق النالي هون
 (2) جڏان تخت هزارا چوڙيو سي، روپوش رنگينا جوڙيو سي
 قر اس وچ خيمان گوڙيو سي، بن چاڪر چاڪ سڏائي هون
 (3) سڀ ماڻهو آدم جاياء هي، ڪه آدم ڪيڏون آيا هي
 رنگ راز من الزوحي لاياء هي، خود ٻرقا بشري پالي هون
 (4) ڪڏان هستي پول پلاوندي هون، ڪڏان هستي تي وچ آوندي هون
 ڪڏان خاص خودي ڪن ڪاوندي هون، هر رنگ وچ راز چيائي هون
 (5) ڪڏان پوش فقيري پاوندي هون، ڪڏان شاهي شور مچاوندي هون
 ڪڏان فيضل صاف سڏاوندي هون، سڀ صورت آپ سمائي هون

ڪافي سر بلاولي نمبر 69

- ميڏا دلبر تي دلدار به تون، ميڏا ساقي سر اصرار به تون
 (1) ميڏا سرور سرو روان به تون، ميڏا روح جسم دل جان به تون
 ميڏا دين ڌرم ايمان به تون، ميڏا گل ڦل باغ بهار به تون
 (2) ميڏا سونهن سميع بصير به تون، ميڏا عالم علیم نصير به تون
 ميڏا خاص خليل خبير به تون، ميڏا نور نظر مينسار به تون
 (3) ميڏا قرب ڪمال خيال به تون، ميڏا بعد فراق وصال به تون
 ميڏا شوق شهودي حال به تون، ميڏا هادي حسن بزار به تون
 (4) ميڏا جوهر عرض جهان به تون، ميڏا مظهر ڪون مڪان به تون
 ميڏا درد ملعل درمان به تون، ميڏا واهب يار رستار به تون
 (5) ميڏا فيضل نام نظام به تون، ميڏا قائل قول ڪلام به تون
 ميڏا ذڪر فڪر الهام به تون، ميڏا مخزن راز خمار به تون

ڪافي سر بلاولي نمبر 70

- ٽيڪون جان صنم جانان ڪهون، هر مظهر عين عيان ڪهون
 (1) ڪڏان ساجد تي مسجود ڪهون، ڪڏان موجد تي موجود ڪهون
 ڪڏان عابد تي معبود ڪهون، ڪڏان عرش فرش ايوان ڪون
 (2) ڪڏان خالق تي مخلوق ڪهون، ڪڏان رازق تي مرزوق ڪهون
 ڪڏان عاشق تي معشوق ڪهون، ڪڏان ملڪ فلڪ ميزان ڪهون
 (3) ڪڏان صابر تي مصبور ڪهون، ڪڏان شڪر تي مشڪور ڪهون
 ڪڏان ناظر تي منظرهور ڪهون، ڪڏان تن من روح روان ڪهون
 (4) ڪڏان جوڙو جماد نبات ڪهون، ڪڏان آدم حيوانات ڪهون
 ڪڏان ظاهر ذات صفات ڪهون، ڪڏان صاف صمد سبحان ڪهون
 (5) ڪڏان روشن رخ مهتاب ڪهون، ڪڏان رونق ناز نقاب ڪهون
 ڪڏان محزون قلب ڪباب ڪهون، ڪڏان فيضل من مستان ڪهون

ڪافي سر بلاولي نمبر 71

- هلچل گرم حسن بازار، سر ڀلي سر جو وٺ واپار
 (1) جن کي حب حقيقي مستي، سودوسي ڪن دست بدستي
 سڌڙيا ويهي وسڪن ڌار
 (2) عشق اصل کان سر جي بازي، مر جان ڪيڏن ڳيرو غازي
 جن جو سر نيزي هسوار
 (3) محب مدامي سورھ ڳولي، سر جي وائي سُر ڀر ڀولي
 ٻي ڪا شئي ڪانهي درڪار
 (4) دم دم ساهه صنم تان گهوري، مرد ڏين ٿا سر ٻي ٿوري
 شوقون ٻي خود ٻي اختيار
 (5) فوج حسن جي زابر زندگي، چوڪنڊ جلوا جوڙي جنگي
 تڪي تير هڻن تقرر
 (6) فيضل ڪين ڪٿا هو پاري، ٽچڪن عاشق روز ويچاري
 صدقو ساهه ڪري سو بار

ڪافي سر بلاولي نمبر 72

- جڻ ڪڻ جلوه سر سبحان. ظاهر باطن عين عيان
(1) گاهي صحت نبي سر مرسِل. گاهي بيد برهنن بي مڪل
گاهي دين ڪفر ايمان
(2) گاهي مسجد مُصلو مُنبر. گاهي ڏير ڏوارو مندر
گاهي پير ولي رهبان
(3) گاهي زهر عبادت عامل. گاهي محو محبت ڪامل
گاهي غفلت ۾ غلطان
(4) گاهي مير وزير اڪابر. گاهي شاه سپاه گداگر
گاهي مفتون سر گردان
(5) گاهي گل ڳل باغ بهاري. گاهي باد خزان قهاري
گاهي بلبل من مستان
(6) گاهي علوي ملڪ ملائڪ. گاهي سفلي خلق خلائڪ
گاهي نور گهي نيران
(7) فيضل صاف صفا حق سارو. هر مظهر ۾ نيه نظارو
ڪانهي بي ڪا بات بيان

ڪافي سر پيروي نمبر 73 ڏيڍي

- سڪ من ڪڙي سور سمر. جيئري ٿي مر. آهي ايهو رستوريت رندن جو
(1) اڃ ڪڙي پئواچ ۾ اڃ منهنجون اڻي اوجر. پسڻ دلبر
(2) رات ڏيهان ره رڃ ۾ حيرت ۾ پئو هيڪر ڪول نگر
(3) ڪات ڪالڻ هٿ ۾ مڙنا. مهڻو ٿي مشر سهجون ڏي سر
(4) فرق نه فيضل تر جو پاڻ پرين پيغمبر. قسم پرور

ڪافي سر پيروي نمبر 73 ڏيڍي

- سور سڀيئي مهنديس، ڪين چونديس
 گجهون ڳالهيون پنهنجي پرين جون
 (1) مڪ صبر ناهي ڪا گهڙي هڪدم هتي ناهنديس
 لوچي لهنديس، گجهون ڳالهيون
 (2) مڇ پري ٿو من ۾، جوش اندر ۾ جهلنديس
 سور نه سلنديس
 (3) رت روڻ مون پيش پيو آب اکين مون وسنديس
 وڃي پسنديس
 (4) فيضل مڪ مون سوجهرو پرين پارس سان گنديس
 ملي هسنديس

ڪافي روپ پيروي نمبر 74 ڌاڙو

- پوندم شل باجهه ڀروچ ڪي، هوت اچي ڏيندم هٿ ميان
 (1) رهنديس ڪين پنيور ۾، محب ڏيئي ويڙم مت ميان
 (2) جالينديس ته جبل ۾، رندن تي روئي رت ميان
 (3) ڏونگر جي ته ڏجهن ۾، پاڻ رهائيندم پت ميان
 (4) رات ڏيهان ٿم روح ۾، محبت سندي محبت ميان
 (5) فيضل هوت حبيب سان، حُج نه ڪائي حاجت ميان

ڪافي روپ پيروي نمبر 75 ڪلواڙو

- دل وڃ گهٽ ڳيا دام، قهري قيد زلف دي ظلمي پيچ زلف دي
 (1) جا جاڪون جيسان گولي ٿيان، وڻ وڻ دي مين پيرين پئو سان
 او رو رو ڏيان سلام، قهري قيد زلف دي
 (2) نازڪ نوڪان ڏيون چوڪان، دلڙي تتي نون ڪر ڳيان روڪان
 او ڪس ڳيا آرام، قهري قيد زلف دي
 (3) در دلبر دي پاڻي پريان، هر هڪ نون مين آزادي ڪر سان
 او مان ملي پيغام، قهري قيد زلف دي
 (4) فيضل آڙيان آهون ڪريسان، پير يمغان نوان سجدا اڏيان
 او عشق ڏٺم الهام، ظلمي پيچ زلف دي

ڪافي سر پيروي نمبر 76 ڪلواڙو

عشق اصل بدنام سڏيندا وڃ ڪفر دي
 (1) ليام قبر دي خبر نه ڪائي، دم دم دي وڃ سرگ سدائي
 او خوشيان عيش حرام سڏيندا وڃ ڪفر دي
 (2) سر خوشاقان سخت ملامت، رحمت لعنت هڪ حڪايت
 او مشڪل سمجهي مام سڏيندا وڃ ڪفر دي
 (3) عشق چٽان آڙاهه پليندا، شرم ستر سڀ تر رت ڏيندا
 او سوندا آب امام سڏيندا وڃ ڪفر دي
 (4) راهه وڃون گمراهه ڪريندا، دم انا الحق زور مريندا
 او مستي وڃ مدام سڏيندا وڃ ڪفر دي
 (5) فيضل جنهن کون جيءَ وڃ جهيڙا، سر تهنيدي عشق اوڙا
 او ڪيا هي عام سڏيندا وڃ ڪفر دي

ڪافي سر پيروي 77 ڪلواڙو

عشق اصل پيش امام راهه غفي دا هي خود رهبر
 (1) ڪن ڪنن اڳ لڙم لاوان برهه بنا ڪوئي اور نه پاوان
 آتم ڪنهن دالام بيبي حوا ڪجهه ڪنهندي دختر
 (2) وهه واسر اسرار عجائب، رمز ريوبي ظاهر غائب
 سارا ملڪ ملام هر رنگ وڃ هڪ نور منور
 (3) برقنا بشري پا ڪر آيا، احدون آبي عهد سڏايا
 عالم عام تمام مستغرق وڃ مير سراسر
 (4) حال پراوڻ سور وهاوڻ، محب دا سر مينهن وسارڻ
 او پير مغان دم ڌام آب پليندا پيالي پر پر
 (5) مشڪل معنيٰ سخت سڃاڻڻ، جلوه نما وڃ هر شئي وڻ ٿڻ
 او فيضل کون غلام، آب اليندا هي سر اڪبر

ڪافي سر پيروي نمبر 76 ڪلواڙو

عشق اصل بدنام سٿيندا وڃ ڪفر دي
 (1) قيام قبر دي خبر نه ڪائي، دم دم دي وڃ مرڳ سدائي
 او خوشيان عيش حرام سٿيندا وڃ ڪفر دي
 (2) سر عوشاقتان سخت ملامت، رحمت لعنت هڪ حڪايت
 او مشڪل سمجھڻ مام سٿيندا وڃ ڪفر دي
 (3) عشق جتان آڙاه پليندا، شرم ستر سڀ تر زت ڏيندا
 او هوندا آپ امام سٿيندا وڃ ڪفر دي
 (4) راه وچون گمراه ڪريندا، دم انالحق زور مريندا
 او مستي وڃ مدام سٿيندا وڃ ڪفر دي
 (5) فيضل جنهن کون جيءَ وڃ جهيڙا، سر تهنيدي عشق اوڙا
 او ڪيا ٻي عام سٿيندا وڃ ڪفر دي

ڪافي سر پيروي 77 ڪلواڙو

عشق اصل پيش امام راه خفي دا هي خود رهبر
 (1) گُن گنن اڳ لذت لاوان، بره بنا ڪوئي اور نه پاوان
 آدم ڪنهن دانام بيبي حوا ڪجهه گنهندي ڏختر
 (2) وهه واسر اسرار عجائب، رمز رويي ظاهر غائب
 سارا ملڪ مقام هر رنگ وڃ هڪ نور مَنور
 (3) برقيا بشري پا ڪر آيا، احدون آبي عبد سڏايا
 عالم عام تمام مستغرق وڃ ميم سراسر
 (4) حال پراوڻ سور وهاوڻ، محب دا سر مينهن وسارڻ
 او پير مغان دم ڌام آپ پليندا پيالي پر پر
 (5) مشڪل معنيٰ سخت سڃاڻڻ، جلوه نما وڃ هر شئي وڻ تڻ
 او فيضل کون غلام آپ اليندا هي سر اڪبر

ڪافي روپ پيروي نمبر 78 ڪلواڙو

- گهٽيان سڀ عشق گهمائيم، چو طرفين چوڌار
(1) ناز غمازين سخت ستايم، جوش خروشين جي، جلايم
سر تي حول حشر دا آيم، وسر گيم ڪم ڪار
(2) ڪو جهي ڪملي باندي بردي، جي بهي ليهي ٿيڏي دردي
اولي گهولي ڪيچ شهر دي، او برهه ڪيتر بیدار
(3) ڪون ٻانيڻ مين ڪون ٻاروچل، قصد قلم دي پيڙم ناکل
رمز حقيقي ڪيتر رمل، آبي ڀرم ڀنگار
(4) دم دم ووڙيم هر هر سائت، عرب عجم سڀ ملڪ ولایت
عرش فرش وچ هڪ حڪايت، جانب جلویدار
(5) فیضل ڪون ربوبي راي، ڄم اکين سر عاشق چايا
آپ انا الحق عشق الايا، وحدت وچ اظهار

ڪافي پيروي نمبر 79 ڏيڍي

- دلڙي پير مغان ڏنھ جاتي هي، جڻان جاءِ نه سمجھ صفاتي هي
(1) دلدا ميلا روز ازل سي، اول هويا نا اڄ ڪلهه سي
گن فيڪونا يا راول سي، اس آپيئي اي لون لاتي هي
(2) نينھ مريندا زوري نعرا، بحر برهه وچ ترڻ اوپارا
عشق دڪايا اي سر سارا، هر هر شب رات براتي هي
(3) عشق وهائڻ ڏکڙي پاوڻ، بار برهه دا سر تي چاوڻ
گيت انا الحق دم دم ڳاوڻ، وه جهاتي دي وچ جهاتي هي
(4) عشق جڻاني لعل لڪايا، هوش عقل اٿ سڀ هٿ چايا
وچ وجود شهود سمايا، خود نور تجلا ذاتي هي
(5) جس وحدت دا پيالا پيٽا، مرڻ ڪنن اڳ مڙول جيتا
فيضل ذات ظهورا ڪيتا، وچ هر دوجھان حياتي هي

ڪافي روپ پيروي نمبر 78 ڪلواڙو

مير ئي آ دلگير رانجهن. روئيندي ڪي گل لاءِ
 روئيندي ڪي گل لاءِ. او نيسن ڪيون واجهه
 (1) هيءَ ويڇاري درد ماري سور وڃايم ساءِ
 محب ملڪ جي اڱڻ ٿلڻ جي. ٻاجهه اچي ڪر ڪاهه
 (2) اندر ٻر ٻر آتش برسر. ڏي ڪا درد دواءِ
 ناهه دوائِي ٿوري جائي. لعل ٿي ٿيڙو پاءِ
 (3) سمهڻ گهمڻ ڪين سبائي. ڊپ ڏيئي ويڙهه
 چڱي چوڻي لعل ٿي لائي. پيڙم ڪونه سماءِ
 (4) فيضل چاڪن ڦٽ فراقن. ڪيس ڪيو ويلاءِ
 سيني اندر سيف صنوبر. گهوت هڻي ويڙهه

ڪافي روپ پيروي نمبر 81 ڏاڏرو ڏوڙو

مرشد مير ستم پير ننگ نيه نظارو. ننگ نيه نظارو ته پرين پاڻ پيارو
 (1) فتحپور منجهون سور وٽ. وڻج واڌارو ٻاري باهه منجهون ساهه ڪيم عشق اتارو
 (2) عشق ڪير ڪئي وير هيءَ نيه تغارو اٿي پهر منجهون بحر ترڻ تارا وڃارو
 (3) سمجهه سوڀر ڪر نه اوڙي اٿي وقت مڃارو دم ڄڻ پنهنجو بل سالڪ سمجهه اشارو
 (4) ناهي ٿير ٻولي شير. فيضل ڪير ويڇارو پڇي ڀول اڪيون ڪول. انا الحق هو نعر و

ڪافي روپ پيروي نمبر 82 (تن تار جهمت)

مون ڪي ماروڙن جا ساڙو سور وڃن ٿا. سرتيون ساهه اندر ٻي ڪيم ڪين لڪا
 (1) ايئن آ نه هيءَ. قسمت قيد ڪيم سرتوين سانگن کان ٿم روزن روز ٻڪا
 (2) ڪاجا هيس ڪئي. قسمت آندو هتي. هي هي هن هجر جي. پيڙم سڌ نه ڪا
 (3) ڪنڊون عمر ڪاٽا. ڏورن مت نه ڄاڻا. پايا مڪڻ ماڪي. پيڪن پار پڪا
 (4) تنهنجا هنڌ پلنگ. عمر پائين ڏنگ. لوبون مارن مون تي فيضل داج مڪا

ڪافي روپ پيروي نمبر 83 لواڙوءَ (تن تار نا ڏيگهينا)

ڪنڊيس روج راڙو ماتم مچائي، ورن مان مئيءَ ڏي واڳان ورائي
(1) مٽيس سنجهئي ننڊ نا اڪوڙي اڻ سڌا پوڳي ڏنھ ڌاڙ گهوڙي
ڪٽي ڏير مئي جا ور ويا وڪوڙي هٽي رات هاجو پنهل ويا پنباڻي
(2) اٿي جان اسر کي سهجئون سنپاري، هندڙا پنهل جا هيچون نهاري
پسي سيڄ خالي آبي اساريم، ويتر وڌم جي ڏڪن ڏڪائي
(3) ڪيڇ ويڇ جي جڏهن ٿي تياري، واري وسائي نه ڪيم آه زاري
تڏهين پيش پيٽر مونجهه منجهاري، انهي سور ساڙيم تن من تپائي
(4) ڏيان ڏوهه ڪهڙو پنهنجي ڏيرن کي، ڪيم ڪيس قسمت اصلون ايرادي
ويهي سور گريهان ڪنهن سان اندر جي، روئي رت رندن تي ڪيان هاءِ هاڻي
(5) ڏينديس تيرتڙ کي فيضل دوياري، لڙنديس لکن سان ساجهر سُواري
ڪندم ور ورا ڪو پاڻو پڪاري، لانگها سڀئي نيندم لانگهاڻي

ڪافي روپ پيروي نمبر 84 (تن تار)

محبت مئي کي ڏيئي ڏيڪاري، زلف چوڙيندو ويو
دل ڦسائي ڪنهن فڪل سان، جيءُ وڪوڙيندو ويو
(1) تاب مئي کي ڏئي تامي، صيدا برن جي ڪيو
بر چڙي بيوس نماڻي، پاڻ ڊوڙيندو ويو
(2) تير نوڪن جو چٽائي، جيءُ جگر ۾ جن هيو
هاءِ هاڻي ڪيئن ڪيان، مون سونهوڙيندو ويو
(3) جبل جالڻ رڻ رلڻ، ڪوه ڪاف مئي جي پيش پيو
لڄ شرم ننگ نام سو سڀ ٽول ٽوڙيندو ويو
(4) وهم فيضل سڀ وچايم، عشق اظهاري ٿيو
ناز دلبر راز قلبي، سر اڪوڙيندو ويو

ڪافي پيروي نمبر 85 ڏاڏرو

چوڻا سور ساڙيو ٿئي، ڪي اجاڙيو، ڏيئي ساه ساهت. رتي ڏم اماڻو
(1) نه مران جيئن ٿي ويئي وه پيئن ٿي ڪري مهر، مٺي جي ٺڪڻ ٿي ٺٽو
(2) سرتيون چوستايو ٿئي ڪي تپايو اڳي عشق مٺي جي اندر قلب حشر
(3) ٽڪي ڪي ٿرن ۾ رنج رڻ ٻرن ۾، ڏيئي دست دلبر، چڪي جوت چاڙهيو
(4) اچو يار اوري، نيزا توک جوڙي هڻي پاڻ ڪوڙي پنهنجا دست ٺاريو
(5) فيضل دل فراقن، ڪير چور چلڪن اچي هوت هڻي پنهنجا ٺول پٺاريو

ڪافي سر پيروي نمبر 86 ڏيڍي

جهل نه مٺي ڪي مادر ڪر نه ٺهر، ڪير اچي عشق آڙي
(1) لوڪ لاڳاپا ٿوڙي سانگوسر جولاءِ، آس اميدان چٽي هار ڏکن جو پائو
جوش جلايو جگر ڪر نه ٺهر، ڪير اچي عشق آڙي
(2) تاب حسن جو ڏسي، ٿيڙس چور چري توک نيشن جي ويه
جيء جگر ۾ گهري او درد مچايم محشر ڪر نه ٺهر
(3) ونگ زلف جو وجهي قيد ڪري ويه اديون، جلد ڪامو جوش مون
پلٽ اچي پيم اديون، او ڏيئي ويه سور ٿمر
(4) بار ٻره جو سرتيون آيم سر تي باري وهه وڃائي فيضل نه ڪير نرواري
او پيس وڃي منجهه پٿر، ڪر نه ٺهر، ڪير اچي عشق آڙي

ڪافي سر پيروي نمبر 87 ڏيڍي

دلڙي لٽي ويه پنهل، انگ ازل، لکيو هم لوح قلم کون
(1) دست پٺوران ڏوئي نڪتيس بر پيو اهي، سور تتيء ڪي سرتيون
دم نه ڏين ٿا ساهي، او پاڻ هيء ٻارو چل انگ ازل
(2) جلڪون جيئنديس جيجل دم نه گهٽينديس ڙي اديون، ڏسي لڪن جونء
لوهان منهن نه مٽينديس ڙي اديون، او چوٽ چٽهي ڪنديس هڪل انگ ازل
(3) چير چوهيون چريون پير پٿون ڪير اديون جاء نه جائي ڪنهن جي
وڃڻ اتي پيم اديون، او عشق وڃايم اٽڪل، انگ ازل
(4) لحم لگن کون لاهي مفت مرن ڪي ڏينديس، وندر وٽن ۾ ڪاهي
وڃي هيڪاندي ٿينديس، او ڪيچ ڪنديس وڃي منزل انگ ازل
(5) صبر وڃايم سرتيون پلڪ پلڪ جي پورن، تن من تاپم سارو
گناه اندر جي گهورن او نيء نهوڙيم فيضل انگ ازل

ڪافي روپ پيروي نمبر 88 ڏيڍي

- مٿان وهيڻي ڪري ڌار قطاران، اڻي جاڳ ٿئي ڪر تياري
(1) ڪاهه ته پهچي وڃي ڪيچ ڪي، رات اڳيون اڻي انداري
(2) ويهه نه ويلهو ڪڏهين ويسلي، واٽ لٽيندڙ پوءِ واري
(3) رويو روز رندن تي، اندر ڪر تون اوساري
(4) وندر جي ته وڻن ۾، ڪالهه لنگهي ويا قطاري
(5) فيضل هوت بلوچ ڪان، هي سر صدقي سوياري

ڪافي سر پيروي نمبر 89 ڏيڍي

- ڪر حيلو اڃ هاڙهي هلڻ جو ويهه نه وڃ تي وچاري
(1) سندرو ساهي ٻڌسون، جو ٻر ٻجهيڻي ٿو باري
(2) ڏکيا ڏاڪا ڏونگر جا، ساجهر ڪر تون ساري
(3) لڪ لٽائون وڃ لوچ سان، اٽڪي بيهه نا آاري
(4) موٽڻ مهڻو پوئتي، مر ته ٿئن نامياري
(5) فيضل پنهنجو ٿي پاڻ، دم دم سان رک هشياري

ڪافي روپ پيروي نمبر 89 ڌاڙو

- مڃڻ سوز تنهنجي ڪيم دل ديواني، وندر جي وڻن ۾ وتان تي مستاني
(1) اندر ۾ آرابيون ڏنم عشق لائي، جسم جان ساري وڌم تاب تائي
سهان ٿي نه ساعت وڻي وار جانني
(2) اوراڻواندر ۾ اڀيون روزاوريان سر ۽ ساهه دم ڪيون گهور گهوريان
هجن جي به سو سر ڪيان سڀ قرباني
(3) روئي رت رندن تي ڳوڙها روز ڳاڙيان، خوشيون خواب فرحت
سمهڻ سيج ساڙيان، وڻي تي نه ڪا شئي، ٿيم زهر ماني
(4) سنڌر سيند سرمون نيم نينهن زوري پيم پيش پلپل جهڄڻ جوش جهوري
پري ڳاٽ هر هر نهاريان نهاني
(5) تنهنجي نينهن نازن وڌم گهٽ گهائي ڪيم برهه بيوس واهون سڀ وچائي
چلي ٿو نه چارو لڳم قلم ڪاني
(6) پون پور دل ۾ ڪيون گهور دم دم عقل هوش هستي نهوڙي نيم غم
ڏيئي تاب فيضل ڪيم فڪر فاني

ڪافي روپ پيروي نمبر 90 ڏاڏرو

انائي وڃائي انا چئو مالڪ، سوئي پاڻ سو تون

جنهينءَ جي سنڌو سيڪ

(1) انائي انڌائي ٻئي حرف هڪڙي خودي ۽ خدائي سندو ڪيس نڪري

انهي درد دارون، فنائي ٿي هڪ ٿڪ

(2) صيفل جي مڱن سان ڪري صاف سينو، نهارج اندر ۾ ڪڍي غير ڪينو

ٻيائي نه ڪائي، هڪو ٿي پرين هڪ

(3) چاتائي چمن ۾ پئج پاڻ هر گل ٿسي رنگ رنگينا ڪڏهن ڪيئن ڪي پل

فڪر سان نھاري، سخن سمجھه سالڪ

(4) نفس ڪي پيچي ڪر چڪن چور فاني، چوي ٿو چوائي پنهنجو پاڻ جاني

چڏي پاڻ ٿي تون، پنهنجو پاڻ مالڪ

(5) پڙهن علم ايهو جڳائي ضروري ڏسڻ نامناسب فيضل سمجھه سوري

ڪٿي ڪين ڪُن ۾ پڌرو جهه نه ڪا پڪ

ڪافي روپ پيروي نمبر 91 (ٽين تار ناڏيگهينا)

جي مون سليان سور پلپل سنڌا پور لڳي آڳ اپن ۾ جبل ٽين چور

(1) جيڪا آڳ اندر ۾، لائيم مڪصلر ۾، تنهنجي تلب تڪي جي ڪنهن ڪي ڪل نه مور

(2) سيني منجهه ڪٿري لڳي جانب جاري ناڪ نوڪ نيٽن جي ڪيم ڪيس ڪلور

(3) زوري زلفن زابن وڌم ونگ اڪاڀر، ٻاري باهه پيٽر ۾، گهايم حسن گهور

(4) نئين نئين نازن ڪاڙهي، سينو وڌم ساڙي

ڪنهن سان حال وٺاڻيان پٽي پٽ صدور ع

(5) فيضل ٻاڦ نه ٻاهر، ڏرو ڪر نه ظاهر ڪوري اندر ڪامي حاضر ٿي حضور

ڪافي سر پيروي نمبر 92 تن تار ناڌيگهينا

- سر ٿيون حسن حملن پيڻو ڪيم بي من تن لڏ جي؛ چڪي تو ساري ملهه وڌو جن
- (1) سامت ڪان مري ٿي دلير در ڏيڙي ٿي تنهنجي تلپ ٿي چوري ڪيم چلڪن
 - (2) تنهنجي تير اکن جي سينو ڪيم سپر هي ڪوڙي ڪڍ نه جاني نيزا ناوڪ نيشن
 - (3) ڪهڙي گهٽ نه گهاريان روپن روز ناريان پلڻ پاند پسا گلين وس وس ڳوڙهن
 - (4) کولي اندر ڪنهن ملن ويهي سور پرايلن هر ڪوسڪن پاڻي ڪانهي سنگت سون
 - (5) فيضل ايئن اجائي چو توجي؛ ڪپائين پاڻي اندر جهاتي هڪ ٿي سان حبيب

ڪافي روپ پيروي نمبر 93

- عمر ادا چڏ سهرې مٽمگريه چو تو مان ڪي سخت ستائين ميان
- (1) پيئي پيالو زهر جو پلو ميان ويندي سانءِ مري پوندين ٺري
 - (2) ساڙيم سوز پرڻي جي پلو ميان چلڪن ڪيم چري وينديس وري
 - (3) وينديس ملڪ ملير ڏي پلو ميان پن تنهنجي دور دري زيور ڌري
 - (4) لوڻڪ لائي تنهن ڏيه جي پلو ميان چاڙهي هي ڪائينديس ڪري ٿوگن ٺري
 - (5) فيضل سوز فراق جي پلو ميان جان جسر وڌم تري ويس پري

ڪافي سر پيروي نمبر 94

- ڪهڙي تن جي ڪيان خبر ٿي پيئر ڪيچن مان مان قرب ڪي اڙي اديون
- (1) روه رلي تي راه هر پلو ميان وري ته ڪيائون ور مهر نظر
 - (2) ڪاهي آيا ڪارڻي پلو ميان پيهي پاڻ اندر مٽيءَ جي گهر
 - (3) عطر ڪٿوري هپڪار ٿيو پلو ميان سارو صحن شهر بر بحر
 - (4) گل ڦل باغ بهار ٿيس پلو ميان وسريم سور سفر ڏک ڏونگر
 - (5) ڪهڙي ڳالهه ڳڻن جي پلو ميان ڪيون ڪيان مون هر هر نه ٿن ڪوسر
 - (6) فيضل عشق عجيب جي پلو ميان ساڙيم غير صدر پيس پڌر

ڪافي سر پيروي نمبر 95

- اڪين اڙانگو اثر پون پڌر آهي ايها چال تنهنجي اديون
 (1) جڏ رجي اٽڪي آئون پلوميان تڏن تڏي پيون هر هر رڄ نه صبر
 (2) مڙن ته منڙيون ڪين ڪي پلوميان، چوري ڏين چڪراڻن اهر
 (3) جهٽ پٽ اٽڪيون پاڻ هر پلوميان، ورتيون اچين وڪر سور سجر
 (4) دل ويچاري درد هر پلوميان، ڪجيءَ ڪپي منجهه هر هر ظلم قهر
 (5) نيڙن نينهڙ ولاءِ پلوميان، سڙي پچي سڪ هر هر دل پيتر
 (6) فيضل جس آ اڪين ڪي پلوميان، آئي ڏين ٿيون خبر حسن حشر

ڪافي سر پيروي نمبر 96

- چڙهي موج مستي سندم سر الاهي، عقل هوش هستي ڪيم رهز راهي
 (1) لڳي واءِ وحدت ويو غير غفلت، هيونينهن نعرو شغل شور شاهي
 (2) جبل روھ ڏنگر قلمو ڪوٽ خيبر، هڻي عشق حيدر ڪيا سڀ تباهي
 (3) صفا در صفائي فنا هر بقائي، رهي ڪا نه ڪا شئي سوا يار ماهي
 (4) برھ جي بحر هر ڪوئي غير ڪونهي، نه ملاح مغبر نه واهر نه واهي
 (5) انهن ڪين ڪن جو سائن سمورو منهنجو ملام موٽو لڏي جن اگاهي
 (6) اصل عشق فيضل قل ڪوس ڪريل ڪنا جي اتي ڪلهه پچون تن گواهي

ڪافي سر پيروي نمبر 97

- عجب راز انهن نه ڪهن ڏلي ڏنائون، نواسا نبي ص جا ڪربل هر ڪلائون
 (1) شهزاد ابيبا جاسپي گل سگورا، وجهي پنهنين پڙ هر پڌر تي پيڻائون
 (2) غنچا ڪونر گوشا پئي گل شگوف، سارو باغ حسنين جوئي لڏيائون
 (3) ڏجي ڏوه ڪن ڪي قضا ڪر ڪيلسي، راضي ٿي رضا تي بلا سر سنائون
 (4) انهي سور سختيون سنگ ناري بي چون اصل راز رحمت محبت جون مٺائون
 فيضل ڪير ڪوفي امر هو الاهي، ڪليون سر صنم ڪي ڏيئي گو ڪٽيائون

پيتو جنهن آب حيات، مرن تهن تي مودن ناهي
 عشق اصل آفات، پيل لنگائي تو منجهه پاهي
 (1) پيالو پيتم دستون دلبر، آب حياتي علي انور
 محو ٿيو ظلمات، نور ٿيو سڀ اونداهي
 (2) تاب حسن جي طور جلایو، ذات ظهور وچو ڪنڊ لايو
 عين ٿيو اثبات، غير ٿوي جو نقطو ٻاهي
 (3) نينهن وڃايو نويت شاهي، ملڪ فلڪ ۾ ٿيو آگاهي
 سمجهڻ مشڪل بات، ڪير پوي انهي ڪن ۾ ڪاهي
 (4) ناه ڪيون جن وهم سو الله، سمجهن سيئي سر وجه الله
 جت ڪت جلوه ذات، گونا گون سمايو آهي
 (5) فيضل تر جو فرق نه ڄاڻي، حال خلا جي منصب مائي
 سوري سيج برات، ڏاج ڏنائون توڙيون ناهي

ڪافي سر پيروي نمبر 99 جمل

ايڏو آدم شان، ڪالهه ڪيا پئي ملڪن سجدا
 اونهون سر انسان، ڪل نه ڪنهن کي آهي سوچا
 (1) قرب ڪر مناشان تنهنجو سمجهڻ مشڪل سري رتبو
 علوي آهي عيان، سڦلي تنهنکي عام چون ٿا
 (2) ذات بنا ڪنهن خاڪي تن جو ڪيئن ملائڪ ڪندا سجدا
 آدم جو عنوان، محض انهي ۾ هو خود مولي
 (3) مام من روحي راز ڪيائون، وفي انفسڪم ميج مڪائون
 اهڙو برهم بيان، سالڪ سمجهن علوي عشوا
 (4) ڪير پروڙي رزا نهاني، حال حقيقت سر انساني
 نينهن بنا نادان، شاه گدا سڀ عاقل علما
 (5) هستي هوون حب دنيا جي، هوش وڃايو مال حقيقي
 هر ڪو ٿيو حيران، شرف شهنائي پوڙي درجا
 (6) فيضل سوئي سمجهه سڀوئي، حق بنا پيو ڪونهي ڪوئي
 سارو سڙ سبحان، هر مظهر ۾ سوهل هڪا

ڪافي سر پيروي نمبر 100

- منهنجو حال محروم ملو محب جانان
چوريه ڪي چڙي پري ٿيا خود دانا
(1) وجهي منجهه وچوڙو ٻيو ٻيو دلير
منهنجو ٻيو منهن ڪون مري ٿو موانا
(2) ڪري تيرت تيار ٿيا ڪيچ ڪاهي
ملڻ جو نه موٽي ڪيائون پيانا
(3) جسم جان دل ۾ وجهي مونجهه ماتم
ٿيئي بار غم جو ٻيو ٻيو گمانا
(4) ڪيو عرش اندوه رنو ملڪ فاطم
چڻ اتان حيوان ٿيا مڇر فغانا
(5) وطن ڏي وڃڻ جو هيئن روح رايو
پيم ڪل نه ڪائي ڪري ويا بهانا
(6) ڪيم چاڪ چيري سينو ڦٽ فراقن
پڻ ريه پرينه جي لڳي ٿي دوانا
(7) چڙي فرق فيضل فنا ٿي فڪر ۾
اچي عشق ڪوڙيا پٿر پيش خانانا

ڪافي سر پيروي نمبر 101

- لڳي آ سخت لڙائي جان جسم سان جنگ وويار
(1) من ۾ هوت ٿئي ويو ٽڪي تير ختننگ وويار
(2) چوڪند عشق اڀا ڪيا لشڪر فوج فرنگ وويار
(3) حملي تاب حسن جي نام وچايم ننگ وويار
(4) راجي ويڙم روح ۾ رمز حقيقي رنگ وويار
(5) فيضل روز ازل کان لڳڙم نينهن ننگ وويار

ڪافي سر پيروي نمبر 102

- رهئدس ڪين پنيور ۾، برهه ڪيم بيوس وويار
 (1) ضرب ڏئي ويا زور مان وو ڏيڏن ساڻ سرس وويار
 (2) مهران هن مئيءَ تي پلويار پوڏن شال ترس وويار
 (3) ورتيون ويندس ساهه سان، گوندر وارو گس وويار
 (4) هرگز هوت پروچ جو ڏونگر ڏيندم ڏس وويار
 (5) فيضل من مستان ٿيم چڪي محبت چس وويار

ڪافي سر پيروي نمبر 102 ۽ آسابه

- چواسرار علوي دکايا صنم بصد ناز مين خاص پايا صنم
 (1) ضرب روز جانا ديا تيز تر، نظر ناز مجڪو ڪيا بي خبر
 لگا شوز پروز رهمچون حشر، تفنگ تير چشمين چلايا صنم
 (2) جرح جوش جاري لگا در چگر، برهه بيقراري ڪيا بيشتر
 صبر سهج آرام گئي سر بسر، بلا عشق اوپر اڻايا صنم
 (3) ڪيا تاب جب زور ڏاڻي اسم، صدر سوز سار اڃايا صنم
 هوئي جاوه گر درد چندين قسم، نهنگ نازير تر بچايا صنم
 (4) پڪڙ پيچ دل دام زلفين ڪا، ڪيا محض مجڪو فنا در فنا
 حسن تاب دلبر هوا رخنما، جبل طور ڪو خود جلايا صنم
 (5) فنا نسي بقا فيض محمد هوا، بدن حال بشري هم رد هوا
 مڪان لامڪان ملڪ لاحد هوا، سين ۾ صفا خود سمايا صنم

ڪافي سر پيروي ۽ آساب نمبر 103

ڪيو مست بادي بهاري مون کي، لڳي برهه جي بيقراري مون کي
 (1) ڪليا گل هزارين عجائب اصل، ٿيو جابجا شور هار گام هل
 ڪجا بلبلا نرا صبر وقت گل، اچي عشق ڪيڙو اڙاري مون کي
 (2) لايو چهچتو گل ڦل در چمن، ڪيئي سر وسوسن سوين گل سمن
 ڏچا دم مچايو ننگ نر گسن، جگر ۾ لڳي جرح جاري مون کي
 (3) ڪيان ڳالهه ڪهڙي ثنا يار جي، صفت زيب رخسار دلدار جي
 ڪانهي بات ڪا شرح اشعار جي، ناز سان ڏيئي ويو ڏيکاري مون کي
 (4) حسن سونه تنهنجي ڪيان ڪيئن خبر، جبل تلب جنهن جي جلايو بسر
 بدن برگ گل کان ناز ڪو نرم تر، هنر سان هڻي ويو ڪتاري مون کي
 (5) فيضل نينهن نازن نهوڙي وڌم، عضوا عشق سيئي اڪوڙي وڌم
 تڳا غير جا يار ٿوري وڌم، رهي خاص دل ۾ خماري مون کي

ڪافي سر پيروي نمبر 35 لوڙاڻو

ڪڍي نير نازون دلبر ديواري هڻي ويو هنر سان پري پاڻ ڪاري
 (1) تڪي تير جاني هڻي ويو نظر سان، لنگهي پار پيڙم چيري صدر مان
 لڪي لوچ لايو روزي ازل کان، اڄ ناهه ڪلهه جي پينر بيماري
 (2) سي سي طبيبن ڪيڙم دوائي، منهنجي مرض دل جي پين ڪل نه ڪائي
 دارون ملهه سڀ ٿيڙن توائي، ويتر جگر ۾ ٿيم جرح جاري
 (3) چڪيا چڪ چوري ڪيهان ڪيان ٿي، دم دم سوين ۾ سڙي دم ڏيان ٿي
 پري زهر پيالو پلپل پيئان ٿي، نڪو صبر ساعت نڪو دم قرار ٿي
 (4) ايهي بوف بخمل پلنگ پٿر ٿيون، سوا يار جي سڀ ڏوران ڏنگن ٿيون
 سرتيون ڪري ڪين ڪاڏي وڃان مون، دردن وڪوڙيم دلڙي ويچار ٿي
 (5) جنهن کان سري ٿي سرتيون نه ساعت، تنهن ۾ ورهين جي پيڙم اچي وڌ
 ڪيم قيد زوري قسمت آئي هت، ڪنهن سان سور پتي ٻاڻيان اوڀاري
 (6) چڙي فرق فيضل فاني فنا ٿي، انهي درد دارون ڪانهي دوا ٿي
 پرتان فنا جو پيالو پري پي، تڏهن ور وصل جي ڏيندي ڏيکاري

ڪافي روپ تلنگ نمبر 104 ڏاڏرو

- اڏيون جڏهن هتي لڏم جاني، وسري ويم سير لامڪاني
 (1) ميخاني ۾ لڏم دلبر، سڄڻ ساقي ٿيم رهبر
 پيتم هڪ جام دستي، پُر ٿيس مخمور مستاني
 (2) لڳم ايهو درد ٿي جاري، ڪنيم سر تي خلق خواري
 چوطرف چوڌاري حسن بازار سببجاني
 (3) ڪڏهن حيران هستي ۾، ڪڏهن مخمور مستي ۾
 ڏنم شهر وسطيءَ ۾، عجائب سير سلطاني
 (4) ڪڏهن بتخان رنگن ۾، ڪڏهن فيضل ملنگن ۾
 ڪڏهن نازڪ پلنگن ۾، ڪڏهن منجهه شان شاهاني

ڪافي سر تلنگ نمبر 105 تن تار جهمٽ

- سالڪ سمجهه خيال، خيال وچون خود خيال سماوين
 (1) سولي ڪيٽا سڏ سهيليان
 سر ڏيئي في الحال منصولي دا منصب ڳاوين
 (2) سي سي سڏڙڙي آون اڏي تي
 ڏيون سر محال، سمجهه سمجهه پيرانهي پڙوچ پاوين
 (3) جلاوا ويڪهه شعاع شموڊا
 پتنگ جان ڪربال، جيئري اپني جان جلاوين
 (4) فيضل سارا سوئي سائين، فرق نهي سائين، فرق نهي هڪ وال
 آپ اليندا پيا پول نه پاوين

ڪافي روپ تلنگ نمبر 106 تن تار جهمت

- مونڪي عشق ڪيو بيقرار ناحق سرتيون، اوي جهيٽو نه لايو
 (1) جانب مئي ڪي ڄام پياريو
 مست ٿيوسي خمار لڄ شرم سڀ عشق وڃايو
 (2) هوش عقل سڀ گم ڪيوسي
 دل ۾ سو دلبر يار رڳ رڳ ۾ اهو راڳ سمايو
 (3) دين ڪفر منجهه سمجهي وٽوسي
 حسن ڏسي چوڌار شوق شهنائي شور مچايو
 (4) طالب ٿي مطلوب ڏٺو سي
 الف ٿيو اظهار جانب فيضل نام ڌرايو
 (ڪافي نمبر 107 ڏيو) صفحو 59

ڪافي روپ تلنگ نمبر 108 ڏيڍي

- سرتيون سڄڻ جي سوز ۾ هر هر هنجون ٿي هاريان
 (1) ڪنهن فڪل سان جادو هڻي، دلڙي چنبن ۾ ويو ڪڍي
 روزي اڏل جي ايئن بڻي، لکيو قلم ڪيئن واريان
 (2) جڏهن پيچ پنهل سان پيو سک صبر سڀ آرام ويو
 ويهڻ سمجهڻ سڀ زهر ٿيو سهجون سڄڻ ٿي ساريان
 (3) پئي رات ڪاري روه ۾ راتيان ڏيهان اندوه ۾
 شب روز انهي پٽ ڪوه ۾ گوند منجهون ٿي گهاريان
 (4) هن درد جون دانهان وڃي، ڏونگر وڌو ڌاري پڃي
 سک مون وڃي پهتي سڃي، فيضل اگهيون هي زاريان

ڪافي روپ تلنگ نمبر 109 ڏيڍي

- هوت هڻي ويا جنگ جوان، وو صيف سڀني منجهه ساهيون
 (1) ڪيس ڪري ويا ڪيچي، ونگ وجهي ويا پيچي
 تن هوتن کان حيران، وو روز نهاريان راهون
 (2) ڪيئن ڪري ويچاريه بيوس بيڪس ڌاري
 تنهنجي محبت ڪئي مستان، وو برهه مچايم باهيون
 (3) پون پڪاران پلپل، جيءَ جگر ۾ جل جل، رو رو ٿيس سرگردان وو
 نيٺ وهن ٿيون واهيون، هوت هڻي ويا جنگ جوان وو
 (4) فيضل ٿم اعتباري مام ڏيئي ويا ڪاري
 پاڻ پرين منجهه ايوان، وو نه تون هي جايون

ڪافي روپ تلنگ نمبر 110 ڏيڍي

- ملي ڏيو مبارڪ سرتيون، گهوت گهر گهرايو
 (1) محب مٺيءَ کي ماري ڳارائي ۾ ڳاري
 پاڻ وري جئاري سڀني منجهه سامايو
 (2) عرض فرض ۾ شادي چڙهي مطرف ڏي مٺايو
 سچ ۾ ٿي آ آبادي ذوق ظهور رلايو
 (3) ڪنوڻين ڪئي روشنائي، برهه بهاري لائي
 هر ٻوٽي ٿي سائي، وڻن وري ڦر پايو
 (4) ڪنور ڪليا سر ڪاڪل، موڙ غنچا ٿيا گل ڦل
 چمن سڄي ۾ هو هل، وهم چڙي واجهايو
 (5) فيضل پرڏا ڪولي، صاف ڪيم سڪ رولي
 پاڻ پنهل ٿو ٻولي، فرق نه تر جو پانيو

ڪافي روپ تلنگ نمبر 111 ڏاڏرو

بردي ڪري بهانو بشري پوشاڪ پايو
 رک رمزم ميم سر اغربي سڏايو
 (1) احمد احد هڪوئي، ناهي فراق وار جوئي
 سر صاف پيوند ڪوئي، آڏا ايئن اڏايو
 (2) دينون ڪفر دورنگي، هر رنگ ۾ تورنگي
 گه صلح گاه جنگي، ڳانڍو عجب ڳنڍايو
 (3) جلوو جمال تنهنجو ڪونهي شريڪ اوهان جو
 ڏيئي ڄاڻ پاڻ پنهنجو گولي اچي گڏايو
 (4) نه ڪا نشاني، توريءَ پيو ڪا نه جاني
 ڏيئي جام بي بياني، چڪن منهنجون ڇڏايو

ڪافي روپ تلنگ نمبر 112 ڪلواڙو

سور منجهن ٿا سهه ميان پرين وو محب واري مام سان
 (1) سهج منجهون ڏک ڏاج منجن ٿا او
 لوچي اندر منجهه لهه ميان، انهي نور پري هڪ نام سان
 (2) بعضي پرين سڏي ڪولوهارن، او بعضي
 ڏسن نا په مان، بعضي پرتا وٽن پيغام سان
 (3) بعضي نازن سان پاڻ نهارن، او بعضي ڍڪن ٿا منهن ميان
 پرين وو حسن واري همام سان
 (4) فيضل سمجهي سيج سورن جي او
 رمزانهي منجهه رهه ميان، ايئن عشق سندي الهام سان

ڪافي روپ تلنگ نمبر 113 ڪلواڙو يا تن تار

- پرين پاڻ چون ٿا جل ميان، انهي عشق سندي آڙاهه ۾
(1) تابش ڏاڍي تاب حسن جي، سر سولي ٿي سل ميان
انهي رمز حقيقي ڪي راهه ۾
(2) سينواڙيم سوز سحر جي، پوريون پلپل ميان
اچي سڪ سمايم ساهه ۾
(3) ناز نوان ٿم روز پنهل جا، هجر ڪيم هيڪل ميان
ڪوري ڪي ڪلوبي ڪاهه ۾
(4) فيضل آڻي عشق وڃايم، نوبت نينهن طبل ميان
قطرو پيو ڪن بحر درياهه ۾

ڪافي روپ تلنگ نمبر 114 ڪلواڙو

- وجهي زور زلف جي دام ۾، پرين پاڻ ويم دل ونڱي ونڱي
(1) زوران زوري يار لٽي ويم، پاڻن سان دل پنڱي پنڱي
(2) نينهن نيئن جا ٿي نيٺ اڙايم، ڪير اتي وڃي لنگهي لنگهي
(3) تاب حسن مون تيغ بچن ٿا، عاشق مور نه سنگي سنگي
(4) عشق اصل کون نانگ نورو، ڏيل ويئون ٿا ڏنگي ڏنگي
(5) ڏيهه ڏک جو عشق ڏيڪارين، سوري تي سر ٿنگي ٿنگي
(6) فيضل هادي حق سمايو، رمز وڌم دل رنگي رنگي

ڪافي روپ تلنگ نمبر 115 ڪلواڙو

- جوئي دم چڙهايا سردار تي، اچي عشق چوايم اوئي اوئي
(1) حرف حلاجي بانگ بدن ۾، صاف چوي تو سوئي سوئي
(2) مون نه چوان تو پاڻ چوڻ چئو، نينهن نيم مان توئي توئي
(3) وهم وجودي ڪس قلوبون، صاف ڪيم سڀ توئي توئي
(4) عشق الانبا عرش وڃن ٿا، ليڙ ڪيم هي لوئي لوئي
(5) رڳ رڳ لونءِ لونءِ هر هر هڏ ۾، راز رهيوم اهوئي هوئي
(6) فيضل ٻاجهون عين احمد جي پير مغان جي، پيو نه پروڙج ڪوئي ڪوئي

ڪافي روپ تلنگ نمبر 116 ڏاڏرو

- جڏڻ عشق پيل پايوئي، پئمال ڪر لنگهائي،
 ڏيئي قرب پاڻ پنهنجو سر مال سڀ گوائي-
 (1) محمود غزنويءَ کي، ڪيئن ڦير مان ڦاسائي
 دستون اياز دلبر، سامان سڀ لٽائي-
 (2) مجنون کي ميو ڪري تنهن سوز ۾ سڪائي
 گهر ٻار شرم جرمون، بيزار بر گهمائي-
 (3) سمنان سمجھ صاحب، جڏين ڀول ۾ پلائي
 ڏيئي جوش تاب تنهن کي، نئين گل جڻي وجهائي-
 (4) ڪدو ڦول قسم باڏي، ڪل شمس جي ڪلائي
 ڪريوش منيهن ملامت، سر لوڪ کون لڪائي-
 (5) حلاج کي هلان ڪري انگاس تي چڙهائي
 هڻي پاڻ دوم انالحد، هل عشق جو هلائي-
 (6) رخ راز مون حسن کي، ڍڪ زهر جو پرائي
 حملو حسين تي ڪري، ڪنڌ ناز سان ڪپائي-
 (7) ميرو وزير اڪابر جڏڻ، راز منهن ورائي-
 اتي شاهه چا گداگر، هڪ نوڪ سان نپايي-
 (8) نيزي مٿون صوفيءَ جو سر لا ڏسان لڏائي-
 نازون نهوڙ فيضل، سوئي پاڻ پڙ ملهائي-

ڪافي روپ تلنگ نمبر 117 ڏيئي

تنهن تار اوڀاري منهنجون حيرت وڃايم سڀ وهون
 چند جان تن من سر سڄو لهرن ڪيم چولي جهون
 (1) ڪنهن پيم سڌ سور جو آواز ازلي نور جو
 پاندو پڇي چڪچور ٿيو پلي ويم هي مانءُ تون
 (2) مستان مجنون سڪ ڪيم دل کون هيئي وسري ويو
 وڃي بحر انهي منجهه پيم، چپ ٿي ويو جت هان نه هون
 (3) اوڙاهه جي تنهن آر ۾ پانهن چڏيو ڀرتار ۾
 ڪن سنڌي ڪڙڪار ۾ گهمرن گهمائي ڪيم لون
 (4) پيڙي نه پوڙو جنهن منجهان، ترهون تارو ڪوڏسان
 هڪ سير وحدت منجهه وهان، خوراڪ جت شبروز خون
 (5) هن دهشتي درياهه جو ڪنڌي ڪنارو ڪونه ڪو
 بي اونت اونهن بيسرو بيهڻ بيسرنگ بيچگون
 (6) جزو وڃي جنهن ڪاڻ ۾ رلجي ويو رهاڻ ۾
 اصلون انهي مهران ۾ فيضل نشاني ناهه مون

ڪافي روپ تلنگ نمبر 118 ڏاڌرو

جڏي عشق ٿو پڄائي، اتي ڪير پير پائي
 سوري مٿون سوئي دم پاڻ ٿو هڻائي
 (1) ڏيئي سرڪ دست ساقي، سرمست ٿو ڦرائي
 پڇي ڀول طلسماتي سر صاف ٿو سڏائي
 (2) دم نينهن جون رالو ڏيئي پانگ ٿو ٻڌائي
 وحدت سنڌي وڌائي، چوڌار ٿو چٽائي
 (3) ٽنهنجي حسن جي نازن، تن من وڌم تپائي
 لونءُ لونءُ اندر اوهان جي، ويم عشق آڳ لائي
 (4) نوڪن اڳيون اوهان جي، سينو سپر سدا هي
 ڪوڙي ڪڙج نه دلبر، هر يار چشم چائي
 (5) فيضل نه فرق تر جو سچ عشق ٿو سڻائي
 ڪر گهور گهور تون هي، سر ساه چند جڳائي

ڪافي روپ تلنگ نمبر 119 ڏاڏرو

سوري مٿون سدائي، ميڙو اصل روشاڻن
 سردار تي سلائي، ميدان ٿا ملهائين
 (1) سانگورڪي نه سر جو سورهيه اچن اڏي تي
 مرڻون منڍون ڪڏائن، تر جيترو نه ترسن
 (2) پر تر ڏونگر جبل کي، پائن پلنگ پٽولا
 ڏک درد ڏاج تـوڙون، لاڻن لڏي مـليـوـتن
 (3) آڙاهه من منجهيئي، ٻاهر چون نه باقي
 سيني اندر الانبـا، ويتر ويٺا اڙائن
 (4) ڦٽ چاڪ دل ڏکين جا، ولي ڪهين نه پڇيا
 هيهاٽ عمر ساري، گوندر منجهون گذارن
 (5) فيضل انهي فڪر ۾ فاني فنا ٿيا جي
 باقي بقا ۾ سي، وڻي وار جي نه ڄاڻن

ڪافي روپ تلنگ نمبر 120 ڏاڏرو

منجهون مهر مارن، مڪونئون نياپو
 ڪليو گل قلوبـي، ٿيم جيءَ جياپو
 (1) ٿيم فال فرخ، اجهو يار آيو
 پيو ريس ڪون اڃ، رقيبـن ۾ ڪاپو
 (2) ليئن ڪالهه ڪانگي، ڏنم ور وڌائي
 سچ سور سوري، ڳنڍيان ٿي ڳنڍاپو
 (3) عمر پٽ پلنگ، پن تنهنجا محل ماڙيون
 ايهي ڪاڇ ڪاٺا، سندنم سڀ ڪڇاپو
 (4) جسم جان دل ۾، سندنم ساهه دلبر
 سوا يار تنهنجي، نه ٿم ڪو تڳاپو
 (5) ڦڪي پر فنا جي، ڏنم فڪر فيضل
 ٿيم درد جي، پاڻ دلبر دواپو

ڪافي روپ تلنگ نمبر 121 ڏاڏرو

- تنهنجي سوز سهڻا ڪيم بيقرارِي، پري پاڻ ٻاجهون هيٽو يار ڪاري
 (1) پيئي زلف چوڙِي ويو جيءُ وڪوڙِي نازن سان نهوڙِي وڌو دل آڙاري
 (2) دو گيسو بشيهر مثل مشڪ عنبر، هڻن ڏنگ هر هر، ڪنيون ڪر قهاري
 (3) گهڙي هڪ وچوڙِي سري ٿي نه توري ٿيا سال سڪندي مينجهون انتظاري
 (4) خوشيون خواب فرحت، نيم حسن حيرت، لڳي ميخ محبت، اندر جوش جاري
 (5) ڪنهن سان سور کولي، ورهايان اندر جي، ساڀيان ٿي صلر ۾، پرهر جي بيماري
 (6) لکيولوح قلمون فيصل سڪ سنڌي ليون، آيم سرازل ڪون، ايهو بار باري

ڪافي روپ تلنگ نمبر 122 ڏيڏي

- دل وچ دلبر گهٽ ڳيا دام، پيچ زلف دا زابر زوري
 (1) نه ڪوئي دام ٿندا، نه ڪوئي جيءُ چندا، پيچ اندر وچ گهٽ ڳيا گهٽ دا
 دل وچ ٻال حمام درد غماندي گهٽ گيم ڏوري
 (2) رخ مهتاب تي نين خماري، جلوا ڪر سر عاشق جاري
 محبت دي ڏي مام دلڙي لت ڳايا چئيچل چوري
 (3) پر ڪر پيال وحدت والا، آڀي ڏي ڳيا دلبر آعلا
 ٿيوسي مست مدام عشق اندر وچ لايملوري
 (4) شوق شرابي شور مچايا، دين ڌرم ننگ نام وچايا
 ٿيڙا عشق امام نيه نماز پڙهيوسي پوري
 (5) فيصل فڪر فنا وچ فاني، باقي بالله سر سبحاني
 صولي سر انعام عشق ڏٺوسي ڏاج ضروري

ڪافي روپ تلنگ نمبر 123 ڏيڍي

ويڪو دم آدم دا ڪون. آڀي آدم بن ڪر آيا
 (1) آدم دا ڪوئي باپ نه مائي، بيبي حوا ڪجهه ڪيڏون آئي
 ناڪوئي بت بطون، مام من روجي شور مچايا
 (2) احدون احمد بن ڪر آيا، جاما جسمي ڳل وچ پايا
 عالم تي ڪر عون، انا احمد آڪ سڻايا
 (3) ناڪوئي ماتر نا ڪائي شادي نا ڪوئي ناري
 نا ڪوئي بادي نا ڪوئي خاڪ نه پون، ذاتي ذوق ظهور الايا
 (4) سيني دي وچ پاڪر جهاتي، ويس ظهور اظهار ذاتي
 فيضل گونا گون، هر مظهر وچ آپ سمايا

ڪافي روپ تلنگ نمبر 124 ڏاڏرو

من رات محب موهيم ماڻا ڪري ڪري
 ڏيئي تاب نوڪ نيڻن، ڪري ويم ذري ذري
 (1) نازون پرين نهاري ويم سو بلا اڻاري
 من ۾ آڙاهه هاري ويڙم تري تري
 (2) پلپل فراق پورن، تڪ تاب حسن گهورن
 چڪچور ڪيم تن من، سنڌ سنڌ پري پري
 (3) آيس برهه بحر ۾ آويڙا الت لهر ۾
 مڪ سوز ڪن قهر ۾، دم نا سري سري
 (4) وس واهه نا وسيلو حاجت هلي نه حيلو
 شب روز ڏک زهر جو دل ٿي پري پري
 (5) فيضل نهار من ۾ محبوب گل بدن ۾
 سر سمجهه خود صحن ۾، منجهه مچ پري پري

ڪافي روپ تلنگ نمبر 125

دل درد ڪنون پئي جُڪدي ڪيا ڳالهه ڪران مين ڏُڪدي
 (1) هڪ عشق آرام نه ڏيندا، ڏوجها لوڪ تتي نوٽئيندا
 تيجهان جانب جهات نه پئيندا، دل دانهان ڪر ڪر چُڪدي
 (2) سر سولين ديان نت ماران، لڪ آه فغان پُڪاران
 لنگهه عرض پٺيان اچلگاران، ايها لڳ اندر نهين لُڪدي
 (3) نت ناز حسن دي گهاتي، جڪ جوش خروش گهماتي
 دل نام ڳيدين پئي ڦاٽي، ره روح رڻي رڻ رُڪدي
 (4) سڀ دردین ديان سر ويران، دل چاڪ جگر سوچيران
 غم پور ڪلور بهيران، ڪائي ساعت سهنج نه سڪدي
 (5) جڏان سهڻل ڪيچ سڌايا، ول ڦيرا يار نه پايا
 وه روز ازلدا ايا، سڙ سولين وچ ڳيم سڪدي
 (6) سڪ فيضل فهم فنائي، ست وهم گمان انائي
 رک سيني سرت صفائي، ڪر دور ملالي ڏُڪدي

ڪافي روپ تلنگ نمبر 126

گهت عشق اندر ول وڪڙي ڏيندا تاب تتي نون ٽڪڙي
 (1) لڳا عشق اندر وچ جاري جند جان جليندا ساري
 نهين ساعت صبر قراري پئيندا پلپل چونڊيان چڪڙي
 (2) رخ رهبر دا نوراني، ايهو ويڪ حسن سبحاني
 سڀ وهم ڳيم ويراني، مليان برهه براتين لڪڙي
 (3) جڏان درسن دوست ڏوئسي، سڀ دين ڌرم پُل ڳيموسي
 وچ پيش پُنهل دي پيموسي، سو پيچ پئي ول پڪڙي
 (4) جڏان عشق اڙيندا اڪيان، نهين پير اتانهين پڪيان
 ڪيا بات هوائي مڪيان، شهباز ٽڪيندي ٽڪڙي
 (5) نهين فيضل فرق جدائي، ڳئي غير دوئي دي وائي
 هي سر اثباتي خدائي، ست شرڪ سيئي شڪڙي

کافي روپ تلنگ نمبر 127

لڳي لوح قلم دي لاري، دل ڪيتم عشق ازاريسي
 (1) سُن دلڙي بانگ الستي، مدهوش ٿئي وڃ مستي
 هي روز ازلدي خستي، نهين اڃ ڪلهه دي بيماري
 (2) ٻن ويڪن رخ دلبر دي ڪجهه دارون اثر نه ڪري
 ايهي ٺيڙي مول نه ٿري ڏيندا بخت نهين ڪائي پاري
 (3) ايهي چال عجب پنهل دي ڪنهن وقت نه ڏيندا ولدي
 مين سڏ ڪر ڪر چپ چلدي ڪائي ڪوڪ نه ٿيندي ڪاري
 (4) ڳيم غمر سڄي ڪر لوندي ڏک دردين وڃ غم ڪوندي
 نت جان لبان تي اوندي ڍڪ ڀر ڀر زهر قهاري
 (5) سر فيضل راز عشاقان، جند جان سدان مشتاقان
 سو بار صنم تون قربان، اي سر صدقي لک واري

کافي روپ تلنگ نمبر 128

من چال صنم لاکڙي دن رات نپادم ڏڪڙي
 (1) جڏان اکبر جنگ جليندي ڪيئي شمس کل ڪليندي
 سوين سرمد سر ڪپ ڏيندي ڪائي حاجت حج نه ڪڪڙي
 (2) ڳل حسن حسين دي ڳاني، سر شملي ناز شهاني
 ڪيئي مجني ٿئي مستاني، چڪ چاس اهين چانڪڙي
 (3) سي سهيان روهين رڙديان، لک حيران سک وڃ سڙديان
 ڪيئي سنهيان لهرين لڙهيان، ايهي رونق ناز نه ٿڪڙي
 (4) لڳي حيرت دي جنگ جائي، سڀ وسر ڳيم ٻي وائي
 ٿيا غالب فڪر فنائي، رهي واه نه ڪنهن ڪمڪڙي
 (5) جڏان فيضل فرق وڃايم، سڀ صورت يار سمايم
 وه پير مغان سمجهايم ايهي رمز حقيقت حقڙي

ڪافي روپ تلنگ نمبر 129

- آئي عيد سميد مبارڪ، آيا يار نه رهيان، تڪ تڪ
 (1) مل ماڻهو عيد ڪريندي، خوش خورم دم گذريندي
 مينون سوز فراق ستيندي، ٿيان بيوس رو روپي شڪ
 (2) بن دلبر دي ڪيوين ڪرسان، ٽڪ زهر قهر دا پرسان
 ڪر زاريا رو رو مرسان، ايهو حال ميڏا سُن هي پڪ
 (3) دل دردين ڪيم ماندي، دم سختي دور نه جانوندي
 ڪائي ڳالهه نه من ڪون پانوندي، بن يار پياري مطلق
 (4) ڪر قرب ڪوئي ول جاني، وچ راه ڪرم رحمانِي
 ست ناز نقاب نهاني، گهند ڪول وڪا رخ رونق
 (5) ست فيضل دانه درازي، ڪر حاصل حال فرازي
 ره عين رضا تي رازي، دک درد ڪنون تي نا ڪڪ

ڪافي روپ تلنگ نمبر 130

- تن تاب حسن دي تايم، جيءَ نازين يار جلايم
 (1) رڪ شوق شڪار عشاقان، خود اوندا پهر پوشاڪان
 گت ويندا من مشتاقان، اهين حيرت هوش گوايم
 (2) ڪر جلوا جوڙ گلوندا، سر حملا ڪر ڪر اوندا
 ست سيف غريب ڪهوندا، ايهو درمن عشق دکايم
 (3) رخ رونق رز فزون تر، خد حال ڪمال ستمگر
 موگيسو نانگ بشيهر، ست زنگ ننگ نپايم
 (4) دل درد ڏکيندي ماري، وچ ڪو هو آندو وه وچاري
 شب روز ڪريندي زاري، ڪنهن وقت پرين نه پچايم
 (5) پر فيضل جادم ڏٺوني، من مست الست ڪيتوني
 حس هستي هوش نٿوني، ڦر ذات ظهور الايم

ڪافي روپ تلنگ نمبر 131

- ست سنيڻ شيمين دي جنگ، گهن واٽ وچين ره پيرنگ
 (1) ره وچلين عين علم هي، سڪ سوز ذکر تي دم هي
 وت دمرا همدم غم هي، وچ غمدي مول نه ٿي تنگ
 (2) سڻ سني ڪون ويچارا، اتي شيمي ڪون ڪيايا را،
 ڪم آپ ڪريندا سارا، بن صوفي بي سر ٿي گنگ
 (3) ڪيا دين ڪفر دا جهيڙا، ڪيا مذهب راهه بڪيڙا
 گهن عاشق عشق اويڙا، ست نام نموس اتي ننگ
 (4) جنگ هر هفتار روملت، سڀ ڪوڙ ڪرڻ خجالت
 ره پاڪ پڪڙ سر وحدت، هڪ ڄان سڃاڻ هڪو منگ
 (5) هي فيضل صاف صفا هڪ، پيا غير نهين ڪوئي مطلق
 سر علم انا هوڪا سڪ، وڌ وهم دوييني دا زنگ

ڪافي روپ تلنگ نمبر 132

- سڪ صنم جي سوز ۾ عمر گذاريم روئي روئي
 (1) واٽ تڪيندي وره لنگهي ويا، اونٽ نه پايو اوئي اوئي
 (2) روز وجهان ٿي گهه گچي ۾، هار هنجين جو پوئي پوئي
 (3) لوڪ ليا سڀ وينيس لاهي، دست پنهن کان ڌوئي ڌوئي
 (4) سڪ سورن جو چنڊ مداعي، بيئم سر تي اجهوئي اجهوئي
 (5) ڪنهن سان ويهي سور ورهايان، حال محرم نا ڪوئي ڪوئي
 (6) فيضل توڙان پاٽم سر تي، لاڏ پرينءَ جي لوئي لوئي

ڪافي سر تلنگ نمبر 133

- قلزم ڪارون پار ۾ نينهن وڌم نئين هاڻي هاڻي
 (1) جاءِ نه ڄاڻي علم عقل جي، عشق اتي ٿو آڻي آڻي
 (2) ڪين منجهان خود ڪين بڻائي، سُرڪُ سمنڊ ٿو ڄاڻي ڄاڻي
 (3) جُگ لنگهي ويا جوءُ انهيءَ ۾ تار طلب جي تاڻي تاڻي
 (4) جيڪي پيڙا بحريتي ۾ ڪير تنهن کي راڻي راڻي
 (5) فيضل سوري سر سهايم، حال حلاجي ماڻي ماڻي

ڪافي روپ تلنگ نمبر 134

- ناز صنم دي لٽيان، ڪون لهي ڪل ڪٽيان،
 (1) سوز صنم دي سول صدر وچ، دم دم اليندي جهٽيان
 (2) دارون درمل ڪجهه نهين لڳندي حيلي ڪر ڪر هٽيان
 (3) يار ڪنون دم ڌار زهر وچ، جيوڻ مشڪل منهيان
 (4) روح رانجهن دي نال رليو سي، ڪيڙين پيڙين ڪنون جهٽيان
 (5) مينهن وصل دا نينهن وسايا، گل ڦل ٿيان سڀ گهٽيان
 (6) حب حسن دي حد نه فيضل، نينهن نه ڪٽيندا ڦٽيان

ڪافي روپ تلنگ نمبر 135

- برهه بهاري لائي هي، بازي يار بنائي هي
 (1) موڙ غنچي سڀ گل ڦل ٿي ڳئي، شاخين شڪل مٽائي هي
 (2) وڻ ٽڙ بن ڳئي، باغ باغوچي، هر شئي خنڪي چائي هي
 (3) هر مظهر وچ راز ربوبي، ڪردا نشف نمائي هي
 (4) سير گهڻي سڀ هند سهيندي وصل دي اچ وائي هي
 (5) سونهن صنم دي رخ دي رونق، روزان روز سوائي هي
 (6) فيضل فاني فهم فنا وچ، ثابت آپ سدائي هي

شب روز در وحدت نشین، هذا صراط المستقیم
 غیر از خدا چیزی مبین، هذا صراط المستقیم
 (1) بگذار جملہ مانسوا، بالاح لکن خویش را
 طاغوت بت بشکن ہمین، هذا صراط المستقیم
 (2) در شیشہ دل خوبتر، اثبات احد الله نگر
 واحد بدان در آن این، هذا صراط المستقیم
 (3) گو طالب مشتاق را، در راہ محبت شو فنا
 ہرگز مشواند وہگین، هذا صراط المستقیم
 (4) کنزی بدان محبوب را، در شکر وی سر رکن فدا
 گو حمد رب العالمین، هذا صراط المستقیم
 (5) او مشتری هست ما، خود گفت الله الشترا
 جان دہ بجانا شئو قرین، هذا صراط المستقیم
 (6) چون گشتی علم الیقین، زان می شوی عین الیقین
 گردی چو خود حق الیقین، هذا صراط المستقیم
 (7) خاموش فیضل زین بیان، روبا زفانی شئو دران
 باقی بقا بالله بین، هذا صراط المستقیم

کافی روپ پروو نمبر 137 ڈاڈرو

کڈان تہ فوج حسن چوڈاری کڈان وت برہ بہاری وہ وا
 (1) کڈان شکر لب شور مچاوی کڈان تہ گل رخساری وہ وا
 کڈان نقش نگار عجائب کڈان تہ گل گلزاری وہ وا
 (2) کڈان تہ غیر صفات سڈای کڈان تہ ذات انواری وہ وا
 کڈان تہ عاشق عین سڈاوی کڈان خودی وچ خواری وہ وا
 (3) کڈان تہ کیف کلال سڈاوی کڈان تہ مست خماری وہ وا
 کڈان تہ قطر بحر پناوی کڈان تہ قلزم جاری وہ وا
 (4) کڈان قری کچکول گڈائی، کڈان کری سرداری وہ وا
 کڈان تہ فیضل رمز رلاوی، گیت انالحق کاری وہ وا

ڪافي روپ پروو نمبر 138 ڏاڏرو

- ڪڏان ته رمز سڄن رنگن لاتي، ڪڏان نه پئندا جهاتي وه وا
 (1) ڪڏان ته مسجد مصلا منبر، ڪڏان ته بانگ صلاتي وه وا
 ڪڏان وت دائر ادير دُواري ڪڏان ته حج زڪاتي وه وا
 (2) ڪڏان ته رهبر راهه وڪاوي ڪڏان ته لادي ڪاتي وه وا
 ڪڏان وت نيست نفي وچ آوي ڪڏان اسم اثباتي وه وا
 (3) ڪڏان ته مسلي مذهب ملت، ڪڏان قلم قلمائي وه وا
 ڪڏان ته هل هگام مچاوي ڪڏان ته چپ چپاتي وه وا
 (4) ڪڏان ته عادل عدل عدالت، ڪڏان ظالم ظلماتي وه وا
 ڪڏان ته فيضل صاف پلاوي، پيالا آب حياتي وه وا

ڪافي روپ پروو نمبر 138 ڏاڏرو

- ڪڏان ته دلبر ڪول اساڏي ڪڏان ڪريندا ماڻا وه وا
 (1) ڪڏان ته محبت وچ مستانا، ڪڏان ته سرت سياڻا وه وا
 ڪڏان ته نينهن نشي وچ ناگا، ڪڏان ته سيد ڪٽاڻا وه وا
 (2) ڪڏان ته پوتي پت برهمڻ، ڪڏان ته تلڪ لڳاڻا وه وا
 ڪڏان ته زاهد يا پاڪ نمازي ڪڏان ته ٻال اياڻا وه وا
 (3) ڪڏان ته سختيان سور سهاوي ڪڏان طول وهڻا وه وا
 ڪڏان ته شان بلند شھانا، ڪڏان گدء پناڻا وه وا
 (4) ڪڏان ته شهر فتحپور دي وچ، رهبر راه وڪاڻا وه وا
 ڪڏان ته فيضل هڪ حمايت، سوئي سر سماڻا وه وا

ڪافي روپ ٻروونمبر 140 ڏيڍي

جيءُ جڪي ٿو پل پل جلي ٿو ڙي اديون، سڪ نه ڏئي ٿي مون کي ساهي
 (1) عشق اچي تان ڪيون ڳالهيون ڳجهه جون ڙي اديون، روح اندر ٿي رجھان
 سي ته نه سلبينون ڙي اديون، رمز انهي سان ٿيم راهي
 (2) مک ڪيان ڪيئن من ۾ اوچنگاران ٿيون اچن، جان جگر دل بڪيون
 سيخن ۾ ٿيون پچن، واه نه ٻي ڪا ٿم واهي
 (3) سڀ ته سهايم سر تي طعنا تنڪا ڙي اديون، خلق ڏيئي مر مهڻا
 مئي ڪي ان جا ڙي اديون، لوڪ لاڳاپا ويم لاهي
 (4) ٻرھ بحر جي ڪن ۾ غرق وڃي ٿيم ڙي اديون، قطري جيئن قلزم جي
 وير منجهون ويم ڙي اديون، امر جتي ناکائي ناهي
 (5) عشق الاهان وڃي عرش الانبيا ڪيا فرق وڃايم
 فيضل وهم دوئي جاويا شوق هڻي ٿو دم شاهي

ڪافي روپ ٻروونمبر 141 ڪلواڙو

عشق اصل چند جان جليندا، هستي هووڻ ڀول پئندا
 صوفي صافون صاف سڏاڪي، دم انالحق آڪ سڻيندا
 (1) ڪاڻي ماڻي طول وهائي، ننڊ آرام قرار ٽڪائي
 ٻرھ ڀليندا اي سڀ ٿاڻي، لاشڪ وچ درياه لڙهيندا
 (2) قدرت ڪاڻي ڪشف ڪرامت منت شيخي زهد عبادت
 منطق معنيٰ واعظ امامت، نينهن نهين اي چال منيندا
 (3) عاشق حالون مول نه ڏاڀي، تن من چور اندر وچ ڪاڀي
 سوئي سر اسرار سڃاڻي، مستي سر ميدان مڻيندا
 (4) فيضل ٻاجهون يار يگاني، اور نه ڪوئي غير بيگاني
 ٻي سڀ ڳالھين ڪوڙ تراني، ڪعبا قبل قلب بڻيندا

کافي روپ پروونمبر 142 کلاوڙو

جانب جلويدها رين آيا، چشمين تير تفنگ چلايا
ڪڙڪڙ ڪان اندر وڃ ڪرڪي، جان جسم لنگهه پار سڏايا
(1) نوڪ نيٽا دي اڏمان لايان، حملا ڪر سر عاشق آيان
زلفين سي سي قيس ڪمايان، زيب زنج لٽ هوش گوايا
(2) گيسو ڪالي نانگن بشيهر، ابرو سيف سڪيلي دلبر
روشن رخ مهتاب منور لعل لعل لبين شرمايا
(3) نازڪ ناز سڄڻ دي باري سر تي سالون وست ڪتاري
ڪرڊا ڪم قتلدا جاري ساجن ڪر سينگار سوايا
(4) سر مبحاني سمجھ سڃاڻم رکيل پير مغان رنگ لاتم
بار برهه دا سر تي چاڻم در در دي وڃ نينهن نچايا
(5) فيضل جوش جلايم چاڻي، ڪيتا زور ظهورا ذاتي
پڇ ڳيا ڀولا غير صفاتي، عاشق خود معشوق سڏايا

کافي روپ پروونمبر 143 کلاوڙو

عشق مريندا زوري نمر، هوش هنر لٽ نيندا سارا
فکر فنا وڃ فاني ڪرڪي، نوبت نينهن وڃيندا وارا
(1) چوٽڪ لاڳل جڻيا پئيندا، زوران زوري تلڪ لڳيندا
برهه بهادر هوڪي ڏيندا، دم منصوري مار نغارا
(2) عاشق سختي ويڪ نه ولدي بلدي جلدي مول نه تلدي
دو جڳ چوڙاڳون تي چلدي بار برهه سر چئيندي بارا
(3) عشق الانبا آتش بازي پڙ ميدان ملهائون غازي
پيت نه پاڻ ملان قاضي، ٻاجهون پير نه چلدا چارا
(4) گهير انهي وڃ گهاٽو گهر دي چوڙ لاڳاپي سانگي سردي
ويڪن ساري سير اندردي رمز ربوبي نور نظارا
(5) قلزم دي وڃ تاسون مردي پيوڻ ٻاجهون دم نا سردي
فيضل پيتئين ڀرئون ڪردي ڪين ڪڙاهي وڃ ٽچڪارا

ڪافي روپ تلنگ نمبر 144 ڪلواڙو

مڻين ٻوڙيا سڀ عالم سرا، ڪون ڪري تحقيق پارا
 برهه بنا مين ڪهين نه ماريا، پردي عشق ڪريندا پارا
 (1) آبي احمد بن ڪر آيا، ميم وچون روپوش بڻايا
 تنهن وچ سڀ مخلوق پلايا، شرڪ غرب ڪيا بلخ بخارا
 (2) چار عناصر جوڙجڙا هين، نام ڌريوني نفس تڙاهين
 بيخ جهيندي باد ڪڏاهين، هڻ مين گهن گيا تخت هزارا
 (3) مين ڦوٽي دا خيما ڪوڙيا، سارا بحر تهين وچ ٻوڙيا
 عشق بنا پيڪهين نه ٿوڙيا، چوڪند ڦوٽيدا ڦٽڪارا
 (4) اي سڀ جلا بحر جهيندا، مين جهڳ ڦوٽا لهر تهين دا
 عشق اڀالا جوش انهيڏا، بيخون هي هڪ بحر پلارا
 (5) فيضل سمجھه سڄڻ ديان ڳالهين، عشق سڪيندا ايهي چالين
 سارا سر اندر وچ پالين، آبيئي آب اليندا پيارا

ڪافي روپ برو نمبر 145 ڏيڍي

عاشق اصلون هيا آدم ڪون ئي اڳي، باب تنهين ڪي نه مائي
 (1) خوف رجاڪون پري ڪين وطن ۾، جڏي پي ڪنهن جي نه وائي
 (2) فرض فنا جو پڙهي دوست ڪيائون دري، سينون طور سدائي
 (3) واٽ وندر جي ڏکي سڌ سڀ ڪاڻي ڪري، سرت ڪهين ڪي سچائي
 (4) گهير انهيءَ ۾ وڃي سي گهاٽو ٿا گهرن، سر جنهن جو بهائي
 (5) جيڪي فيضل وڃي فاني في الله ٿيا، ماڻن ملڪ بقائي

ڪافي روپ بروونمبر 146 ڏيڍي

- عشق اوهان جي دلبر دلڙي ديوان ڪيم درد ٻڌايم ايهي پتيون
 (1) آڳ اندر ٻهاري برهه ڪيم پيراگي، شوق گهمائيم سڀ گهتيون
 (2) ناز حسن جي جملن هوش گوايم سرتيون، نيٺ ڏين تانت جهتيون
 (3) دردانهيءَ جو دارون ڪيئن ته ڪن سي ڏڪيون، روزا نل ڪون جر ڦتيون
 (4) سڪ صحت خواب خوشيون نينهن نهوڙي نيم رنگ وجهي ويا گل گتيون
 (5) پلڪ پلڪ جي پورن تن من تائيم فيضل، روز پيٽان ٿي وه وتيون

ڪافي روپ بروونمبر 148 نازن

- سنڌ سنڌ ن من سارو عشق آزاريم اديون
 سورن نئين ڪيم نساھي
 (1) صبر قرار صحت سڪ وڃايم اديون
 رڳ رڳ هڏ هڏئون لئون طلب تپايم اديون
 شور مچايم سڪ شاھي
 (2) هوش گنوايم حيرت حسن پرين جي هڻين
 عقل گوائي ڪيم پل پل پورن پڻين
 عشق اچي ڏنم آگاهي
 (3) سنگت نه ساڻي مئي سان روه رئي رن ريخ ۾
 جس سورن کي سرتيون اچي ساڻي ٿيم سچ ۾
 برهه ڪيم نئين بيواھي
 (4) ان اوساري دم دم گل گوڙهاڻي گاڙيان
 چوٽ جبل جي چڙهه پرت پرين سان پاڙيان
 لڪ لنگهي ٿيڙ ۾ راھي
 (5) موت پراڻي موتو ويڙس جيئري مري
 پاڻ پاروچل پاڇهون آيم ڪيچون
 تلف ٿيم سڀ تباهي
 (6) ڏيهه ڏڪن جو سرتيون پاڻ پايم سنھل
 باھ برهه جي ساڙي فاني ڪيڙم فيضل
 رھيو وڃي باقي رخ ماھي

ڪافي سر ٻرو نمبر 149 ڪلواڙو

جوش جڏهن سر پوش نيو سي، هتي هوڻ غير ويو سي
 نينهن وڃايو نويت شاهي، من ۾ هڪ محبوب رهيو سي
 (1) هر دم پاڻ هڻي ٿو نمر و عین انا الحق یار پیارو
 باب بره جو کیر پروڙي چوٽ چڙهي منصور ٿيو سي
 (2) سمجھڻ مشڪل سر انساني، ونحن اقرب راز نهاني،
 مفت منجهي ویا ملان قاضي، مام من الروحي رمز میوسي
 (3) فهم فنا ۾ ٿي تون فاني، تان ٿيئي معلم راز نهاني
 بیرنگ بازی بره بڻائي، چا مئون چا ٿي ٺاه ٺهيو سي
 (4) نا کوئي ناري نا کوئي بادي نا کوئي آبي نا کوئي خاڪي
 سارو سراسرار الھي، هر طرفین هر چیز چیوسي
 (5) فیض نام نہ توڙئون منهنجو کيڙو ذات ظهورو پنهنجو
 آخر آئي دیس انهي کون، عشق اتي اظهار کیو سي

ڪافي سر ٻرو نمبر 150 ڪلواڙو

عشق سندو آڙاه ڀري ٿو ساعت ساھي سور نہ ڏئي ٿو
 نينهن نہایت ٻارڻ ٻاري عاشق روز کباب ڪري ٿو
 (1) حب حقیقی آتش لائي، من ۾ مچ ڀري ٿو جائي
 سند سند سپ جند جان جلائي، قلب کڻاھي منجهه تري ٿو
 (2) ڪنھن سان ويھي سور ورھايان، ڏرت ڏکن جو حال ونڊايان
 محرم راز نہ کوئي دل جو هوت پناھڪ دم نہ سري ٿو
 (3) قسمت کيڙم رڻ ۾ راھي، هڪ ٻر ٿر پيو واھ نہ واھي
 ٿيون سر بار بره جو ٻاري جيءُ جڪي نت سور چري ٿو
 (4) عشق اويڙا تي اچلي ٿو جٽ پيو حيلو کون ھلي ٿو
 دل درياھ محبت گھمرو ڪن تنھين کون کون وري ٿو
 (5) فیض فرق چڙي ٿي فاني، باقي بالله سر سبحاني
 چو ٿو مفت کپائين جيئڙو قلم لکيو سو کين تري ٿو

ڪافي سر ضلوعنمبر 151

- شرڪ شهبه سڀ وهم وڃائي، ثابت ڪر سر لا الله
 (1) بي تي وارو ورق وساري الف پڙهي چئو احد الله
 (2) هڪ بنا ٻيو ڪونهي ڪوئي، هر طرفين هڪ هو الله
 (3) جت ڪت جلوراز ريوبي، سمجھه صحي ڪر وجهه الله
 (4) دوجڳ سارو نينهن نظارو ڪونهي ٻيو ڪو غير الله
 (5) حال حقيقي ڪير پروڙي پنهنجو پاڻ علیم الله
 (6) فيضل فاني فرض فنا ۾، باقي سر سبحان الله

ڪافي سر ضلوعنمبر 152

- عشق سندو آزار جنهين ڪي، پڇو تنهين کان پير پري
 (1) ٻاجهون حضرت عشق حقيقي، جهنگل ۾ جيئن ڏور ڦري
 (2) جنهن جي دل ڪي عشق جيئاريو موٽي موران سون مري
 (3) عشق اصل اسرار الاهي، ڪنهن کان تنهنجي صفت ڪري
 (4) اول عشق انهي ڪي لڳڙو آيو تان هت قرب ڪري
 (5) ڪنز خفي کان خيال اٿاري ظاهر ڪيڙس نينهن ذريعي
 (6) فيضل سوئي سون صفا ٿيو جوئي آيو عشق اري

ڪافي سر ضلوعنمبر 153

- بیرنگ بازي يار بنائي، سير حسن جو سمجھي ڪير
 (1) سالڪ ٻاجهون ڪير سڃاڻي، حال حقيقت بشري پير
 (2) آئيني ۾ صورت پنهنجي، پاڻ پسن پيا دنگ دلير
 (3) سوئي سڏ سوئي سو پولا، سمجھڻ سخت سخن جو ڦير
 (4) عشق اتي ٿورمز رلائي، جاڻي ڪنهن جو اير نه پير
 (5) فيضل باقي بحر بقاء ۾، رهن مدا هي مرد مٿير

ڪافي روپ پهاڙي نمبر 154 ڪلواڙو

پرين پيشوا ميڏا هادي همراه آيا، هادي همراه آيا، رهبر رکيل شاهه آيا
 (1) شهر فتحپور وچ ميڏا جاني، جتان روز رحمت وسندا، راز راني، شان شهنانا
 جهندا شاهين داتا شاهه آيا، پرين پيشوا ميڏا
 (2) تازي رونق سدا شاد هو وئي، دائر بلند مسند گادي آباد هو وئي
 سفينتہ صوفيندا سارا، مالڪ بن ملاح آيا
 (3) جڻي ڪڻي جانب تيڏا نعرا، عرش فرش تي عالم سارا
 ملائڪ منادي ڏيندي منور چو ماه آيا
 (4) هر مظهر وچ وسدا پيارا، سمجھ ڳڏوسي هي سر سارا
 فرق نہ فيضل تلدا، آدم بن الله آيا

ڪافي روپ پهاڙي نمبر 155 ڪلواڙو

غيبون ظهورا ڪر ڪي عرب اڳوان آيا، عربي اڳوان آيا عالم داضمان آيا
 (1) اول ڪر ڪر آيا وچ عرب دي، عالم سارا پيا وچ طرب دي
 ڪرن رقص حوران پريان، شافي دو جهان آيا
 (2) عرب عجب وچ ساري ولايت، جلوا ڪيتا بحر بي نهايت
 ٿيا شور غوغا شاهي، نظر بي نشان آيا
 (3) بيچوني وچ وچ چون بن آيا، بيرنگي رنگان رنگ سمايان
 گوناگون صورت ماهي، عجب لامڪان آيا
 (4) درياه وحدت ڪون پليندا، ساري چلت هي آپ چليندا
 قسم حق نهي خود فيضل، سارا سر عيان آيا

ڪافي سر پهاڙي نمبر 156 ڏاڏرو

مادر مون نہ جهليو مٿي ڪي ڪين پليو ويو ٿم ٻاڻ هڻي، دلڙي دوست لڙي
 (1) هر هر حملا ڪري آڻي منجهه اري ويو ٿم ٻاڻ هڻي، بحري باز جهتي
 (2) وجهي ونگ ويم، ڏاڍو بيچ پيم، جانب جي ويو جڙي ڪڏهن ڪين چتي
 (3) ابرو ڪشي ڪمان مزگان تير سوان ويو ٿم سيف هڻي، سيني منجهه ستي
 (4) پڪي عشق پيم، فيضل فرق ويم، ويو ٿم هوت هڻي، ٻاڻن ساڻ ٻڻي

ڪافي سر پهاڙي نمبر 157 ڏاڏرو

ٿڳي ٿوڙ سڀيٽم هي سڀ ٻوڙ سڀيٽم
 نينهن ٺهوڙ سڀيٽم ڪر ڪي درد ڏڙي
 (1) ڀر ڪر جام پيٽم مٿي مخمور ڪيٽم
 دلڙي سمجھ سڀيٽم جانب نال جڙي
 (2) دلڙي ڍوڙ ڪيٽم ويجهي ڍوڙ ڪيٽم
 زلفين ڀوڙ ڪيٽم ڪاڪل قيد ڪڙي
 (3) آيا عشق جڏان، ڳئي سڀ غير تڏان
 هر شئي صاف سڏان، اڪيان ڳيم اڙي
 (4) سينا صاف ٿيا، فيضل فرق ڳيا
 ڪيا وڃ ڪيا ٿي پيا، جل ڳئي من ڪي مڙي

ڪافي سر پهاڙي نمبر 185 ڏاڏرو

عشق اسان ڪي ڪيو مستانا، ڪيو مستانا، من ديوانا
 (1) روئيندي پئيندي رات لنگهايم ڪاڻ پرينءَ جي سڀ سور سهايو
 اٿي ڀو اسر جي ٿو پڙهان سبحانا
 (2) ڪانه پوي ٿي ڪل مون ڪي ڪائي، چمي ڪنيم سر ٿي سور سڀوئي
 عشق اندر منجهه ڪيم آستانا، عشق اسان ڪي ڪيو مستانا
 (3) نئون هي نياپو نينهن پڄايم عشق اندر منجهه الانبولايم
 برهه ٻڌايم ايهي باستانا، عشق اسان ڪي ڪيو مستانا
 (4) فيضل ساءِ صنم سدائين، پيو هڪ تر جو پول نه پائين
 ويا ته سڀيئي پيا ڪوڙا افسانا، عشق اسان ڪي ڪيو مستانا

ڪافي سر پهاڙي نمبر 159 ٺٽڪو

عشق جي اسرار جي، آهي نه ٻي ڪنهن کي خبر
 سرنا بيچون پيرنگ بيسر انهن بحر
 (1) سرنا سودو مهانگو برهه جي بازار ۾
 سر ڏيئي سورهيه لهن ٿا، سير سارو سربسر
 (2) عشق الٽي چال چوري هلي منجهه هر ڏي خفي
 ڪين سمجهي ڪين چال ڪين ڪي اندر نظر
 (3) موتو قبل ان موت صاف سرتي جن چڪي، جلن ڪامن سي هميشان
 سوز مون سيني اندر عشق جي اسرار جي آهي نه ٻي ڪنهن کي خبر
 (4) عشق آفت فهم فيضل، ٻي نه ڪا اهڙي بلا، روز شب
 ڪائي هڏن جو ماس ڪوري منجهه صدر

ڪافي سر پهاڙي نمبر 160 ٺٽڪو

ڏسو عشق جو بياض نڪو آخر نٿي آغاز
 نڪر درد نئين وظائف سارو ٿي سر رمز راز
 (1) نڪو آدم نٿي حوا، نڪو نوح، ماسوا، نڪو آب بي انداز
 (2) نڪو ابراهيم خليل، نڪو ذبح اسماعيل، نڪو خواب جان گداز
 (3) نڪو موسيٰ ني هارون، نڪو فوج تي فرعون، نڪو طور تجلا ساز
 (4) نڪو دائود تي فصيح، نڪو عيسيٰ ني مسيح، نڪو غير تي غماز
 (5) اصل احد في الدارين، نڪو ڪوس امامين سختيون سور ننگ ناز
 (6) نڪو دارني منصور نڪو فيضل في الحضور ٻولي تو خود بي نياز

ڪافي سر پهاڙي 161 ٺٽڪو

پيرنگ برهه جو بيان، ڏيئي ترڪ ڏس تمام
 گوناگون بي نمون چون چگون هل هگام
 (1) ڪٿي درد فراق دوز ڪٿي محو منجهه حضور ڪٿي منتظر انجام
 (2) ڪٿي بتڪده خراب، ڪٿي شيشه پُر شراب، ڪٿي مست مٿي مُدام
 (3) ڪٿي ناز بر سرير، ڪٿي قيد بند اسير، ڪٿي ميٺ منجهه مقام
 (4) ڪٿي پير پيشوا، ڪٿي فيضل سر فدا، ڪٿي شاهه ڪٿي غلام

ڪافي سر پهاڙي نمبر 162 ٺٽڪو

عجب عشق شهنشاھ، نڪو اجر ني گناھ
 (1) نڪو غير درجھان، نڪو سير لامڪان، نڪو نار ني جنان
 ننگ نينھن جي ننگاھ
 (2) نڪو شرق ني غروب، ني شمال ني جنوب،
 نڪو زشت رونہ خوب، نڪا فوج ني سپاھ
 (3) نڪو قتل ڪربلا، نڪو يوم جرجلانہ ڪو تڪيہ پر جھلا
 (4) نڪو پشت ني پناھ نڪو جام ني شراب
 نڪو مست ني خراب، نڪو سيخ ني ڪباب، نڪو آج ني صبح
 (5) نڪو خفت خيز خواب، نڪو عيش ريش ناب
 سارو ئي سير جوش تاب، فيضل صاف سر گواھ

ڪافي سر پهاڙي 163 ٺٽڪو

ننگ نينھن ٿيو نواب، نڪو سوال ني جواب
 (1) نڪو صوم ني صلات، نڪو حج ني زڪات
 نڪو موت ني ممات، نڪو حد ني حساب
 (2) نڪو دير ني ڪنشست، نڪو خوف سرگزشت
 نڪا حور ني بهشت، نڪو حرف ني حجاب
 (3) نڪو دين من هيات، نڪو طرف ششجھات
 نڪا ترز طلسمات، رھيو آب جز حباب
 (4) نڪو ڪشف ني قبور سالڪ سمجھ سر ضرور
 فيضل نور خود حضور آيو عشق جو خطاب

ڪافي سر پهاڙي نمبر 164 تن تار

رسي وڃ نه راڻا، ايڏا ڪر نه ماڻا
 ٽولڻ سهڻل سائين، ماندي مفت مري ٿي
 (1) ويڙم ورهه وڪوڙي، وڌم نيڻهن نهوڙي
 جادو هيو جوڙي، ساعت ڪين سري ٿي
 (2) مومل وڇاري ٻر ۾، ويئي پڪاري ٻر ۾
 ڏاڍي لهر بحر ۾، ٿنبي جيئن تري ٿي
 (3) چوري نيٺ نهاري، دلڙي ويم ڌاري
 موٽي آءُ اوتاري، دلبر دم نه پري ٿي
 (4) فيضل ڪري فراق، ڪيڙيم عشق اداس
 پنهنجي پرين ڪارڻ، ويئي سور چري ٿي

ڪافي سر پيلو نمبر 165 ڪلواڙو

سي سي رنگ بن آيا، بشري گونگت پايا، ذاتي ويس مٽايا، وه وا دلبر آيا
 (1) رانن هاني رنگ هزارين نوين نوين نيڻهن لڪايا وه وا، عالم سارا اسير ڪتوسي
 دلبر پيت بتايا وه وا، هير ماهي نوصحي سڃاتا، ڪات سري سک پايا
 (2) ادرنو احمد آپ بن آڪي، پيرنگي رنگ لايا وه وا، ذات صفت رلاڪي ڏونهين
 آدم بن ڪر آيا وه وا، عهديت ڪا ما رنڌارا، قادر قرب چپايا
 (3) آب سجن معشوق سٽڪي، عشق قتل ڪرايا وه وا، صولي اتي منصور ڏٺوسي
 شمس کل ڪلايا وه وا، عشق زليخان مدهوش ڪتا، يوسف ملهه چڪايا
 (4) ٻر بحر بازار ڏٺوسي سي رنگ سمايا وه وا، باغ چمن وڃ انت بهاران
 بلبل شور مچايا وه وا، فيضل سارا سر ڏٺوسي، جانب پول پلايا

کافي سر پيلو نمبر 166 کلاواڙو

لاٽم لوک لاڳاپي، چاتم سر تي سهاپي، وٺڙي مينهن ميلاپي
 (1) بارش باران وقت بهاران سي سي رنگ کليندي وه وا، حسن حقيقي تار متداران
 ول ول جهلڪي ڏيندي وه وا، باغ چمن وچ گل گلزاري بلبل مول نه ڊراپي
 (2) لٽي لٽي سڀ خنڪي چائي ڪرڙ ڪنڊيري ڦٽي، سڪ سهجون پيا ڪر
 للڪاري ڏينهن ڏکاندي ڪٽي، آيا وقت وصل دائيڙي، ڌڙميه نياپي
 (3) ڪنگڙ ڪڙبان هار هسي، اڄ سڀ سينگار سهيندا وه وا،
 عشق دي گهر آبي آيا، دل من مهيندا وه وا، جلونما ڪر عشوري غمري ڏيندا يار ٿورا پي
 (4) زلف دراز مخر مخر رخ تي نانگ وراڻي ڪالي وه وا، ابرو تير ڪمان ست مڙگان
 پار لنگهيندا پالي وه وا، نازين نال مريندا فيضل عين سموندا آبي

کافي سر پيلو نمبر 167 کلاواڙو

ڪنهن ڪون پيت نه ڏيان، ڏکڙئين نال نپيسان، اپنا ملڪ مڙيسان
 (1) ملڪ اسيدڙا تخت هزارا، اٺ وٺ قسمت آندا وه وا، چاڪ فراق وطن
 دي ڏاڍي منڙا ٿيا ول ماندا وه، عشق الانبلا ڪر سارا، جهنگ سيال سڙيسان
 (2) چاڪ پلڪ ڏا ويڪ تماشا، رانجهن ڪيا رنگ لايا وه وا، مرغ هوائي اڀيسر ڏا
 قسمت آن ڦساياء وه وا، پين ڪر ڪوٽ ڪفر ڏا سارا، ڪلمان پلڪ پڙهيان
 (3) دستون دلبر دي پريت پيالا، آب حياتي وه وا، وچ آئيني دل دي پاٽم
 جهاتي دي وچ جهاتي وه وا، رخ ماهي ڏا ويڪ رنگينا ڪمبا قلب بڻيان
 (4) جامان جسمي پلڪر آبي، رانجهن چاڪ سڏايا وه وا، رنگپور دي وچ
 نور نظارا بره بهاري لايا وه وا، گل ڦل ٿئي گلزاري ساري، چونڊ واس وٽيسان
 (5) جهڳ مڳ جهيڙي ڪوڙا اجائي قلبون غير ڪڍيحي وه وا، منهن محراب
 صندڙا سارا، جاهي جهڳ ڏکيجي وه وا، دير داري مسجد منبر فيضل صف سڏيسان

ڪافي سر پيلو نمبر 168 ڪلواڙو

محبت مڇ مڇاڻا، عشق الانبا لاياءِ، درشن دوست وڪايا
 (1) دستون پير مٿان دي پر ڪر پيالاست پيتوسي وه وا
 رخ ماهي دا ويڪ نڱينا اڪبر حج ڪتوسي وه وا
 جلوا تاب جمال ضمدا، هستي هوش گوايا
 (2) بيحد باربره داباري، حملا ڪر سر آيا وه وا
 فوج عقل دي پن ڪري ساري ذات ظهور لاياءِ وه وا
 نئين نئين ناز حسن دلبر دي سر تي اٿم اڻايا
 (3) اونهان بحر عميق الاهي، عاشق ترن اڀاري وه وا
 سڻ آواز پڪارا لستي دم دم مان نيمري وه وا
 حب حقيقي غلبا ڪرڪي، سارا جسم جلایا
 (4) هر مظهر وچ ياريگانا آڀي بن ڪر آيا
 ملڪ فلڪ وچ شور شهانا هوڪا عشق هلايا وه وا
 پن ڪر پلا غير دوي دوا، سالڪ عين سڏايا
 (5) بات بره دي ڪون پڇاني پاڇهون فهم فنا دي وه وا
 عشق اويڙ گهتياني فيضل وچ درياه بقاديءَ عاشق غوطا مارا تانهي
 خود معشوق سمايا، درسن دوست وڪايا

ڪافي روپ سهڻي نمبر 169 ڪلواڙو

عشق اسانوي وي يارو ڦيريدار ڦرايا
 (1) نال مرلي دي مند چلاڳيا ميان، تن من طلب تپايا
 (2) لاوڻ سيني هوش ڳيوسي ميان، تان تان نينهن نچايا
 (3) در در مينو عشق گهمايا ميان، هر رنگ وچ سمايا
 (4) آڀيئي اپنا سهڻل سائين ميان، فيضل نام سڏايا

ڪافي روپ سهڻي نمبر 170 ٺٽڪو

ڪنهن نون آڪ سڻاوان ڪيوين، دلبر ديان اي
 ڳالههين ناز غمازين واليان
 (1) گفتن رفتن چال عجائب وه وا خواب خصالين
 سير صنم دي سوز ڪنون، دل حيرت وچ حوالين
 (2) ول ول اوندا ڏيندا زوري بيحد بره بهالين
 نوڪ نيڻان دي نال مريندا، دل وچ خوب دونالين
 (3) رخ تون لاه نقاب نهايت، ڏيندا يار ڏڪالين
 تاب حسن دي تيكه جلايم خطري خام خيالين
 (4) پير يمغان بن پير ڏيندا، وحدت جام وصالين
 فيضل هستي هوش گوايم پيالي ڪيف ڪلالين

ڪافي روپ سهڻي نمبر 171 ڪلواڙو

سي سي طمني سختيان عاشق چم اڪين سر چاوندا
 چم اڪين سر چاوندا تجلا طور جلاوندا
 (1) عاشق اصلون مول نه هتڪي، جوئي سر تي آوندا
 رمز رضا تي راضي هوڪي، شمس کل ڪلاوندا
 (2) اولڪر منصور عجائب، هوڪا عشق هلاوندا
 سر سولي تي پڪڙ چڙهاڪي، انا الحق آپ الاوندا
 (3) جلوي ناز غماز ڪر جانا، قهري قس ڪماوندا
 شاه حسين ع وچون ڪر بلدي سهجون ڪنڌ ڪپاوندا
 (4) سر صوفي دا نيزي اوپر، شهر شهر گهماوندا
 عشق بنا بيا ڪون اٿان، سر سختي آپ سهاوندا
 (5) فتحپور وچ پير مغان بن، پيالي مست پلاوندا
 فيضل عشق اڙاه وچون، خود سوئي سر سماوندا

ڪافي روپ سهڻي نمبر 172 ڏاڏرو

- پير ڀمڻان پسايڻ روضو رسول عه جو روضو رسول عه جو غش و اصول جو
 (1) شوقون شمال ٻاري پاڻم پري ٺهاري منجهه عرش ساري غوغو رسول عه جو
 (2) چوڌار گل چمن ۾، پر بحر انجمن ساري زمين زمين ۾، غلبو رسول جو
 (3) حوران ٻريون ملاڪ، جن انس سڀ خلافت حيران حسن شائق تابع رسول عه جو
 (4) پائي دروني جهاتي صورت ڏنڻ صفاتي آهي ظهور ذاتي تجلو رسول عه جو
 (5) فيضل نه فرق تر جو احمد احد سوئي سو کوئو مکان سارو جلو رسول عه جو

ڪافي روپ سهڻي نمبر 173 ڪلواڙو

- بيحد ٻار ٻرھه دا ٻاري برسر عشق ائيندا آن
 برسر عشق ائيندا آن، مست ڦريندا وچ ميدان
 (1) اصلون اوندا عشق اوڀڙا، سر عشقان چا سامان
 طرحين طرحين درد غماندي ٻار هزار نه بات بيان
 (2) سي سي سختيان طعني ٿنڪي، ٻرھه بچيندا بي پايان
 ويڪه عشاق نه هٿڪن هرگز سهجون ڪر دي سر قربان
 (3) جلوا جوڙ جمال حسن دا، ناز ترازين نال نران
 هر هر حملا ڪر سر عاشق، چست چليندا سيف سنسان
 (4) مار جوا خود يار وکيندا، وحدت والا ملڪ مڪان
 پن پولي وهم دوي دي آپ سموندا عين عيان
 (5) فيضل فرض فنا وچ فاني، باقي بالله سر سبحان
 بحر ٻرھه دا اونٺ نه ڪوئي، دلڙي حيرت وچ حيران

ڪافي روپ سهڻي نمبر 174 ڪلواڙو

عشق چوي ٿو اصلون مون کي، دست نه لائج پُرجهه پان
 دست نه لائج پُرجهه پان، جنگل ۾ پوندين پڪ ڄاڻ
 (1) عشق اصل کون يار اڙانگو سر جو ترس رکي نا سانگو
 وير ڪشير ترو نا تانگهو ڪندي پاند نه سر مهراڻ
 (2) جنهن گهر آيو عشق اوڙو جلوو جنگي لائي جهيڙو
 سر تنهين جي سورن ميڙو سالڪ سوئي سمجهه سڃاڻ
 (3) ڪڏهن عاشق جي کل ڪلائي، ڪڏهن سوري تي سر لڙڪائي
 ڪڏهن ڪربل ۾ گهوت ڪهائي، ڪڏهن نيزي تي سر گردان
 (4) فيضل تر جو فرق نه ڄاڻي، عشق اهوئي سمجهه سڃاڻي
 منصوري جو منصب ماڻي، سوري سيج سنڌ ڏک ڏاڻ

ڪافي سر سهڻي نمبر 175 ڪلواڙو

ڪُشائين دي پهلي پوڙي سر بردار سلاوڻ هي
 سر بردار سلاوڻ هي، جيتيئي مر جاوڻ هي
 (1) نال خيال نفسي دي اول، محبت مينهن وساوڻ هي
 آخر غوطا مار اٿانهين، سوئي آپ سماوڻ هي
 (2) عشق دي الڳي چال عجائب، علوي راز الاوڻ هي
 جلجل جوش خروش اندر وچ، ٻاهر سر نه سڻاوڻ هي
 (3) ترڪ طمع سر بار تامي، چاهون چمڪر چاوڻ هي
 طمني تنڪي مونجهه ملامت، سول سيني سک پاوڻ هي
 (4) پير مغان دي پاڇهون مشڪل، ايهو حال پراوڻ هي
 فتحپور وچ فيض فقردا، جارتا جوت جگاڻ هي
 (5) فيضل فهم فنا وچ هر گز حال حقيقي پاوڻ هي
 بره بنا ٻيا ڪونه پڇاني، مٿين مٿين نال مٿاوڻ هي

ڪافي سر سهڻي 176 ڪلواڙو

غيمون ذات ظهورا ڪرڪي، جامان جسمي پايا هي
 جامان جسمي پايا هي، سر انسان سڏايا هي
 (1) آدم دا ڪربول پهانا، پيرنگي رنگ لايا هي
 هر مظهر وچ رمز لا ڪر، گوناگون بنايا هي
 (2) رونق روپي رنگ هزارين، گهر گهر لاڏ لڏايا هي
 نائڪ نخري بيحد بازي سئي سئي ڪيل ڪلايا هي
 (3) رنگان رنگي پوش پهر خود، شاهي شور مچايا هي
 نشوونما ڪر راز نهاني، هر جا حڪم هلايا هي
 (4) جلوا جوڙ جمال حسن دا، چئو ڪنڊ فوج چڙهايا هي
 هر هر حملا ڪوسر عاشق، نازين نال نپايا هي
 (5) سڀ صورت وچ عين الاهي، درسن عشق دڪايا هي
 فيضل فرق نهين هڪ تلدا، سارا آپ سمايا ها

ڪافي سر سهڻي نمبر 177

سر سبحاني سمجھ نه هويا، ٺڪتي نازالاوڻ ڪيا
 ٺڪتي نازالاوڻ ڪيا، خرقا شيخِي پاوڻ ڪيا
 (1) محبت وچ مخمور نه هويا، رندي رسم بناوڻ ڪيا
 عشق اڙاه وچون ناجليا، غيرون جا جلاوڻ ڪيا
 (2) علم اتي اعمال نه هويا، عالم نام ڌراوڻ ڪيا
 وحدت والا ورق نه پڙهيا، ڪتابون چاوڻ ڪيا
 (3) نفس پليت نهين سمجهايا، اورانون سمجهاوڻ ڪيا
 آبي اپنا مئن نه منايا، پين ڪو مار مناوڻ ڪيا
 (4) هستي هووڻ دور نه ڪيتا، بسم بدن ڪهون لاوڻ ڪيا
 حاضر منهن محبوب نه هويا، سجدي سيس گساوڻ ڪيا
 (5) ورد وظائف قدرت ڪاني، ڪشف قلوب ڪماوڻ ڪيا
 شوقون پاڪ شهيد نه هوايا، برهه بنا مرجاوڻ ڪيا
 (6) سينا غيرون صاف نه ڪيتا، صوفي آپ سڏاوڻ ڪيا
 حال حقي اثبات نه هويا، ثعابت اڪه سناوڻ ڪيا
 (7) فيضل فاني هووڻ پاڇهون، زهر زڪر غم ڪاوڻ ڪيا
 بن ديدار وصال صنمدي ڪام دو ڪون پراوڻ ڪيا

ڪافي روپ سورٺ نمبر 178 ڪلواڙو

- اديون عشق بنا ٻيو ڪير، اچي هن پڙ ۾ گهري
 (1) الٽي چالي باب بره جو الٽ سائن شير، جيئن تا مرد مري
 (2) سوري تي منصور ڏٺو سي، ڪيو عشق انڌير، چڪائي ڏوق زري
 (3) سي سي قاضي ڪول ڪتابان، ڪرن معنيٰ ٿير، نه ڄاڻڻ مام وري
 (4) لاهي فيضل سر جو سانگو اچن مرد مٿير، لنگهن تا ترڪ تري

ڪافي روپ سورٺ نمبر 179 ڪلواڙو

- لڳم عشق عجب اسرار عقل ويو هوش هجي
 (1) عشق سڄڻ جي اڏم مڇايو چمڪ حسن چوڌار ويم هڪ تار وڇي
 (2) مينهن محبت جو بره وسايو گل ڦل ٿيو گلزار اديون سي سار سڄي
 (3) ميخاني ۾ محب ڏٺو سي، عين انا لاحق يار خودي نئين نينهن ڪجي
 (4) فيضل سارو يار سمايو صوفي صاف ستار ويم سڀ ڀول پڇي

ڪافي روپ سورٺ نمبر 180 ڪلواڙو

- دلڙي لٽيم دلدار مينجهون اسرار هي، ساز ڪري سينگار ويم دل يار ڪسي
 (1) رمز ربوبي شور مڇايو هر جاءِ حاضر ناظر آيو
 عشق ٿيو اظهار حسن بازار پسي
 (2) عشق اصل کون پاڻ وڃاڻڻ، نينهن نهايت توڙ نڀاڻڻ
 سوري تن سينگار مٿئون جن دار سسي،
 (3) انا احمد بلاميمي، ماذاغ البصر قرب قديمي
 ڪلي ڪيائون ڪيڪار وٺي هٿ يار چسي، دلڙي لٽيم دلدار
 (4) فيضل تر جو فرق نه پائين، پير مغان سوئي سهڻل سائين
 وٽي ناهي وار ويم ڪلٽار وسي

ڪافي روپ سورٺ نمبر 181 ڏيڍي

درد دلبر جي اديون، مئي ڪي نهوڙي نينهن نيو
 مچ مچائي ويو اندر ۾ عشق اولانبو ڪيو
 (1) سيف لاسيني اندر ڪنهن جوش مون جانب هيو
 رمز رگ رگ ۾ رليو سي، سک سمهڻ آرام ويو
 (2) وره مئي ڪي ويو وڪوڙي، لا الله لونءِ لون چيو
 ورق وحدت جو پڙهيو سي، الا الله اثبات ٿيو
 (3) شمع شاهي ڪيو شعاع، اسباب اوندهه جو ويو
 چوطرف چانڊاڻ ٿيو سي، حسن هي ها غام ڪيو
 (4) صاف ٿي سارو سمنڊ جي، سير ۾ سالڪ پيو
 فرق ويو فيضل سو الله، قطرو قلزم سان رليو

ڪافي روپ سورٺ نمبر 182 ڏيڍي تار

حسن حملو سر عشاقان، فوج فالمر پوڻ پوڻ
 تونس تن ۾ پي نه ڊرھاپن، سمنڊ سارو نوش نوش
 (1) بار باري بيقرار ڪي، حال زاري در خروش
 عشق آفت دست خنجر، رات ڏينھان ڪوش ڪوش
 (2) درد دلبر سوز سمر، خاص خلوت ۾ خموش
 طلب توڙون عاشقن ڪي، بانگ ازلي گوش گوش
 (3) رنج محنت گنج نعمت، مت مخموري انوش
 سير صوفي سر سراسر، بحر وحدت جوش جوش
 (4) بات بيهودي ڪرڻ، فيضل عشاقن جي نه روش
 سمجھ سالڪ سر صفا حق، هو بهو ٿي هوش هوش

ڪافي روپ سورٺ نمبر 183 ڏيڍي

- مرغ هوائي اُڀيسر جو ڪيئن آئين هت هاڻ
 (1) جاءِ نه تنهنجي هن وطن ۾ آئين هت ڪهڙي ڪاڻ
 (2) واڳان واري موٽ هتان هون، جاتي تو جيران
 (3) سو سر ساري ڪونجڙين جان، وسائيج وٽان
 (4) ڪاڻي تنهنجو اصل آڳيرو پنهنجو پاڻ سڃاڻ
 (5) فيضل پرجهي پاڻ سڃاڻم ڪري روح رهاڻ

ڪافي روپ سورٺ نمبر 184 ڏيڍي

- دل لتي دلبر وري تا ڪانه پاتئي جهاتڙي
 ساه سورن ۾ سڙي ويو ڪيئن ڪري جند ڦاٽڙي
 (1) طلب مون تارا ڳڻيندي ٿي لنگهيان راتڙي
 نيم بسمل جان چڙي وئين خوش وهائي ڪا ٽڙي
 (2) تير نوڪن جولڳ ۾ توڙن تڪو جانب جڙي
 جي جگر کون سولنگي پيو پار چيري چاتڙي
 (3) ڏينهن ڏڪن ۾ ٿي گذاريان، رات سورن ۾ سڙي
 هجر سو هي حال ڪيڙم هاءِ سوهيها ٽڙي
 (4) دل نه مونجهي ٿي اجهو بادل ڪيم برساتڙي
 قرب مون قاصد پڄايم سڪ سنڌي سوغاتڙي
 (5) ڪالهه ڪانگي خوش تواريو وصل جي لئين لاتڙي
 شب وچوڙي جي وئي ٿي، پرهه ڦٽي پرياتڙي
 (6) پرجهه فيضل پاڻ ۾ ٻولي بجهارت پاتڙي
 سام محبت جي پروڙي جورڪر جسماتڙي

ڪافي روپ سورٺ نمبر 185 ڏيئي

وهه وڇوڙو هجر دلبر، خوش فراقِي درد غم
جو وڇوڙو ٿو ڪري ميان، سو وصالون ٿئي نه ڪم
(1) وصل مون بون هجر جي، هجرون وصالِي دم بدم
رهم چوڙي ۾ رضا تان، وصل ٿيئي ثابت قدم
(2) نامرادي بيخ شادي، قرب مطلوبي ڪرم
درد غم لاچارگي، چارو وصالِي سر صنم
(3) خود ننائي محض شاهي، عين شائق ٿي عدم
ترڪ توڪل رسم رندي، فڪر توحيدي فهم
(4) خون جيري جو هميشه، خورش مردانو ختم
سور سختي رنج محبت، نوش دارون خوش هزم
(5) جام نوش: پُر خروشي، راز پوشي تن ڀرم
بيقراراري چشم جاري، انتظارِي سر اتم
(6) عشق فيضل عاشقن جو توڙڪون دين ٿون ڌرم
جنگ هفتاد دو ملت، برهه باجهون سڀ وهم

ڪافي روپ سورٺ 186 ڪلاوڙو

لٽي عقل جو اختيان انا الحق يار چيو
(1) هر مظهر ۾ حق هڪوئي، هڪ بنا ٻيو ڪونهي ڪوئي
چو طرفين چوڌار ننگ نروار ٿيو
(2) هر شئي لائق سر سوري جي، چاڙهيون چاڙهي
ڪيتريون تنهن تي، مفتي جو وس وار لڙهي لاچار ويو
(3) سالڪ سمجهن ذات ضروري حال حڪايت دم منصورِي
ماڻهن ليکي دار تنهنجو سينگار هيو
(4) بات برهه جي سخت اٿائي، سمجهڻ مشڪل وحدت وائي
سوئي گل گفتمان چوي ٿو پاڻ پيو
(5) فيضل جوئي پاڻ نه ڄاڻي، سوئي پنهنجو پاڻ سڃاڻي
عشق سندنو اسرار پروڙي ڪير پيو

ڪافي سر سورٺ نمبر 187

- من ۾ مڇ ويٺم ڀاري دلربا دلربا
 (1) رمز هڻي تنهن تاب حسن سان، ويم سوماري دلربا وه دلربا
 (2) جان جسم جي سڀ رڳ رڳ لئون لئون، صنم ٿي ساري دلربا وه دلربا
 (3) حال هجر جي پل پل پورن، دل وڌم ڳاري دلربا وه دلربا
 (4) ميخ محبت جي جانب توڙان، هيم هاڪاري دلربا وه دلربا
 (5) آهني اڙي کان قضا جو ڪير وري ٿاري دلربا وه دلربا
 (6) فيضل اصلان بره بحر ۾ وڌم سوياري دلربا وه دلربا

ڪافي سر سورٺ نمبر 188

- اچي شوق مڇايم شور مرحبا، وه مرحبا
 (1) جلو جوڙي آيم جان، مارڻ لڻ مهجور مرحبا، وه مرحبا
 (2) عشق الانبو دلبر دل ۾، لايمن زوران زور مرحبا، وه مرحبا
 (3) جيءُ جسي ۾ سوز پرينءَ جي، دردن لايمن جهور مرحبا، وه مرحبا
 (4) هستي هوڻ بره سڀئي، پڇي ڪيڙم پور مرحبا، وه مرحبا
 (5) هر تورهين ٿيو پاڻ پيارو ڪيم ذات ظهور مرحبا، وه مرحبا
 (6) فيضل هي سر ساهه صنم تون، گهوري ڪيڙم گهور مرحبا، وه مرحبا

ڪافي روپ توڙي نمبر 190 ڏيڍي

- جڏان پيتم ڪيف ڪلال ڪنون، جند چٽي ٿي جواب سوال ڪنون
 (1) موتو قبل جڏان سبق پڙهيو سي، گرم حسن بازار ڏٺو سي
 حيرت وچ حيران ٿيو سي، اهو جلوا ويڪ جمال ڪنون
 (2) جڏان هوش عقلي جاءِ نه ڪائي، عشق اٿان ئي رمز لائي
 رات ڏينهن ڏي پي نه جاءِ اٿان ئي، جڏي اعلا مونجهه ملال ڪنون
 (3) عشق عجب اسرار وڪايا، خوف رجا ڪنون لنگهه سڏايا
 بهشت دوزخ دا پي غرض نه هوبا، وچ واندا ٿيو سي وصال ڪنون
 (4) جانب جڏان جيءُ وچ لڏو سي هوش ڪنون بيهوش ٿيو سي
 فيضل سراسرار ڏٺو سي، ٿيا بالا بشير هر مثال ڪنون

ڪافي روپ توڙي نمبر 191 ڏيڍي

ٻئي نيٺ ٻاجهارون ڪٽي يار ميان، لٽي دلڙي وڃي دلدار ميان
 (1) ٻئي نيٺ ٻاجهارون يار ڪٽي ويو ٿم ساڻ نهارڻ سيف هڻي
 هي هي هوت مٿي جي وياڪين ڳڻي، رهندو برسر ڏٺي ويا ٿيم بار ميان
 (2) نازڪ نيٺ جي هي رمز چوان، قهري نازڪ شهن غمز چوان
 ابرو سيف صنم مزگان تير سوان، سيني سانگ لنگهي ٿيا هو پار ميان
 (3) ايها رمز عجائب چال چوان، رخ تي رونق رنگي خال چوان
 ڏند مر واري لب لعل چوان، پيو ته من موهيم سينگار ميان
 (4) فيضل فهم رکي ڏسي هي وهم چڙهي آيو آڪيرو وانسان اڏي
 نالو آدم پنهنجو پاڻ سڏي ٿيو منجهه برقي بشري اظهار ميان

ڪافي روپ توڙي نمبر 192 ڏيڍي

آيا عشق اينس و روح عجب، دهڪا نال دمان دي وچ روح عجب
 (1) تجلاتاب شمع جيون رعد برق، مانجهي مست محبت وچ مستغرق
 ويڪو عبدا حد وچ ڪونه فرق، سارا سير حسن دي آ سونهن عجب
 (2) برسر شوق شهادت جائي هي، ڪوئي حال انهي دا نه پائي هي
 اڪبر جنگ اتي سر آئي هي، ڏيوڻ سر وچ تاهون ٿونه عجب
 (3) چاوڻ بار برهه دا اوکا هي، موٽو اقبل مرڻ ناسو کا هي
 ڏيوڻ عين انا الحق هوکا هي، پاوڻ وچ وحدت دي جوهره عجب
 (4) فيضل رمزانهن وچ رهندي هون، سولي سيج اتي سر سهندي هون
 دم دم قول قديمي ڪهندي هون، جيون صولي اتي منصور عجب

ڪافي روپ توڙي نمبر 193 ڏيئي

منجهون قرب قديمي يار ميان، ڪٿي نيٺ مٿي ڏي نهار ميان
 (1) ايڏي يار نه گهرجي بي پرواهي، سڪ سوز وارن سان سينو ساھي
 اچي محبت مٿي ڪي ڏي آگاهي، گھنڊ ڪول مٿون رخسار ميان
 (2) تنهنجي ناز غماز نمائي بيحد، هڻي ماري مٿي ڪي نينهن ڪيو اڏ
 سواءِ يار اها نجي پي ڪانه رهي سڌ، تنهنجي نينهن ڪيم نروار ميان
 (3) شب روزا يها سڪ سوز هڪو ناهي ساعت مٿي ڪي جوش جهڪو
 تارون تاراچي ٿو سر بار تڪو ناهي واند مٿي ڪي هڪ وار ميان
 (4) فيضل رمز ربوبي راز عجب، رکيل پير مغان شهباز عجب
 نئون نئون نينهن سڄڻ جاھي ناز عجب، سوئي صورت سر اسرار ميان

ڪافي روپ توڙي نمبر 194 ڏيئي

پسي پار پرينءَ جي رت روندڙيان، دم دم خون جگر جو ڪاوندڙيان
 (1) نه ڪومت مائت دل ڏير مون ڪي، اچي عشق ڪيو دلگير مون ڪي
 هر هڪ سنڌ سنڌ ڀر سوسو چير مون ڪي، پوي هار ڏکن جو پاڻ وندڙيان
 (2) لاهي لوڪ لاڳاپا مستان ٿيم سرتيون سرپٽ پٽ خفگان ٿيم
 دل دردن جا سامان ٿيم اندر چڪ چڪ جسم جلان جلاوندڙيان
 (3) سڪ سوز صنم همراه مون ڪي، بربيواهي گهر واه مون ڪي
 ڏک ڏونگر تر منزل گاهه مون ڪي، هيئون سيج سورن جي وچان وندڙيان
 (4) ڪاٿي سڪ سئي ڪاٿي پاڻ پنهل ڪاٿي پنڌ جيل ڪاٿي سرفيضل
 وه وا پير مغان هادي شاهه رکيل ايهورات ڏيهان گڻ ڳاوندڙيان

ڪافي روپ توڙ نمبر 195 ڏيڍي

اڄ پي اٺ بيگ انهي چردي ني، متان ڌار پنهل ڏنھ ڪردي ني
 (1) اٿي جاڳ تتبي بيداري ڪر، متان باغ گليندا وڃيني چر
 گهر جو ڏاڳهي گهمدي پي هر هر، بُڪي بان وڏي چڪ پردي ني
 (2) چونڪيدار ڪڙا وين چان گئين دي رڪين سرت سما لڪ لانگهين ري
 سمجھي سوچ سخن تڙتا نگهين دي دشمن ڏير ڏنگي دلبر دي ني
 (3) رنگا رنگ عجائب راز ڪهون، نئين نئين نيه سچ دي ناز ڪهون
 ناز ڪ نين ڏونهين شهباز ڪهون، ويڪڙ نال سיתי دل ڦردي ني
 (4) اکين نال اڪيان دي اٽڪا وڻ، ياري بار برھ دا سر چاوڻ
 هيئي مشڪل سخت ثمر پاوڻ، ڪلي وضع ڪلور قهر دي ني
 (5) لڳي باھ برھ دي جان جلي، سنيا سوز ڪنون شبر وزبلي
 فيضل عشق پيم آ پيش پلي، راتين ڏينهن اوڀر بحر دي ني

ڪافي سر توڙي نمبر 196

آهيون ڏيهه ڏڪن جا مير اسان، سينو چاڪ جگر سَوَ چير اسان
 (1) ڪهڙي بت برھ جي بيان ڪيان، چڪيا چڪ اندر جا عيان ڪيان
 سيني سي سي سيف سنان ميان، هڻي هوت ويولڪ تير اسان
 (2) سر تي درد غمن جا بار چوان، طعنا تنڪا لوڪ ميار چوان
 ناز ڪ ناز پرينءَ جا ڌار چوان، ننڍيون نار وهين نت نير اسان
 (3) جلوا ناز حسن جا جال جنگي، تڪا تير بچائن زور ڙنگي
 قهري ڪان پون هو پار لنگي، چيري هڏ چمر ساهه سرير اسان
 (4) سڪ سوز فڪر جامچ مچن، دل جيرا بڪيون روز پچن
 سڀ سور مڙيو گڙ ٿيا ڀاڄن، اهڙو حال ڪيو تقدير اسان
 (5) فيضل فرق وڃائي فاني ٿي، چوڻو مفت ڪپين ارمان ٿي
 آهي قسم ايها چند جاني ٿي، ايئين فرمايو خود پير اسان

ڪافي سر توڙي نمبر 197

محبت مارن جي مخمور ڪيم، سرتيون سور سيئي منظور ڪيم
 (1) ايهي عيش عمر جا قهر چوان، ڪاٺا ڪاڇ سيئي زهر چوان
 ڏک ڏيهه مارن جا مهر چوان، سک سهج تڙي سڀ دور ڪيم
 (2) ڪاٿي ملڪ مارن جا ماڳ مٺا، ڪاٿي قرب تنهن جا قول چٽا
 ڪاٿي ديس عمر جا ويس ڦٽا، آڻي ايرادي مجبور ڪيم
 (3) پڇي ڪوٽ عمر جي ماڳ مڙهيون، ڪنڊيس پرزا پرزا قيد ڪڙيون
 وينديس تن ڏي جن سان جيءُ جڙيون، پل پل پورن دل چڪچور ڪيم
 (4) لڳي باهه برهه جي ڪين نريه راتيان ڏيهان من ۾ مچ پري
 لنگهي عرش الانبا پون پري، فيضل عشق اچي ته ظهور ڪيم

ڪافي سر توڙي نمبر 198

جيڪا ٻانهين ٻار وچل جي ما، سينو تنهن سان ڪيئن ساهيندي سا
 (1) ٻانهين گولي ٻائيڻ ٻيئي مون، گهوريان گهور سدا سر ويٺي مون
 اهڙي چال ڏکڻ جي چيئي مون، ڪونهي خواب خوش: سڪه ساعت ڪا
 (2) ڪاري نوڪ نيڻن جي يار سٽي، ويڙم جيءُ جگر چند جان ڦٽي
 شوقن شال پرين مونڏهن منهن نه مٽي، سرتي سور سهايم سڀ تن جا
 (3) قافلو ڪيچ ڏکڻ جو شال وري، ايندم بار ڪٿوري جا پري
 پسي هوت پنهل پوندم هيانءُ نري، وسري ويندم هي سڀ ڏرت ڏوا
 (4) ٻاريم عشق اندر اهڙو چست چڪو، سرتيون ڪنهن نه ٿئي توکين جهڪو
 جهلي ڪير حسن جو تاب تڪو، جاڻي جبل ٿيو ڪوهه طور فنا
 (5) فيضل فڪر فنا ۾ ٿي فاني، چڙهي هوش عقل سڀ حيواني
 جاچي جيءُ اندر ۾ ڏس جاني، ڪونهي وار ٻيو هڪ يار سوا

ڪافي سر توڙي نمبر 199

ساڙي ساهه صنم تنهنجي تاب وڌم جلوي ناز حسن جي روح رڌم
(1) ويهي ڪنهن سان سور وراهيان مان سرتيون ڪنهن کي حال ٻڌايان مان
محرم راز نڪوڻي پانڻيان مان، دل ۾ دردن جا طوما رسندم
(2) لڳو نوڪ نيڻن جو تير مون کي، اچي درد ڪيو دلگير مون کي
سي سي چاڪ اندر ۾ چير مون کي، سر تي سورن جا سامان ٻڌم
(3) جڏهن پيچ پرين مون سان پائي ويو جوڙي اڳ اندر منجهه لائي ويو
نازڪ نازن سان تن تائي ويو توڙان تاب حسن جي ڏيل ڏڌم
(4) ڪنين ڪوڪ الستي ڪالهه پيم، دل کان وسري پي سڀ ڳالهه ويم
باقي من ۾ سو هڪ حال رهيم، سمجهي سر وحدت جو سبق وڌم
فيضل فرق ڇڏي ڏلي تراڪ اصل، ٿي تون بحر انهي ۾ غرق اصل
آهي مردن جو آهي مرڪ اصل، دارون درد سندو ٻيو ڪونه لڌم

ڪافي سر توڙي نمبر 200

جلوا ناز حسن جا جوڙين ٿو عاشق بحر عدم ۾ ٻوڙين ٿو
(1) ڏيئي تاب شتابي تيرن کي، ٺاهي زابر دام زنجيرن کي
ڪارڻ شوق شڪار عشاقن جي، رختي زلف مخمخم چوڙين ٿو
(2) جهڙي رونق روش ڏسان ٿي مان، باقي بچندو ڪونه عشاقن کان
کولي چشم ٻئي ڪنهن چاهه منجهان، گشي کان صدر ۾ گوڙين ٿو
(3) گاهي پردا پوش نقاب ڪرين، گاهي ظاهر ذوق ظهور ڦرين
مارڻ مشتاقن ريءَ ڪين ٿرين، سهجون خاص خليل مروڙين ٿو
(4) گاهي ڪوڪ ڪئن جي ڪانه ٻڌين، گاهي مهر منجهارن پاڻ سڏين
اهڙي راز عجائب لوڏ لڏين، نئين نئين نازن سان نهوڙين ٿو
(5) تنهنجا ڳڻ ويهي ڪهڙا ڳايان مان، پنهنجو پاڻ نٿي ڪجهه پانڻيان مان
ڪهڙي ڳالهه ڪنديس چا آهيان مان، پنهنجو پاڻ ٽڳا سڀ توڙين ٿو
(6) فيضل ڪير سواسر سبحاني، ڪونهي ريءَ تنهنجي ٻيو ڪو جاني
آهين هر ترهين تون لاثاني، پنهنجو پير ۾ پاڻ پروڙين ٿو

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 201 ڪلواڙو

- جانب هڻي ويم جيءَ ۾ ظالم قهري ڏنگ وويار
(1) چوريس مرلي مند جي، سوز ڀريو هي چنگ وويار
(2) رمزن واري راز سان، وجهي ويٺم ونگ وويار
(3) رليو اسان جوي روح ۾ رمزن وارو رنگ وويار
(4) فيضل باب بنديءَ جي، قلم لکيو هو انگ وويار

ڪافي سر ڪوهياري نمبر 202 ڪلواڙو

- سرتيون ڪا سڌ نه پوي ٿي، وره ڪيم وهلور
(1) سنجهي ساڻ ڪڍي ويا، صبح سنڀريم سوري
(2) سرتيون هن هيٺيءَ سان، ڪيچي ڪري ويا ڪلور
(3) پينر هن پنيور ۾، دم نه رهنديس مور
(4) فيضل سوز سحر جي، دلڙي ڪيم چڪچور

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 203 ڪلواڙو

- سرتيون هوت پروج لئ، نيٺنوهن ٿا نير
(1) سک سمهڻ سڀ زهر ٿيو دلڙي تيم دلگير
(2) جيٽيون جيءَ اندر ۾ ڏاڍي اٿم اڪير
(3) هر هر ٿي هنجون هاريان، ڪيچن ڪاڻ فقير
(4) فيضل پار پرينءَ جي، لڳيم ڏاڍي هير

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 204 ڪلواڙو

- سالڪ سمجھ ڀنڀور ۾ خود ڪيچ ڏٺي هت آيو
 (1) ڄامون پائي جسماتيءَ جو تنهن عربي نام ڌرايو
 جلوو ٿيو خود ظاهر ذاتي، دلبر دم مچايو
 (2) هر هر رنگ ۾ صاف صنم خود پاڻ پنهل فرمايو
 سالڪ پرجهي سمجھ سو الله، رمز حقيقي رايو
 (3) ڪڏان ته غوث قطب قلندر ڪڏان تنهن تلڪ لڳايو
 ڪڏان ته مسجد درس مقدس، ڪڏان وري سور سوايو
 (4) ڪڏان ته باطن تي تنهن ظاهر هر جا حڪم هلايو
 ڪڏان ته فيضل فڪر فنا ۾ سوئي سر سمايو

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 205 ڪلواڙو

- ڀنڀر ڀڄ ڀنڀور کون، رس ڪيچن ڪي وڃي ڪاهي
 (1) رند وئي وڃ پير پنهل جو دم قدم وڌائي
 ڏک ڏسي پوءِ هت نه هرگز ڪافن ۾ پئو ڪاهي
 (2) سمجھ سويل اتي ڪو سميو سندرو سورن جو ٻڌ ساهي
 سرتيون ننڊ نڀاڳ نسورو ور وڇوڙو آهي
 (3) ڪشي ٻڌ قدم خود ڪانبو سر جو سانگولاهي
 جن رکيو سر صاف تري تي، پوءِ ڪيچ ڪشالو چاهي
 (4) ڦڏ ڳرئي اڌ ڪرڪم هي قول ڪيچن جو آهي
 فيضل ٿم اتي اعتباري ايندم پاڻ پنهل هت ڪاهي

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 206 ڪلواڙو

- اچي تن من اندر تار لڳي، مولا مشڪ عطر هڪار لڳي
 (1) صوم صلات سڀ ويم وسري رڳ رڳ منجهه اسرار لڳي
 (2) مو تو قبلال مام ڏٺو سي، گرم حسن بازار لڳي
 (3) چون منجهون بيچون سمايو چمڪ حسن چوڌار لڳي
 (4) فيضل سارو سر ڏٺو سي، بيحد بره بهار لڳي

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 207 ڪلاواڙو

- ڪهڙي خبر ڪيان پنهنجي ڏيرن جي، هي هي واٽ وندر جي ويرن جي
 (1) رات ٺٽيءَ سان فريب ڪري ويا، خبر نه هيم ڦند ڦيرن جي
 (2) ڪنهن سان ڪيان ميان حال ڏکن جو گهٽ جبل جي گهيرون جي
 (3) آءُ مل ٺٽيءَ سان پاڻ پرين تون، هيءَ ته جُتي تنهنجي پيرن جي
 (4) ننگ اصل کون، يار اوهان کي، مندن ائون پنهنجي ميرن جي
 (5) يار فيضل سان هيءَ نه مناسب، هوت پيڇڙ پنهنجي پيرن جي

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 208 ڏاڏرو

- عشق ڏڪاريم اڄ ميان، دردن جا دونهان
 (1) عشق اچي ڪيم اوچتي، سورن جا سونهان
 (2) سڀ سهايم سر تي، لکن جون لوهان
 (3) سرتيون پير پنهل جو پائي ڏنم جوهان
 (4) فرق نه فيضل وار جو ساڄن ساموهان

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 209 ڏاڏرو

- اونهين بحر عميق جو سڌڙين کي نه سماءُ
 (1) ڪسڙ ٻاجهون ڪينڪي هي سر گهوريون آءُ
 ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 210 ڏاڏرو
 آيو صورت آدمي، سوئي سر سبـحـان
 (1) ڪاڻي آدم ڪاڻي حوا ميان، نوح ڪڻي طوفان
 (2) ڪاڻي ابراهيم خليل ميان، باهه ڪڻي بوستان
 (3) ڪاڻي موسيٰ ميان ڪاڻي فرعون، طور ڪڻي تابان
 (4) ڪاڻي دائود ميان ڪاڻي مسيحا، ڪاڻي خوش الحسان
 (5) اصلون احمد احد سمايو ميم منجهون پنهان
 (6) پاڻ تو ڏاهي ميان پاڻ تو ٺاهي، پاڻ وسم ويران
 (7) فيضل پنهنجو ميان پاڻ تو ڄاڻي، عيـد نڪوا انسان

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 211 ڏاڏرو

- جيڏيون هئي جي جيءَ ۾، ڇاڪ چڪي ٿيا ڇاڪ
 (1) سرتيون درد فراق ۾ دلڙي ڦٽي ٿيم ڦاڪ
 (2) آڻي جيءَ اندر ۾ عشق ڪيم اوڻاڪ
 (3) سرتيون سوز سڄڻ جي، خاڪي تن ڪيو خاڪ
 (4) هر جاءِ حسن ها غام ڪيو عرش زمين افلاڪ
 (5) فيضل هوت ٻروچ جي، جڻ ڪٽ پيئي آهاڪ

ڪافي سر ڪوهياري نمبر 212 ڏاڏرو

- سرتيون ڏير ڏيئي ويا، من اندر ماتام
 (1) شرب اڪل سڀ زهر ٿيو نيهن نيم آرام
 (2) سمهڻ ويهڻ وه ٿيو نيٺن ننڊ حرام
 (3) ڏونگر ڏورڻ ڏوجهرو پائڻيان عين انعام
 (4) فيضل آيم اوچتي، سر تي سخت ڪمام

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 213 ڏاڏرو

- هي هي هوت هلي ويا، رات ڪڙي سامان
 (1) صبح ساريم سور سان، ڪل پيم ٻي ڪان
 (2) چوريءَ ڪي ته چپر ۾ ڏک ڏيئي ويا ڏان
 (3) وندر جي ته وڻن ۾ ڏوڙي لهنديس مان
 (4) فيضل هوت بلوچ تون، هي سر ڪيم قربان

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 214 ڏاڏرو

- سرتيون هوت بلوچ تون، سڀ گهوري ان مڏي مال
 (1) ڌار پريان ڙي جيڏيون، هڪ ساعت پائڻيان سال
 (2) جيڏيون ريءَ پرينءَ، هت جيئڻ آهه جنگال
 (3) ڏيئي باهه پنيور ڪي، مان وينديس بالون بال
 (4) ڪڏهن ايندم ڪيچ ڏني، نت فيضل وجهان فال

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 215 ڌاڌرو

- ولهيءَ جي تـ وڻاڻ تي، مٺ اچن موٽي
 (1) اڄ پڻ ايندم ڪيچ ڏنهن، اٺ ڪڍي اوٺي
 (2) سڻي تي سڌڙا ڪري، چڙهي جبل چوٽي
 (3) اصلون هئي اوهان جي، ڪري توڙي ڪوٽي
 (4) پينر جاڻي توڙي نا، وينديس ريءَ ڪوٺي
 (5) فيضل فڪر فنا ۾ هيءَ ڪڍي ڦوٽي

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 216 ڌاڌرو

- سرتيون ڏونگر ڏاج ۾، ڏير ويم ڏيئي
 (1) چڙهي ڏاڍي ڏونگرين، ڪوڪ ڪيم ڪيئي
 (2) لڪن جي لڙگهات ۾ رات اچي پيئي
 (3) پاٽم پير پرينءَ جو رند منجهون ريئي
 (4) ڏونگر ڏورڻ ڏوجهر و سيج سندن سيئي
 (5) فيضل ڪيچون ڪارڻي، ايندم آچيئي

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 217 ڌاڌرو

- رهم ڪا مئي وٽ رات ميان، رسڻ جي چڏ ريت
 (1) جوئي چاهين سو ڪرين، ناهي بي ڪا نيت
 (2) اوجو ٻڌءِ ٻول ميان، پاڙج پاڻ پريت
 (3) توري جاڻان ڪينڪي، جبل ۾ ڪو جيت
 (4) فيضل جامي جا بجا، سارو ملڪ مسيت

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 218 ايضن

- ڏسي ميرنهن مئي جي، موٽي محب نه وڃ
 (1) اصلون باب بنديءَ جي، انگ لکي هئي اڃ
 (2) پاھڻ پائڻيان پالڪي، ساڻي ٿيڙم مڃ
 (3) پٿر وڌي پاڻهين، ڏيئي سورن جُڃ
 (4) مئي سنڌي ماڳ تي، پيرو هوت نه پڃ
 (5) فيضل عشق اوھان جي، ڪيو مئي ڪي مڃ

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 219 ڌاڏرو

- موٽي آءُ پنپور ۾، هوت نه وڃ هاڙهي
 (1) سورن سنگهڙان، ڪيون، آندم سر چاڙهي
 (2) چوهيون چپر چريون، ڏيل وڌم ڌاڙهي
 (3) باجهاري پاڪون ڪري، ڳوڙها ڳل ڳاڙي
 (4) سڌڙا ٻڌي سو پرين، لامان اڃ لاڙي
 (5) فيضل طلب توهان جي، قلب وڌم ڪاڙهي

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 220 ڌاڏرو

- پينر هوت بلوچ کان، دم دم ڪر وو وو
 (1) ڪڍي هٿ حبيب ڏي رات ڏيهان تون روو
 (2) چئجو هوت پنهل ڪي، جلي ويم جيئڙو
 (3) هي سر هوت بلوچ تون، سولڪين صدقو
 (4) پنهل ايندم پاڻهين، ڪيچون ڪاهي سو
 (5) فيضل ماڳ مئي جي، آڇ پرين ايندو

ڪافي روپ ڪوهياڙي نمبر 221 ڏاڏرو

- اٿي جاڳ ٻڌي سڏ ٻوڙا، ڪر عيـليٰ ابو۽ گهوڙا
 (1) زير مڙيري ٻولن ويـري، ترس نه پيڙين توڙا
 رات ڪٿي ويا ڪين گڻي ويا، ساه چڏي منجهه سوڙها
 (2) سور پرائي ماتم لاءِ، ويهي ڪر وڪوڙا
 هاڻي هلبو سور نه سلبو، لو۽ چڏ سڀ لوڙا
 (3) ڏونگر ڏاڪا لڪين جهاڪا، پير نه چڏجانءِ پوڙها
 لڪن لوھان سور سموھان، ڳل وهائج ڳوڙها
 (4) فيضل اصلون سمجھ نه سھجون، ڌڪ وهائج ڏوڙا
 ڪين ڪمائي ڪين سمائي، ور لئ واءِ وچوڙا

وائي سر ڪوهياري نمبر 222

- هي هي بلوچ هي هي بلوچ، جي تون سمھين نه لھين، جي تون لھين لوچ
 (1) سمھين سارين راتئين، ڏينھان ميڙئين موچ
 (2) جي تون جاڳين راتئين، اوڏو ٿيندءِ اوچ
 (3) نينھن نغارو ٿوھڻي، دم دم ڪو چئون ڪوچ
 (4) فيضل هي سر سروئين، ڏيئي چئو ٻاروچ

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 223 ڏاڏرو

- سرتيون هوت هڻي ويم، جيـري منجهه چيـي
 (1) سرتيون سور پرين جا، اوساريان مَ اُپي
 (2) پيڙس وڃي پاتار، جهليم ڪنھن نه جههـي
 (3) ڏورن منجهه ڏکوئين، پوندو لعل لـيـي
 (4) ورچي ويھ نه واٽ تي، ڳاڻي وچ ڳـيـي
 (5) فيضل هوت بلوچ سان، پاڙيم، بات وپـي

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 224 ڏاڏرو

- آيل اُڪنڊي آهيان، جنهن لاءِ سري نه دم
 (1) جنهن ريءَ ساعت نا سري تنهن ۾ پيام پدم
 (2) ڪيئن ڪيان ڙي جيڏيون، ڪو سرتيون ڏيؤم فهم
 (3) ايت وڃايم اوچتي، هاڻي ڪيئن ڪيان مون ڪم
 (4) ٻاهر ٻاڙ نه نڪري، اندر عشق اڏم
 (5) فيضل تونس تئين گهڻي، جيئن ڪين منجهون قلزم

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 225 ڏاڏرو

- مون ڪيئن ڪتيان ڙي جيڏيون، منهنجو چرڪو ٿيو چڪچور
 (1) جيڏن جوڙيون اوڻائيون، مون هڪ تند نه مور
 (2) آڻ ڪين اجاريان، وره ڪيم وهلور وره ڪيم وهلور
 (3) سرتين سڪ سنباھيا، مون رڳو ميڙيا سور
 (4) فيضل آريءَ ڄام جو نينهن نسورو نور

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 226 ڏاڏرو

- هاڃو رات هڻي ويا، هي هي زابر زور
 (1) دلڙي لڻي نيئون ڏاڙ ۾ نڪا ڀڳي ڀور
 (2) زلفن جي ته زنجير سان، ونگ وجهي ويا ڏور
 (3) پنٺين ساڻ ڦري ويا، اهڙا ڪي ڳچ چور
 (4) نيست ڪري ويا ناز سان، کولي ڪاڪل ڪور
 (5) ويتر ساه سريڪي، ساڙيم سهڻو تور
 (6) فيضل هي سريار تون، گهوريون سڀيهر گهور

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 227 ڪلواڙو

- منهنجو مرشد ميران غوث اعظم، سڀ ولين تي جنهن جو قائم قدم
 (1) جن ملڪ سڀ ماڻهو در تي، هٿڙا ٻڌي بيٺا عرب عجم
 (2) هليون حڪم جي دوجڳ سارو عرش فرش ڪرسي لوح قلم
 (3) پير پيران سر حضرت ميران، والي ولايت بحر الڪرم
 (4) پير يمان خود هڪ حڪايت، ڀولو ڀڳم ٿيا سڀ خيال عرم
 (5) سڪ سڄڻ جي مڇ مڇايو سوز ڪيم سڀ خطرا ختم
 (6) فرق نه فيضل توڙون تر جو احد احمد سوئي سر ضم

ڪافي روپ ڪوهياري 228 ڪلواڙو

- سرتيون ڏکن ڏيڪاريم پنڌڙو پٿر، ڪانئون ڪاف ڪشالا سخت سفر
 (1) ڏير ڏڪيءَ سان ڏاڍ ڪري ويا، چپر چڙي ويا نمائي نهر
 (2) پير پنهل جو روح رلي ۾، پيهي ڏئم پائي جوائندر
 (3) باهه برهه جي ڪڏهن نه اجهامي، الانبا وڃن ٿا عرش اُڀر
 (4) باربره جو فيضل پاري، جن جي مٿئون آهي تن کي خبر

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 229 ڪلواڙو

- ريڪو سير حسن جند جان وچون، آيا آپ صنم ايوان وچون
 (1) ڪڏان رت دلبر درس نه ڏيندا، ڪڏان ته نه هوندا ميخان وچون
 (2) ڪڏان وت سهڻل ڏيهه نه ڏسدا، ڪڏا وت وسدا ويران وچون
 (3) ڪڏان رت لعل لڪ لڪ پڇ هسدا، پوش پهر انسان وچون
 (4) ڪڏان رت چالي ناز چليندا، شوڪت شاهي شان وچون
 (5) ڪڏان وت عاشق آپ گهٽيندا، چاه زندگي زندان وچون
 (6) ڪڏان رت فيضل صاف سموندا، محبت دي ميخان وچون

کافي روپ کوهياري نمبر 230 ڈاڌرو پروهيڪي

- انت پٽيس اراڙي بهي يا رهناري
(1) کاس اراڻگي کيچ سولي هرت هنڌاري
(2) تينون جلدي مرڪ ني تيني نيس تين پلاري
(3) هر مظهر تي حاضر ناظر خاوند خاص خداڙي
(4) نيس تينت دلبر تينا، ايلو چاپ جتاڙي
(5) فيضل داهر هيت همونا، تينت پسن داڙي

کافي روپ کوهياري نمبر 231 ڈاڌرو پروهيڪي

- داڙي اليسپ ني دادي در تينتون يار هنڌاري
(1) نينتون سويار اي انت کيو ڪپ جتائي نان دي
(2) هپ همينگي مرنيان، ننتوم يار ننان دي
(3) پرڪنا خوجا دجهون نائي، نيس داپين ارادي
(4) نيتون سوا دل فيضل ارادي نيتو خانہ آبادي

کافي روپ کوهياري نمبر 232 پروهيڪي

- داکان تينت بنتي داڙي شاهد اعلا شان
(1) تينت تبنا پير مريدي تينت گرو گيان
تينت افغان بلخ بخارا، تينت خراسان
(2) تينت روسي تينت طوسي، تينت انگلستان
تينت هندي تينت سنڌي تينت هندستان
(3) تينت شرقي تينت غربي، تينت عربستان
تينت زنگي تينت چينسي، تينت جمل جهان
(4) تينت علوي تينت سفلي، تينت ڪون مڪان
تينت هادي فتحپور تي، تينت پير مغان
(5) فشم وجه الله نور تجلا، ظاهر عين عيان
فيضل تينت دلبر تين، چاننگ سخت بيان

کافي روپ کوهياري نمبر 233 بلوچکي

- ايذا اي ٿئي نينا هند، بيا ته پرنا ڪيچا گندُ
 (1) ڪيچ دهئي ڪل درشڪ دُميت، اوڏا اي ده نين يڪ رند
 (2) آنڪ تروشي داغ درائي، ني وٺي گشفيں گالا مسند
 (3) راه سرانا ڪف ڪه بلائت، ڦا ذڪڙو بي گڙد منند
 (4) فيضل جلدي ڦا ذڪڙوي، محڪم چڪ سرينا بند

کافي روپ کوهياري نمبر 234 ڌاڌرو پروچکي

- آنڪ تروشي داغ درائي، بيا وٺي قولائي پال همائي
 (1) سر ڦريا رابر گدا ڪن، دل شه دميان زير جدا ڪن
 مال مڏي اي ڪل ملڪ پرائي
 (2) اي مائومتي آن ملڪ ميارون، مال دنيا ڪل مثل چومارن
 ديرش دوستا ڪل خيالن خطائي
 (3) دلبر دورو خان دديميان، گپڻشان معجونان مقيميان
 سندن بندن مان پار يڪائي
 (4) دل دوسيہ ماران پيچ نه ماري، آن دزلفائي ڪي توا داري
 روشنني رخ چو شمس شرمائي
 (5) کوکران کاموري ڪڏ نوخين خوش گرو خاني شلممي شوخين
 آختفن سروان سر ورعنائِي
 (6) فيضل آن جڙڪه ڪي ته کهساران، آف ديميني بارش باران
 سبز بيئت ڪل ملڪ مولائي.

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 235 ڪلواڙو

سرتيون ڳوڪان ڪنڊيس، اڄ چوٽ چڙهي
دل ڏي درد فراق ۾ ويس سڙي
(1) پرين جو پير جبل ۾، لوچي لڏم لائي درد ڏڙهي
(2) لوهان لعل لڪن جون، سر تي سئم منجهه قلب ڪڙهي
(3) لائي چيچ چپر، گهور ڪيون وينديس هڪ ته گهڙي
(4) وندر جي نه وڻن ۾، آهون ڪيان ٿي مان روز رڙي
(5) ٻڌم جي ٻول پرينءَ سان، مان اهي مئي جا پئون پڙي
(6) فيضل روز ازل ڪون، جيئڙو پنهل سان ويس جڙي

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 236 ڪلواڙو

رڀي رات پنهل ويڙم جان جڙي ويهي سور وراهيان ڪنهن سان پڙي
(1) عشق الائبو لايو اندر ۾، ڪين اجهامي ٿي هڪڙي گهڙي
(2) ڏير ڏڪيءَ سان ڏاڍ ڪري ويا، روئيندي لنگهايم رات رڙي
(3) ريءَ پرينءَ جي دم نه سري ٿو سورن ۾ دل ويس سڙي
(4) وري شال ايندم واڳون واري، ڳوڪان ڪيان ٿي چوٽ چڙي
(5) فيضل ويئي وات نهاريان، لعل ايندم پاڻ وري

ڪافي روپ ڪوهياري نمبر 237 ڪلواڙو

لڳيم هوت پنهل جي وو تانگهه ٽڪي، روئي روز پسان ٿي پير سڪي
(1) سڪ صبر سڀ سڪ وڃايم، ساعت جهوري ناهه جهڪي
(2) ڏيهه ڏڪن جو وونينهن ڏيڪاريم، دلڙي ڏڪن ۾ پيم ڏڪي
(3) بر تر ڏونگر لعل لڪن ۾، جيئڙو جلي ٿو روز ڪي
(4) باب بنديءَ جي روز ازل کان، سٺ سورن جي قلم لڪي
(5) دلڙي ويچاري ٿيءَ نه مونجهي، نيٺ پرين نيندم پاڻ چڪي
(6) فيضل مئيءَ جو ساه پرينءَ سان، رلجي ويڙو چاس چڪي

ڪافي سر ڪوهياري نمبر 238

- پسي هوت پنهل جي پار اديون، روئي روز رڙان ٿي زاديون
 (1) لڳيم پاڻ ٻروچ جو لئونءَ لئونءَ ۾ لئون تار اديون
 (2) چڙهي چوٽ جبل جي، ڪوڪان ڪنديس چوڌار اديون
 (3) ڪڏهن ايندم ڪيچ ڏاهن، پري ته ڪٿوري بار اديون
 (4) ڪنهن سان سور ورهايان، من ۾ اٿم طومار اديون
 (5) فيضل عشق عجيب جي، ڪيڙم بي اختيار اديون

ڪافي سر ڪوهياري نمبر 239

- لڳم تانگه ازل جويتر اديون، دلڙي درد ڪيم دلگير اديون
 (1) دل ۾ درد فراقن جا، چاڪ پون ٿا چير اديون
 (2) پسي پير پرينءَ جا، نيٺ وهن ٿا نير اديون
 (3) سرتيون سوز پنهل جي، ساڙيم ساهه سرير اديون
 (4) اهڙي برهه پيڙ ۾ آڻي وڌم تقدير اديون
 (5) فيضل واءِ وطن جي، هينئڙي لڳي تم هير اديون

ڪافي سر ڪوهياري نمبر 240

- ليئي ڏير غمن جا بار اديون، وٺي رات ويم دلدار اديون
 (1) اهڙي قهر ڪلور جي، ڪانه هيم سڌ سار اديون
 (2) ڏينديس باهه پنيور ڪي، چو طرفين چوڌار اديون
 (3) وينديس آريءَ ڄام ڏي نينهن ڪيم لاچار اديون
 (4) وجهي چيچ چپر ۾، لنگهي پونديس هوپا راديون
 (5) فيضل هوت ٻروچ سان، پاڙينديس اقرار اديون

ڪافي سر ڪوهياري نمبر 241

آهن من ۾ عيب هزار تون آن ڏوليا ڍڪڻ هار
 (1) سمهڻ گوهمڻ يار سيئي، ڪوڄها ٿيم ڪردار
 ڪهڙا عيب اگهاڙيان مون، ٿيم بديون بي شمار
 (2) عمر اجائي گذريم ساري ڪٿي تندن تار
 ڪين ڪمايم ڪين سمايم، ڪنهن ڪيم واه يار
 (3) وقت وهامي ويڙم سارو سر ڪين سنڀار
 هي هي هاڻ ڪيئن ڪيان مان، رهيم وس نه وار
 (4) ڏڍ اميد نه آسرو ڪو حاجت خُج نه يار
 ٻاجهون ٻاجه اوهان جي ٻيو ڪڪ نه پائڻيان ڪار
 (5) فيضل سمجهي فهم فنا سان، گوندر منجهه گذار
 ميرنهن ميسي مهيسر منجهان خود، ايندءِ يار ستار

ڪافي سر ڪوهياري نمبر 242

ڏيئي ضرب حسن جو زور اديون، اچي محب مچايو شور اديون
 (1) ڪاهي آيم ڪيچ کان، منجهون شهر پنيور اديون
 (2) پسي صورت پرينءَ جي، دلڙي ٿيم چڪچور اديون
 (3) حاضر ڏسي هوت ڪي، سور سڙي ويڙم دور اديون
 (4) هي سر ساهه صنم تون، گهوري ڪيڙم گهور اديون
 (5) تجلي تاب حسن جي، ساڙيم سَوَ ڪوه طور اديون
 (6) فيضل لونءَ لونءَ ۾ اچي، لايَم ذات ظهور اديون

ڪافي سر ڪوهياري نمبر 243

- (1) وٺي پير پرين جو سمجھي هل سوير
- (2) رڻ پت روھ جبل ۾ ويھي ڪر نه اوڀر
- (3) ڏاڍي ڏونگر ڏيھ ۾ چوڙيا وٽن شير
- (4) ڪاھي پھچ پرين کي ڪو دم ڪونه دير
- (5) سرڙو گھوري گھوٽ تان، ناتو توڙ نپير
- (6) ٻاجھون هوت حبيب جي، ڪٽڙي آھي ڪير
- (7) فيضل رئي پرين جي، ڪوئي ڪونهين غير

ريختہ غزل پارسي نمبر 244

- در چپ راست پيش پس، هر طرف يکي است بس
- (1) ملڪُ فلکُ جن ویش، عرش و فرش سنگ و شجر
 - (2) ثنور سمکُ صوت و جرس، برطرف يکي ست بس
 - (3) کعبه طوف خانقہ، دير کنشت، و ميکنده
 - (4) مسجد و معلوم و درس، هر طرف يکي ست بس
 - (5) خانه وريل خانگي، هر بهر ويرانگي
 - (6) طبر و حش شهر و مگس، برطرف يکي ست بس
 - (7) ميرو زيرو محترم شاه و گراو عيش غم
 - (8) دُر صدف دزدور عيس، هر طرف يکي ست بس
 - (9) نار و جنان مهر و مهر، روح و روان و مرتبه
 - (10) دين کفر سعد و نحس، هر طرف يکي ست بس
 - (11) کون و مکان، سر بسر، خود بخوس است جلوه گر
 - (12) بلبل گل چه خار و خس، برطرف يکي ست بس
 - (13) در هر چيز جابجا، خود بخود ست رخنما
 - (14) بنگر باچشمي قدس، هر طرف يکي ست بس
 - (15) فيضل رفت در فنا، گم شد اين مني ماء
 - (16) نمره اوست در قفس، هر طرف يکي ست بس

ڪافي سر جوڳ ۽ مانجهه نمبر 245

- (1) سرتيون رهنديس ڪين پنيور ۾، مان وينديس ضرور
- (2) ٻول ٻڌا هر هوت سان الوميان، سي ته نه پڇنديس مور
- (3) دلڙي ٿي دانهون ڪري الوميان ساري سجر سور
- (4) ڏيرن ڪي مان ڇا چوان، الوميان ڪيڙم قلم ڪلور
- (5) سينوسوز فراق جي، الوميان چاڪن ڪيڙم چور
- (6) دم دم آريءَ ڄام جا، الوميان دل ۾ پون ٿا پور
- (7) فيضل سڀ لڪيون لنگهي، الوميان ٿينديس هوت حضور

ڪافي سر جوڳ نمبر 246

- (1) سرتيون سُهڳ واريون سيئي، وَرَوت پيون سونهن سدا
جل جل ڪري جن جوش مان سر ساهه ڏڪڙن ۾ ڏڏا
- (2) ڏوري ڏٺو جن ڏک ڏهڳه سرتيون لڏو تن سک سُهڳه
مرڪن اهي ميدان ۾ جن سبق سوزن جا وڏا
- (3) جيڪي ويون سُڪ سهج سان، سِرڙو ڪڍي ورجي اڳيان
سي سڀ اتي منظور ٿيون، ساڙي نسنڱ جسمي ردا
- (4) جن ڪي لڳي جڙيار جي، صدقي ڪيائون چند سڄي
رلجي ويون سي راز ۾ دلبر نه تن کان دم جدا
- (5) سر سمجهه طالب تنفيقو مها تحبومام هو
سانگو ڇڏيو جن ساهه جو تن ڪي قبولي ٿو خدا
- (5) اصلان برهه بازار ۾، سر ساهه ريهءِ سودو نه ٿي
وڪر وصل جو سي وٺن، فيضل ڪيو جن سر فدا

ڪافي سر جوڳ نمبر 247

- بازو عشق بچائيني، شاهي شور ماچيئيني شاه جمال پيار آ
- (1) لئون لئون ديوچ لڳوئين لوري دلڙي لت لت جاڳيوئين زوري
تن تن سڀ سڀ تپائي ني، نازين نال پيارو آ
- (2) ڪڏان ته ظاهر بن ڪر اونديئن، ڪڏان وت رخ تي برقه پونديئن
وصلي شور وڌائي ني، خود خصال پيارو آ
- (3) جلوه جنگي جوڙا بنايوئي، فوج حسن دي چست چڙهايوئي
لخطي وچ لڙائي ني، بي مثال پيارو آ
- (4) نينان قهري ڪان ستيندي ڦٽڙي دلڪون روز ڦٽيندي
هستي هوش گوائي ني، ابرو هلال پيارو آ
- (5) آڀئي عاشق گهوٽ ڪهينديئن، سوئي اپنا آپ سهينديئن
ڪيئي قتل ڪرائي ني، قرب ڪمال پيارو آ
- (6) فيضل هي خود ڪون وچارا، آپ مرينديئن زوري نعرا
اپنا آپ پنائني ني، حال وصال پيارو آ

ڪافي سر جوڳ ومانجه نمبر 248

- رت ٿڙا ويئي رٿان، هي هي حسن مير ڪان
 هي هي حسن مير ڪان، شاه حسين پير ڪان
 (1) مير مديني شهر مان، پاڙي پاڪ رسول ڪان
 سنڀري سڀ تيار روان، لوح لڪي تقدير ڪان
 (2) ڪاف ڪشالا راه جا، ڪاٿي ڪربل ۾ ويا
 پاڻ پڙن اتي نيا، ڪوئي شان ڪبير ڪان
 (3) موذن تي پيو قهر، بند جنهن ڪيون جر
 قائم حال ٿيو حشر، سڀ ڪبير صغير ڪان
 (4) ڪاهي موذن ۾ پيا، ماري لڪ..... فناء
 سر ڏيئي سرها ٿيا، نينهن سنڌي ته نظير ڪان
 (5) ڪربلا ۾ ڪوس ٿيو آل رسول الله ص جو
 انگ لڪيو ايئن هيو موران آل منير ڪان
 (6) سورهيه شير شهيد ٿيا، قادر جي مٺي رضا
 ماتم خلق سڄي منجه، پيو آل امير ڪان
 (7) امامن تي نينهن جو ڪڪر انومينهن جو
 نمر وهڻي شينهن جو ڪيئون سوڀ اخير ڪان
 (8) ويڙهه رڳو ٿي راز هو عشق سندن آواز هو
 ڏک نسورو ناز هو فيضل سر سدير ڪان

ڪافي روپ جوڳ نمبر 249 ڏيڍير

- سر ساه سارو بار تون، قربان ڪيان چندڙي سڄي
 (1) سڪ کون سڄو سندرو پڌم چند جان سورن ۾ رڌم
 ڪثرت منجهون وحدت لڌم، ننگ نام سارو ويوهجي.
 (2) سڪندي وڃايم حال هي، ساعت لنگهن ٿا سال وي
 دم دم اچن ٿا خيال وي، ويو غير جو طلسم پڄي
 (3) لامون ثباتي ٿي پلي، ويواسم جسم سان رلي
 نشوونظر آيم هر ڳلي، وٺي نينهن جي نوبت وڃي
 (4) لڳيم رمز رکيل شاهه جي، ڪاني قلم جي وٺي وهي
 فيضل نه ڪائي واهه پي، ورتم واٽ وحدت جي ڪجي

ڪافي روپ جوڳ نمبر 250 تن تار جهمت

- اڱڻ اسان ڏي يار، دونهان دوست دڪا ڳيا
 (1) رڳ رڳ دي وڃ رمز رلاڳيا، رانجهن رود ستار
 (2) نينهن سڄڻ ڏا جسم جلایا، اسم ٿيا اظهار
 (3) در در مينون عشق گهمایا، ساراهي سينسار
 (4) فيضل خواب قرار نه ڪوئي، برهه ڪيتم بيدار

ڪافي روپ جوڳ نمبر 251 تن تار

- نال نظر دي تير، مينون يار چلاڳيا
 (1) ويس مٿاڪي آيا اٿاهين، جوڳي بنڪي فقير
 (2) جهت پت ڪر ڳيا ڪم قتلدا، تر ت ڏي ڳيا تڪبير
 (3) گهير گهٽيا سڀ دلبر مل ڳيا، چت ڳيا هن تدبير
 (4) فيضل آڳيا سير سمنڊ وڃ، تپ تپ ٿيا اڪشير

ڪافي روپ جوڳ نمبر 252 ڏاڏرو

منتظر مار مينون دلبر يار ڳيا، دل وچ دام ڦسا ڏي ڳيا جام وحدت
 (1) پيالا يار مينون ته خمار ڪيتا، سمهڻ سيج ستيم سڀ عيش عشرت
 رانجن يار ٻاجهون دم قرار نهين، هڪي خيال ماهي والي نال فرحت
 (2) سينگيان مل مل آڪي ڏيون ڪل ڪل طمني تينون ڪيا ٿئي ئي روندئين روزرت
 ڪيهي ڪيهي ڪران تنهان نال خبر، ساڀيو سورو تن ڏسان ڪيون حالت
 (3) اپني يار بنا رهان ڪين پلڪ، توڙي مار ستن مينون يار اڻت
 مهڻي ويٺ ڪيڙيان دي چمر سرتي چاتم توڙي لوڪ ڏيون مينون لڪ بسمت
 (4) جڏان مين هير جتي اي جهنگ سيال ستي، تڏان سار لقم رانجهن يار ست
 خود رنگپور وچون فيضل يار ملير، جنهن دي ڪاڻ ستيم سڀ سيال سنگت

ڪافي روپ جوڳ نمبر 253 ڏاڏرو

سينگيان يار ڪيتا سي سينگار ويڪو ميڪون مار محب دي اي چال ويڪو
 (1) شهر وڙ ڙي سڪ سوز ڪنون، جاري جوش انهي وچ جال ويڪو
 ڪاوڙ ڪاج خوشيان ڪيڙيان ست سپو پيچي پول عجب هي اقبال ويڪو
 (2) خطرا خام تڙي چڪيان چوڙ سپو طلسم توڙ خوديدا اي خيال ويڪو
 ڪر ڪي دور دوئي صوفي صاف سما، وچ وحدت عين وصال ويڪو
 (3) شمع ويڪو شمع وانگر پتنگ پچي، سارا جسم جلاي احوال ويڪو
 سي سي رنگ صنم نخري ناز نوين، جلوا يار وچون در هر حال ويڪو
 (4) سارا آپ صنم ڪوئي اور نهين، فيضل ڪون اليندا اي ڳالهه ويڪو
 مينون قسم نبي هي خود آپ خدا، ڪوئي فرق نهين هڪ وال ويڪو

ڪافي روپ جوڳ نمبر 254 ڪلوارڊو

آيو عين عجب نعره عشق ريخرق، ساڙي خوف رجا وارو فهم فرق
 (1) مشڪل نينهن لائڻ پر سان پيچ پائڻ، جڙي لحم لڱن جو ڪاڇ ڪائڻ
 ناتو نينهن منجهون ڪين تون ڪين پائڻ، وارڇ خلص خودي وارو خام ورق
 (2) مستي جام پيئڻ مدهوش ٿيڻ، سهجون صاف سوري تي سر ڏيڻ
 موتو قبل مري منجهه دارين جيئڻ، ايهو اصل مردن جو آ عين مرڪ
 (3) فتحپور منجهون آيو گهور ڪري مَنهن مستور مٿون برقدور ڪري
 پيالو نور ڏنم جنهن ڀرپور ڪري ٿي مخمور ڏنم منجهه هر طور حق
 (4) فيضل رمز ربوبي شور ڪيو آڻي عشق اندر منجهه زور ڪيو
 باقي بره پڇي ياندو پور ڪيو قطرو ڪن بحر ۾ ٿيو مستغرق

ڪافي روپ جوڳ نمبر 255 ڪلواڙو

سوري سيج سندم ڏولي ڏک ڏونگر، پالڪي پن پانهڻ پانئيان سور سمر
 (1) سختيون سور سڀي برسر خوبش ڪيم باري بار بره جو پيش پيم
 توريءَ ناه پيو بينانديش چيم، تنهنجا سور سڄڻ پانئيان شهد شڪر
 (2) نازڪ نينهن جيئن دهشت شينهن چوان سوجنهن جو پيو تياسپ سلس روان
 روزنئون روز عجائب ناز نوان، سينو صاف صدر هر دو حج اڪبر
 (3) صوفي صاف صفا اصلون عهد وفا، سوره سهن سدا سر تي جور جفا
 احمد عين احد سر خود مصطفيٰ، ميسر ميم نهايت نور نظر
 (4) جاتي سر عوشاڻان باهه ڀري ٿاڻي ڪير اچي پيو پير پري
 فيضل فرق وچايم ذوق ذري آڻي عشق مچايم هل حشر

ڪافي روپ جوڳ نمبر 256 ڪلوارڊو

- گازي مار ڳيا گز وچ جيءَ جگر، ڪڙڪڙ ڪان ڪرڪي لنگهه پيا پار پڌر
 (1) ابرو صيف صنم مزگان تير تفنگ، پڙجي بان ڪهون ياو ٽڪان ختننگ
 زاير زلف سيه جيوين چنگ پلنگ، پيا وٽ سوز سڙيندا هي روز صدر
 (2) منهن مهتاب ڪهون يا وٽ شمس ضيا، گيسو مارسيه نلڪوئي نانگ پيا
 ڏيڪڻ نال سיתי ڏنگڙ امار ڳيا، وه وچ جان جسم ڪتيا زور زير
 (3) تجلاتاب حسن وچ هر باب ڪهون، وفي انفسڪم ويجهو آب ڪهون
 وچ درياه وحدت تسي ڪيون رهون، ليڪن مرض ڪيتا مستسقي مگر
 (4) فيضل يار آيا ڪو اغيار نهين، بر بازار وچون بن دلدار نهين
 دم دم نال صنم هڪ دم ڌار نهين، جانب جلوه نما جيوين ماه بدر

ڪافي روپ جوڳ نمبر 257 جهمت

- آءُ ميان رانجهاءُ آءُ ميان رانجهاءُ، هي مري ٿي هير
 (1) دم دم ويئي ڪانگ اڏايان، درد ڪيم دلگير
 (2) ماريو تنهنجي مهڻن مئي ڪي، اندر آڳ اڪير
 (3) طلب توهان جي تايوميءَ ڪي، ساڙي اه سرير
 (4) فيضل مئي ڪي پاڻ پسائي، ڪيڙو قيد اسير

ڪافي روپ جوڳ نمبر 258 ڪلواڙو

- آپيئي اپنا پيت پتاوين، آپ ڪرين گمراه ميان
 (1) ڪٿي وٽ گداگر گشت گدائي، ڪٿي وٽ شهنشاه ميان
 (2) ڪٿي وٽ سهڻل آپ سڏاوين، ڪلنگي دار ڪُلاه ميان
 (3) ڪٿي وٽ جانب پول پلاوين، ڪٿي وٽ حق آگاه ميان
 (4) ڪٿي وٽ فيضل صاف سڏاوين، باڪابي پرواه ميان

ڪافي روپ جوڳ نمبر 259 ڏاڏرو

- جاءِ نه ڄاڻي هوش عقل جي، اڪيون اتي وڃي اڙيون يار
 (1) اڪيون ان سان ويون اڙجي، جان جسي منجهه جڙيون يار
 (2) ڪيف خماريون اڪيون سڄڻ جون، هڪ لحظي منجهه لڙيون يار
 (3) مزگان فالمر فوج ايراني، ڪاڻ قتل جي چڙهيون يار
 (4) دلڙي رمز سان دست ڪيائون، قيد قابو جيئن ڪڙيون يار
 (5) هي سر گهوريم فيضل پر تون، وحدت ڪلمون پڙهيون يار

ڪافي روپ جوڳ نمبر 260 ڪلواڙو

- جانب تي انهي جوءُ ۾ ووڙ نه تون ٻي پار ميان
 (1) دم دم ڄاڻي خيال ختم جو گهٽ گهڙي ناگهار ميان
 (2) فڌڪروني اڌڪر ڪم ميان، ويهي ڪين ويسار ميان
 (3) ڳولي ٿولي گهوت اندر ۾، پرجهي ڏس پهنوار ميان
 (4) ونحن اقرب شاهد شاهي، نيڙ ڪيون ته نهار ميان
 (5) فيضل جوئي ٻولي سوئي، ڪوٽ اندر ڪلتار ميان

ڪافي روپ جوڳ نمبر 261 ڏاڏرو

- پرڏا سڀ پاسي ٿيا، ويم غير گمان
 (1) دستون دلبر جام پيتوسي، ڪيف ڪيم مستان
 (2) لوڪون مئي ڪي لڄ نه ڪاڻي، حيرت منجهه حيران
 (3) لڪ چپ چوري اڪيون زوري، پسن اعلاشان
 (4) هر مظهر منجهه نينهن نظارو اتم سر انسان
 (5) جڻ ڪٽ جلوه ظاهر ذاتي، هر جاءِ عين عيان
 (6) فيضل فاني باقي الله، سارو ئي سبھان

ڪافي روپ جوڳ نمبر 262 ڪلواڙو

- عشق اصل ڪونه آئينهن نڱين، ڪفر نه ڄاڻي ني مذهب دين
 (1) گُن منجهون فيڪون سمايو، بيرنگ ٿيو خود رنگ رنگين
 (2) سارو سر منجهه ميم چپائي، عرشون آيو منجهه زمين
 (3) سالڪ سوئي سر سڃاڻن، جلوه نُمادر ڪون مڪين
 (4) فيضل عاشق عين اهوئي، ڪين ڪٿي پياسي منجهه ڪين

ڪافي روپ جوڳ نمبر 263 ڪلواڙو

- اوت نماڻيءَ کي اچي ميان، ڏوليا تون ڏڪڻ ٿيءَ
 (1) پڌر پارو جڻ ٻجھي تو توريءَ اولو ٻيون سمجھي تو سانده پون جڻي سيءَ
 (2) واه وسيلاسپ وڃايم، لهر بحر منجهه هيڪل آيم، جڻ هوءَ ڪنڌي ناهيءَ
 (3) ٿانءَ ڪنير جو پڳم پيلو، روح سڄڻ سان ڏنم ريلو، هوش ويم هستيءَ
 (4) فيضل ورلي نيڙن نهارن، واٽ تڪيون جو هنجون هارن
 پسيون وحدت ويءَ، اوت نماڻيءَ کي اچي ميان

ڪافي روپ جوڳ نمبر 264 موغلو ڏيڍو

- منهنجو ساهه سنڀاري سو پرين، جنهن سان ڪالهه چيم قالوبلا
 (1) ڪنين پيڙم ڪوڪ الستِي، جيءَ پيو منجهه جرجلا
 (2) تن من ٿايم تانگهه ازل جي، طلب وڌم منجهه ٿرٿلا
 (3) عشق اٿايم اوچتي، سرتيون سر تي ڪربلا
 (4) فيضل زوري فڪر فنا، ذوق مچايم زلزلا
 اوت نماڻي کي اچي ميان ڏولو ڪري تو
 توريءَ اولو ٻيون سمجھي تو سانده پون جڻي سيءَ

ڪافي روپ جوڳ نمبر 265 ڪلواڙو

نال ڪرشمين نازين ميڏا سهڻل آيا
پر ٿا پاڪي بشري رانجهن اي رنگ لايا
(1) ڪر ڪي بشري چولي آيا هي وچ اولي
راز نهاني ڪولي، هر رنگ وچ سمايا
(2) اصلون هويا اسمي، جاما پاڪي
جسمي هر وٽ قسمون قسمي جلوه نمائي پايا
(3) چو طرفين چوڌاري فوج حسن دي باري
عشوه گري اظهاري طلب تهيندي تايا
(4) ڪٽ فيضل مخموري محبت وچ مسوري
ڪٽ وٽ وچ مهجوري گهور حسن دي گهايا

ڪافي روپ جوڳ نمبر 266 چئنجل

پنهل ڪون دم ڌار ساعت منهنجي نا سري
(1) ڏٺي ڏينهن لنگهي ويا ڪيئي
سال ٿيا ٿم پڌر پئي، صاحب ميل ستار
(2) جان جسم سڀ جوش جلایم
پلڪ پلڪ جي پورن تايمن واند نه ٿم هڪ وار
(3) عشق اڙانگي هنند رايمن
شرم ستر سڀ سک وچايمن نينهن ڪيم نروار
(4) سک سڄڻ جي پارڻ پاريم
جسيءَ جگر سڀ سورن ساڙيم، پري آءُ پوتار
(5) فيضل ويئي ورهه وسايان
ڪنهن سان پنهنجا سور ورهائان، برهه ڪيم بيمار

ڪافي روپ جوڳ نمبر 267 چئنجل

- پاڻ پرين مڙيال، روئيندي ڪي رس روح ۾
 (1) جانب چاڻي توڙي نه چاڻي
 پيڙي آهيان، تنهنجي پاڻي، سهڻل لهج سنڀال
 (2) روئيندي پئيندي سڪندي سڙندي
 يارو تان ٿي تولد رڙندي ساعت پايان سال
 (3) ڳاٽ پريون نت نيٺ نهان
 اڪيون اداسيون پسڻ ڪارڻ، جر وهائن چال
 (4) روز ازل ڪون سور پرايم
 ڏاج ڏڪن جو وڻج وهيم پرت ڪيم پئمال
 (5) ڪين ڪيم ڪجهه ڪين ڪمايم
 گهور گهمائي فيضل گهايم، نينهن نيم سڀ تال

ڪافي روپ جوڳ نمبر 268 ڏيڍي

- سر مال سڀ گهر ٻار صدقي سڄڻ تون سربسر
 (1) جنهن ۾ اچين مون گهر ميان، تنهن وار تون صدقي وچان
 گل ڦل اڱڻ مون ٿئي سڻيان، ڳر لڳ ڪيان سورن خبر
 (2) اڪيون اداسيون ابر جان، وسڪيون وسن راتيان ڏيهان
 آگم نه لاهن سي اچان ويتر وسن ڪر ڪر ڪر
 (3) اُٻان چڙهيون جي عشق جون، سي ڪيئن رهن ري بارشون
 وس وس وهائن نت نيون، پاڻي پٽن تي ڪن اُڀر
 (4) ٻر ٻر بڪيا جڻ شينھڙا، فيضل گذاريم ڏينھڙا
 مولا وسايا مينھڙا، گلزار ٿيو سڀ بحر ٻر

ڪافي روپ جوڳ نمبر 269 ڏيڍي

- پر ۾ ڏنم پير ڀمڻان، باقي ٻا الله ٻيا سڀ وهن
 (1) هادي سڻايم هڪ سخن، ڪنهن کي ٻڌايان بيخ بن
 احمد احد خاموش ڪن، ميم ازميان شر عدم
 (2) ڀولو ڀڄي هڪ نام سان، مون کي وڃائج مام سان
 اثبات ڪر الهام سان، ديدار دلبر دم بدم
 (3) مئي جنهن چڪيو ميخان جو سوتا قيامت مست ٿيو
 ناهي رهيو ناهي رهيو نا دين مذهب نا ڌرم
 (4) پر ۾ پروڙج هي سبق، صوفي صفا هادي سو حق
 هڪ وار جو نا هي فرق، فيضل ڪجا سارو صنم

ڪافي روپ سورٺ ۽ جوڳ نمبر 270 ابيضن

- ڪيئن ڪيان جي نا ڪيان، مون روج راڻون روز شب
 حال هيٺو زار منهنجو تلف ڪيو ساڙي طلب
 (1) روز شب سڪ سوز مون، دانهون ڪيان هر دم گهڙي
 من مئي جو عرض اگهجي، آه اڌراتي عجب
 (2) برهه ٻاري باهه اندر دل ۾ ڪيم دردن ڌڙي
 چمي اکين تي يار جا، سرتيون ڪنيم هي سور سڀ
 هجر مون هي هي ڪيون، پينر پڄايم پاندڙي
 رند ڏسي رڙندي وتان، پاهڻ پئون ڪيم پير پڀ
 (4) ناه ڪيم فيضل فڪر، ڏيئي غير کي توڙون تڙي
 سوري سهانگو سولگين، دردن وڌم ڪاڙهي قلب

ڪافي روپ جوڳ نمبر 271 ڏيڍي

اڪيون اداسيون يار لڻ، ويٺيون رڻن رت روز شب
 (1) اوجو ٻڌو هو ٻول ميان، موٽي ملڻ جو قول ميان
 هاڻي وري نارول ميان، آئي ملڻ جي مُنہ عجب
 (2) ويٺين وڃي چاڪون پري، موٽي ملڻ جي نا ڪري
 هت مفت ٿي ماندي مري، سڪ سوز منجهه تنهنجي طلب
 (3) جي تون اچين آءُ ناهيان، تنهنجي اڳيون مون چاهيان
 اولو اڪين جو لاهيان، توکي ڏسان شرق غرب
 (4) ٿئيءَ جي مدين ڏي نه ڏس، پنهنجي نظر سان پاڻ پس
 فيضل قلوبون لاءِ ڪس، سيني اندر ٿي سير سڀ

ڪافي روپ جوڳ نمبر 272 ڏيڍو

خود پير آدم جو ٻڌي آيو عجب انسان ۾
 احمد احد لا ميم ٻڌ، فائق رهج فرمان ۾
 (1) نانگا سڃاڻج نام ڪي، دينون ڪفر اسلام ڪي
 پاڻو پسج هي مام ڪي، مُنهن ٿو وجهي ميخان ۾
 (2) ڏي ترڪ ٿي طالب صحي، ڪر نفس ڪي سڀ کون نهي
 ڌارين کون ڪڍ هٿ ٻيئي، ڏس سر صفا ميدان ۾
 (3) ان خواهش جي ڪاڻ ڪي، ڪر پيل وٺ رهاڻ ڪي
 پاڻون پري ڪر پاڻ ڪي، تڏهن وصول ٿيئي چند جان ۾
 (4) ان ڳالهه ڪي اهڃاڻ تون، پر ۾ پروڙج پاڻ تون
 ٻاهر نه هڻ ڪو پاڻ تون، ڪر سر قتل قربان ۾
 (5) فيضل ڳلي خوشبوءِ زو ٻشُميدرفت ازماءِ تو
 هي شور غوغو ويويو سڀ تنهن سندن چوگان ۾

ڪافي روپ جوڳ نمبر 273 ايضن

دلبر اچي ورڪر ميان، توريءَ پرين هت ڪيئن جيان
 (1) هڪ تان ڪيم چاڪن چري ٻيو چوڪنڊ ويم ويري وري
 منجهه ٻن چين جي ويس ٻري روڻي زهر جو پيالو پيان
 (2) امڙي جو جهيڙو تار آ، سس جي مٿئون هُن مار آ
 ٻي جنگ نٿاڻن جي ڌار آ، مون ڪيئن ڪري ڪا ڏيوڇا
 (3) پاءُ پينريون پٽ گُٽ رهيون، پيو تان وري ڪيسان ڪيون
 چاچن جون چوڪان نٿا نيون، سُهمن وڌم ساڙي هيان
 (4) مھڻا مٽيءَ کي ڏين مڙيون، سرتيون ساهيڙيون جيڏيون
 دردن اچي لايڻ ڏڙيون، سڪ سوز مون ساهه تي ڏيان
 (5) ڇڏيا شوخي چاليون، ڪر ڪي ملڻ جون ڳالهيون
 مرتان سڙن سڀ سياليون، ڏسي ڏير مٽيءَ جا ٽين زبان
 (6) جالئون هڻي وئين جان ۾، سا ڪيئن سليان ميدان ۾
 فيضل پروڙي پاڻ ۾، جوشون جبل پر تاليان

ڪافي روپ جوڳ نمبر 274 ڌاڌرو

سڱ سوارو سرتيون منهنجو سانگين ساڻ ٿيو
 باب بندي جي ازلون انگ ايئن ئي لڪيون
 (1) جا ارادي اصلان، سا اڄ مان ٿي لوڙيان
 اول ڪن فيڪونا، پيچ پرينءَ سان پيو
 (2) زلف مسلسل ڪولي، دام وڌائون دل ڪي
 ناز پسي نيڻن جي، منڙو ٿيو مست ميو
 (3) جت دلڙي وڃي ڦاٽي، ات سنگت نا ساڻي
 جهاتي ۾ پئي جهائي، هوش عقل نينهن نيو
 (4) فيضل فاني في الله، سو خود باقي بالله
 لا اله الا الله چي تاري چت چيو

ڪافي روپ جوڳ نمبر 275 ڪلواڙو

- ساجن منهنجو ساھ، پڇري منجهه ڪيئن آئين پھي
 (1) مرغ ھوائي مدامي اڀيسر جو ڪيئن لمي ڪيئن ڪاھ
 (2) ديس ڇڏي هن ديس ڏنگيءَ ۾ چوري آندءُ ڪنھن چاھ
 (3) ويس وطن جو پير پلايئس، ڪڪ پن جو ڏيئي پاھ
 (4) سھجون آدم نام سڏايئس، جان جس وا رواج
 (5) فيضل پنھنجو پاڻ وجھايئس، دل منجهه درياھ

ڪافي روپ جوڳ نمبر 278 ڌاڌرو

- جانب جلويدار دلڙي نازن سان ويم ٺھوڙي
 (1) رانجهن جوڳي ٿي ھت آيو ڪارڻ شوق شڪار
 (2) سر تي سالون دست ڪٽاري پاتم اھڙي پار
 (3) ڳالھ ڏکن جي ڪنھن سان ڳرھيان، برھ ڪيم بيمار
 (4) عشق الھان عرش وڃن ٿيون، دم دم درد پڪار
 (5) حسن حملو سر عوشاڦان، چو طرفين چوڌار
 (6) فيضل آڻي عشق اٿايم، سر تي باري بار

ڪافي روپ جوڳ نمبر 279 ڪلواڙو

- آءُ ور ويڙھي مئي جي پير مبارڪ پائي
 لاءِ چنيسر تنھنجي ليلان ٿي ليھلائي
 (1) ويئي ور لئس واجھايان، ڳالھ ڳٺن جي ڳايان
 بسم پيو ٿي پاڻان، ڌوڙ لڱن ڪي لائي
 (2) جبلن ۾ ڪيئن جاليان، پاھڙ تي پرتاليان
 پال اوھان جي پاليان، روح رئي منجهه رائي
 (3) عشق اندر منجهه آڻي، مڇ مڇايم هاڻي
 ماديئس تنھنجي ماڻي، گھور حسن سان گھائي
 (4) دردونديءَ جون دانھان، عرش وڃن ٿيون آھان
 ٿڌڙي پير پير ساھان، پاڇھاريون پاڏائي
 (5) روح اندر جون ريھان، پار پيون وڃي ڪيھان
 فيضل راتيان ڏيھان، ڳالھ ھڪائي ڳائي

ڪافي روپ جوڳ نمبر 280 ڪلواڙو

جلو و عین جمال، سینی ۾ ڏس پائي جهاتي
(1) لاڳاپا سڀ لوڪون لاهي، هستي هون ڇڏ وڃائي
سوئي سمجھ خیال، صاف ظهور تي ظاهر ذاتي
(2) جبل جهاڪا جال بجهن ٿا، ڏاج ڏياري سور منجن ٿا
چون پاڻ تعال، نازن سان ڏيئي مام مماتي
(3) آهي اصلون عشق اڙانگو کين رکي ٿو سر جو سانگو
سوري سڀج ڪمال، عشاقن جو سر ثباتي
(4) فیض هر دور از حقیقی، مشڪل معنی دل جي
حاصل تن کي حال، ناه ڪيو جن نام صفائي

ڪافي روپ جوڳ نمبر 281 ڪلواڙو

کڻي نیڻ نهار ناز پریا کنهن ویلھ ڏکيءَ ڏي
(1) عشق اندر ۾ لایم دونھان، سور سپیئي تیڙم سونھان
سینی چاک هزار داغ سوین ٿم دلبر دل تي
(2) سُھمن جون نت ساڙیم چوڪان
کنھن دم گھر جي یار ڏکيءَ سان
ڪرڻ خوش گفتار گل رخسارون گونگت کولي
(3) جانب جاگون لایولوري، پیش پیم اچي جھجڻ جھوري
ڏيئي غمن بار ماڻن سان من وڌو موھي
(4) هنڌ حویلیون کین وڻن تیون، پلنگ پڙ تیون ڏنگ هڻن تیون
وسریم سڀ سینگار گھمرن گھایم اوھان جي
(5) پل پل پورن ساڙیم سرتیون، چڙھ چڙھ موجان سراچن تیون
بیخود بی اختیار عشق ڪیو اچي محب منيءَ کي
(6) جوڙي جادو لایو جاني، تاب حسن جي ڪیڙم فاني
تن من ۾ هڪ تار فیض بیو ڪجھ کین رھيوسي

ڪافي روپ جوڳ نمبر 282 ڪلواڙو

- الف هڪو ٿم بس آخوند، پيو نا سڪارج مون
 (1) برهه بنا سڀ ويڙم وسري معلم مار نه تون
 (2) ورق وحدت جو عشق پڙهايم، ڪثرت ڪانهي مون
 (3) رات ڏينهان ٿم تار طلب جي، رڳ رڳ ۾ رون رون
 (4) عشق اتي نئين روح رلايو، ڄاڻي هان نه هون
 (5) فيضل بيسر برهه بحر ۾، لهرن ڪيڙم لون

ڪافي روپ جوڳ نمبر 283 ڪلواڙو

- پرين وري ڪر ڪو پال، دردن لڙي ڪيم ديواني
 (1) او جي ڳجهه ۾ ڪيون هُو ڳالهائون
 موٽي ملڻ جون ٻوليون چاليون
 سي تان پنهل وري پال، قرب منجهارون ڪري مهرباني
 (2) دردن دل ۾ لايو، سور سڀئي ٿيڙم سونهان
 هجر ڪيم هي حال، فڪر انهيءَ ۾ ٿيڙس فاني
 (3) ڏيهه ڏکڻ جو عشق ڏيکاريم، جان جسم سڀ سورن ڳاريم
 رهيو وڃي سو هڪ خيال، دو جڳ وسري ويڙم چاني
 (4) نازن پنهنجن جيءَ جلايو، تن من سارو سُهمن تايو
 پرت ڪيم پئمال، هوند ويم هي جس حيواني
 (5) فيضل پنهنجو پاڻ نه پايان، ڳالهه ڳڻن جي ويڻي ڳايان
 ڪيڙم نينهن نهال، سور سندن سڀ سر احساني

کافي روپ جوڳ نمبر 284 ڏاڏرو

پڇو عشق خبر کنهن انسان کنون
جنهن قربان ڪيتا سر سبحان کنون
(1) حضرت عشق بنا، سڀ حيوان ڪهون،
توڙي ملان قاضي مسلي دان ڪهون
توڙي عاقل دانا تي فرزان ڪهون،
ايهوراز پڇو ڪنهن ڏيڻان کنون
(2) پڇو خاص خبر ڪنهن پر جوش ڪنون،
شه نشاه حسن زهر نوش ڪنون
خود ميدان ڪريل دي سر پوش ڪنون،
يا وٽ مجني جهڙي ڪنهن مستان کنون
(3) پڇو شمس طبريز دي شاه ڪنون،
جنهن لاه ڏٺي ڪل چاه ڪنون
شه منصور سول دي سر گواه ڪنون،
يا وٽ سرمه جهڙي ڪنهن جنگ جوان کنون
(4) پڇو نيه نيزي سر هسوار ڪنون،
صوفي شاه شهيد بيدار ڪنون
جنهن سر گهور ڪيتا اپني يار ڪنون،
پڇو صاف خبر تنهن سلطان ڪنون
(5) پڇو بات بره دي فقير ڪنون،
فيضل درد والي ڪنهن دلگير ڪنون
سينا چاڪ جهيندا سوچير ڪنون،
پڇو درد تهين دي چند جان ڪنون

کافي روپ جوڳ نمبر 285 ڌاڌرو

- (1) ٺال غمازين نازين دلڙي لت ڳيا دلبر
بيخود ڪيتم بازين، شور شتوني ڪر ڪر
عشق الائبه لايه، تن من تابين تايه
- (2) گهور حسن دي گهايم، سر حملا ڪر هر هر
آپ سمنبر آهي، باز بچايه باڪي
- (3) نينهون نهايت لاکي، چوڙ ڳيا وچ بر ٿر
در دين لايه ديري، دل وچ ڪر ڪر ڦيري
- (4) چاڪ فراقين تيري، چوري ڪيتم چرچر
ماس هڏيندا دم دم پت پت ڪوندا هي غم
- (5) حيله زارين ڪيتم، درد نه ٿيا ڪجهه ڪمتر
سينگيان سرتيان مل مل، طعني ڏينديان ڪل ڪل
- (6) جل ڳئي جوشين وچ دل، ڍڪ زهر دي پر پر
چاڪين چوٽڪ لائي، جان لبان تي آئي
- (7) آمل جانب جائي، نه ته ويسان ئي مر مر
سي سي سختيان وس ڳيان، آس اميدان نس ڳيان
- (8) خواب خوشيان ڪل هس ڳيان، درد ڦريندا در در
(8) فيضل اولي گهولي، در دلبر دي گولي
درد ڏڪان دي ڏولي، چم ڪر چاتم پر سر

ڪافي روپ جوڳ نمبر 286 ڪلواڙو

ذات ظهورا ڪيتا، حسن ڳيا حيواني
 وچ ميخاني وه وا، سير ٿيا سلطاني
 (1) لهر بحر دي لوڏي ٽونس هزارين ٽوڏي
 آپ لنگهي ٿي اڏي، روع رضا رحمانِي
 (2) ذوق ظهورا ذاتي، عين ٿيا اثباتي
 جهاتي دي وچ جهاتي، محض لقائِ ثاني
 (3) حسن حقيقي هوڪا، عشق هلايا هرجا
 ملڪ فلڪ وچ غوغا، ثابت سر سبحاني
 (4) نام ايهو نابودي، بود وچا ڪر زودي
 مارندا معبودي، پول سڀي ڪر فاني
 (5) محب نه غيرون ملدا، صحن صفا ڪر دل دا
 فرق نه فيضل تل دا، آپ اليندا جاني

ڪافي روپ جوڳ نمبر 287 تن تار ناڌيگهينا

من ملڙي توهين تون هڪ، اورنهي ڪوئي وا يار پيارو آ
 (1) آپ ٺهيندئين آپ ڊرهي ٺهيندئين، آپ سهيندئين بار پيارو آ
 (2) آپ هليندئين آپ چليندئين، آپ تريندئين تار پيارو آ
 (3) آپ ٻڏيندئين آپ لڙهي ٺهيندئين، آپ لنگهي ٺهيندئين پار
 (4) آپ بلبل آپ گل ٿل، آبي ٿي باغ بهار پيارو آ
 (5) آپ فيضل ني جان جهاني، هرگز هي اعتبار پيارو آ

ڪافي روپ جوڳ نمبر 288 ايضن

- ميرنهن مون ۾ يار مڙوئي، تون آن ڏوٽ ھار پيارو آ
 (1) تون آن مطلق پاڪ پيارا، مون ۾ عيب هزار پيارو آ
 (2) هيءَ نماڻي، عيبن هاڻي، ننگ سندوءِ ننگدار پيارو آ
 (3) تون آن اوچڙ ڍڪ اگهاڙن، هي ڍلي ڍڪ يار پيارو آ
 (4) ڪين ڪمايم، ڪين سمايم، ڪين ڪيم ڪم ڪار پيارو آ
 (5) فيضل فاني فڪر فنا ۾، طلب ڪيم تقرر پيارو آ

ڪافي سر جوڳ نمبر 289

- آڙھ عشق آرائيني، سي سي سانگھ لنگھائيني، نال نگاه پيارو آ
 (1) زلفان زابر دام گھتئيندي، دلڙي دم دم لت لت نيندي
 گيسونانگ بچائيني، مار سياه پيارو آ
 (2) جوڙ حسن دا جلوا جنگي، سر عاشقان رنگان رنگي
 چشما تير چلائيني، چاڙھ سپاه پيارو آ
 (3) آبي قاتل بن ڪر آوندئين
 سي سي عاشق ڪوٺ ڪھوندين
 سوري سر سلائيني، چاهون چاه پيارو آ
 (4) دلڙي دلبر دست ڪيتوئي، نال نظر دي لت نيتوئي
 تن من تاب تپائيني، بس پرواه پيارو آ
 (5) فيضل اصلون عشق اوڙا، سر عاشقان جڳ مڳ جھيڙا
 شاهي شور مچائيني، شاهن شاه پيارو آ

عجب رنگ لائيني آپ نڪتي نازالائيني گل گفتار پيارو آ
 (1) احدون احمد بن ڪر آبي برقا بشري پاڻوئي
 انا احمد بلا ميم آبي آڪ سڻايوئي
 سر انسان سڏائي آبي هر جا رمز رلايوئي
 گهر گهر لاڏ لڏائيني، سراسرار پيارو آ
 (2) آدم تي رڪ عذر داڻيدا، بهشتون آپ تڙايوئي
 ابراهيم خليل نبي ڪون آڙهه
 وچ اڙايوئي، اسماعيل ڪون زور ذبيح دا آپ امر فرمايوئي
 اهڙي حڪم هلائيني، خود اختيار پيارو آ
 (3) نوح نبي دي ڪشتي قربون، وچ طوفان ترايوئي
 حضرت موسيٰ ع نال حڪم ڪر، آپ فرعون دلڙايوئي
 سر ڏڪريادي ڪرت چلاڪي، چاهون آپ چرايوئي
 ڪيئي قتل ڪرائيني، لڪ هزار پيارو آ
 (4) يونس نون وچ پيت مچي دي، آبي يار لنگهايوئي
 حضرت يوسف شهر مصر وچ، مله خريد چڪايوئي
 زور زليخا باهه برهه وچ، نازين نال جلايوئي
 شور شهر مچائيني، گل رخسار پيارو آ
 (5) شاه حسن ڪون جام زهر دا پرتون آپ پلايوئي
 مير حسين وچون ڪربل دي، قربون ڪوڻ ڪهايوئي
 ڪوفي ڪون اتان خود آبي، ڪنان عشق ڪوايوئي
 ڪوفي ڪون اتان خود آبي، ڪنان عشق ڪوايوئي
 ميهن محبت دي وسائيني ابير بهار پيارو آ
 (6) قسم باڏني آپ ڪهاڪي، ڪلڙي شمس ڪلايوئي
 آپ انا الحق آڪ سوري تي، سر منصور سلايوئي
 صوفي دا خود سر نيزي تي، شهر شهر ڦرايوئي
 ڏاڍي قرب ڪمائيني، فيضل يار پيارو آ

ڪافي سر جوڳ نمبر 291

نئينهن نسنگ نار وچون، جان پئي جلانو نديهنون
 بي خودي دي بحر وچون، خاص خود سمانديهنون
 (1) جتان ڪهندي جاءِ نهين، پرهه پڪي دي پاءِ نهين
 عشق دا عقاب اٿان، روز پئي اڏاونديهون
 (2) ديگ دل بجوش هي، دائر در خروش هي
 تيك تهندي تاب ڪنون، هل حشر مچاونديهون
 (3) ڪڏا ڪڏا آوندا، سيني وچ سماندا
 محويت دي محل وچون، صاف سر سڏاونديهون
 (4) شرڪ شڪ حجاب دي، دور ڪر دلاب دي
 هر طرف حبيب حڪو ڀول ڪجهه نه پائنديهنون
 (5) فيضل سمجهه سرسدا، جسم جان ڪر فدا
 واقف ڪون حال دا، صبر سر سهانديهنون

ڪافي سر جوڳ نمبر 292

بحر و حدت بي سري دي، ڪنڌي اور نه پار هي
 عشق دي اويڙو چون، عاشق نگونساڙ هي
 (1) جلوا حسن جا بجا، ظاهر ذات رخنما
 گوناگون گل حسن دي شرح نما شمار هي
 (2) ٻرا بشري پاوندا، پير مغان بن آوندا
 سر عشاقان دي سدا، ڪوس دي پڪار هي
 (3) عشق اٿئي راند هي، سر نيزي دي پاندهي
 گوءِ سيءِ غازي ڪٽيندي، ڌڙ جهاندا ڌار هي
 (4) بازو نهنگ نندا، چنگ پلنگ شينهن دا
 سڌ تنهان ڪون تاب تهيندي سر جنهان دي بار هي
 (5) نينهن والي ناز دا سمجهه ڪهن ڪون راز دا
 باد خزان دي خرابي، محض گل بهار هي
 (6) فيضل فهم درفنا، حال حلاجي آنا
 سر صفا سر الاهي، سالڪان سڏا رهي

ڪافي سر جوڳ نمبر 293

اڄ گهوت آيم گهر اديون، ڇا ڇيڙ تن تون گهوريان
 جند جان دل تن من سڄو سو بار قرباني ڪيان
 (1) منصور واري مان تي، عاشق اچن انجام تي
 ڪيم عشق امدادي اچي، ڪيئن سر نه سينگاري ڏيان
 (2) چاهي سر هڪ جان من، اڳتون پرين نازڪ بدن
 صدي ڪيان جي سو هجن، سر ساهه دم دم در عيان
 (3) جنهن سير سان سوين ڪن گذر هڪار خوشبو ٿي عطر
 سٺو شهر نهڪي سر بسر، ٿئي باغ بازار جي بيان
 (4) نازڪ نظارو نينهن جو بي چون بي رنگ بس سرو
 چو طرف تجلو تنهن سندن پل پل پسيون پجري هيان
 (5) فيضل فڪر فاني ڪيو تنهن تار ۾ گر ٿي ويو
 باقي وڃي واحد رهيو ٿيو ڪوٽ ڪثرت جو زيان

ڪافي سر جوڳ نمبر 294

انگ ازل جو آر دلڙي دوست ڦاسايو
 (1) جامو جسمي پائي پر تون، جانب جلويدار جوڳي ٿي هت آيو
 (2) منتر لائي ويڙم من ۾، طلب حقيقي تار
 (3) محبت شور مچايو دين ڪفر جو دفتر دوي
 عشق ڪيم اظهار حيرت هوش گنوايو
 (4) مسجد مندر دير دوارو هر رنگ ۾ هڪ يار سوئي پاڻ سمايو
 (5) هر مظهر ۾ نينهن نظارو
 سمجھن سي وينجھار سوريءَ سر جن پاڻ
 (6) فيضل توڙون برهم جي بازي
 سر نيزي ڌڙ ڌار سڌڙين ڪي نه سڻايو

ڪافي سر جوڳ نمبر 295 تن تار

- عشق دي الڳي چال، سمجھڻ مشڪل بازي
(1) بات برهه دي ڪون پڇائي
سمجھڻ سخت محال، مُنجهه ڳڻي ملا قاضي
(2) حرف هدايت هادي ڏسدا
عين حقيقي حال، ٻي سڀ مفت مجازي
(3) عشق عقل دي سخت لڙائي
اڪبر جنگ جدال، کڻندي گوڪي غازي
(4) سي سي سختيءَ سر عشاقان
ڪربل قرب ڪمال، پيئندي بنده نوازي
(5) فيضل اصلون راهه آهين وڃ
مرڻ محض وصال، اڳهڙي ٻي نهين آزي

ڪافي سر جوڳ نمبر 219 تار ڪلواڙو

- لاڳيم رانجهن لوري، عشق آرام نه ڏيندا
دل وڃ باهه پيڙ ڪر، سينا سوز سڙيندا
(1) خواب قرار آرام ڳيم، سڀ خوشيان برهه وڃايان
سي سي درد اندوه سڏا ڪي، لایم هجر لڙايا
چاهون چم ڪر چاڻم، برسر بار غميندا
(2) سينگهيان سرتيان سڀ ڪل هنديان مين هڪ مفت ازاري
رانجهن يار نه اوندا تڪ تڪ چڪ رهيان لاچاري
ويتر درد بچاڪي ماڻي نال مريندا
(3) ڪيڙين پيڙين دا ست ويڙها ڪارڻ يار پياري
چوچي لارنگپور جلا ڪي ويسان تخت هزاري
مل سان نال صنم دي پنڌڙا ڪاڻ پڙيندا
(4) چاڪ فراقين چير جگر، دل تن من ڪيتم چوري
يار بنا ڦٽ مول نه چڻندي مار گهٽيم مهجوري
ڪهن ڪون آڪ سڻاوان اپنا حال ڏکيندا
(5) ڪوس قتل ڪم ڪربل والا روز فراق وکيندا
پُر ڪر پيالو زور زهر دا، پل پل عشق پليندا
فيضل نينهن نهايت اهڙي حڪم هليندا

کافي سر جوڳ نمبر 297

- آپي دلبر آيا برقيا پا ڪي بشر دا
چشمين نال ڳيان ڪاري ڪان قهر دا
(1) لڪ چپ چوري لاڪر لوري ڪر ڳيا ڪم قتل دا
آتش بازي لڳڙم جاري جيءَ جگر پيا جل دا
پاجهون يار پياري هڪدم ساهه نه سر دا
(2) نوڪان دم دم ڏيون چوڪان، ابرو سيف ستيندي
گيسو ڪالي نانگ نرالي، پل پل ڏيل ڏنگيندي
عاشق مفت مراڪي، تلدا ترس نه ڪر دا
(3) زلفان زابر گهٽندي هر هر، دل وچ دام قهاري
چنگ پلنگ بچيندي بر تر، باز صنم دي بري
نازين نال انا ڳيا، سر تي شور حشر دا
(4) چوڪند جلوا جوڙ حسن دا، شوق شڪار عشاقان
گهند ڪر جاني ويڪ نهاني، لتندا من مشتاقان
ڪيس ڪماڻ ڪيتئي، سي سي پوش پهر دا
(5) يوسف بن ڪر عشوي غمزي لتندا زور زليخا
ليلي دا ڪر يول بهانا، مچنا مست ڦريندا
ڪيئي فرهاد قتل ڪر، پيئندا ذوق ظفر دا
(6) فيضل فاني باقي باالله، ڳئي سڀ وهم گماني
ذاتي نور ظهورا ڪيتا، ثابت سر سبحاني
اُس بن ڪون پچائي، بي سر اونٽ بحر دا

ڪافي سر جوڳ نمبر 298

چرڪو چوريم ڪين ڪي، آنءُ جوڙيون ڪيئن اُٿائين
 جوڙيون ڪيئن اُٿائين، ڇا پينر ڏاج بڻائين
 (1) تنهنه ڪيتم سا اديون جافر دا پلئي پائين
 سُٽ سمورو پٽ پڙو ٿم، ميسن شال منڊائين
 (2) راتيون گذريم خواب ۾، ٿي گهمندي ڏينهن لنگهائين
 آٿڻ آيس ڪين جيڄل، تاجي ڪيئن چڙهائين
 (3) هئي هئي انهي حال سان، مون ورڪي ڪيئن سيبائين
 ٻاجهون ٻاجهه پرينءَ جي، ٻيو آيل ڪڪ نه پائين
 (4) عيفن جي اوڙاهه ۾، سڀ پاند پائي آئين
 ڌوئڻ لئه در دوست جي، مان ويئي ور ور اجهائين
 (5) فيضل سوز فراق سان، ڇڏ رو ڪي سڀ وڌائين
 سڪ سوا هڪ يار جي، ٻيون وار سڀئي وائين

ڪافي سر جوڳ نمبر 299

سر بنا سودو نه سلي، برهه جي بازار ۾
 ساهه جو سانگو چڙي ڏي سر وڏي واپار ۾
 (1) سر سنداو سانگو لڳي ڇا، عشق جي اسرار ۾
 سر ڏني جي سر ملي، ڪر سوشڪر درٻار ۾
 (2) برهه جي بازي نه سهنجي، ڪوٽ جيئن ڪيٻار ۾
 ڪوس ڪربل سر سدائي، وصل جي وڻڪار ۾
 (3) سُٽ مڙي سڌڙيان نه ڪن، چئو نينهن ڪارونپار ۾
 سِرُ ڪنيون چيڪي اچن، سي مر پون پاتار ۾
 (4) سيج سوري عاشقن جي، شوق جي شمار ۾
 در بلا مسرور دائم، جيئن گل بهار ۾
 (5) سڪ سوا جيئن اجايو صاف هن سينسار ۾
 محو ٿي فيضل مُدامي، دوست جي ديدار ۾

کافي سر جوڳ حسيني نمبر 300

سرتيون سک وارن جون، باهيون بس نه ڪن
 روزان روز سوائِي، سدان شال ٻرن
 (1) دونهان درد وندن جا، دائم شال دڪن پيا
 ٻاري قلب ڪٺاهو ڪاڙهي منجهم ڪڙهن
 (2) آڻي عشق اندر ۾، لنبو لايو ڀر ۾
 ساڙي تن من سارو وڌم سوز ڀرين
 (3) ٻاري برهه باهيون، دلبر ڏنم ٺاهيون
 سيني منجهه سدائين، محبت مڃ مڃن
 (4) توڙان سورھه سر جو رکڻ، ترس نه تر جو
 آڙھه منجهه اُمالڪ مرڪي مرد پون
 (5) فيضل عشق الاهي، ڏئي ٿو دم نه ساهي
 نئين نئين ناز ڀرينءَ جا، ساڙي ساهه وجهن

کافي سر جوڳ حسيني نمبر 301

نئين نئين نازن جوڙي آتش لايو من ۾
 سرتيون عشق اُلايو توڙان لڳ م تن ۾
 (1) گل ڦل گل گلابي، نازڪ پوش نقابي
 لائي شور شتابي چمڪڻ روز چمن ۾
 (2) سي سي سرو صنوبر، سوسن روڻ منور
 گيسو مشڪ معتبر، سرخي لعل لبڻ ۾
 (3) لکين لعل لڪائي، گوهر بحر بقاءِ
 جوڙي رونق جائي، سونهن خوب صحن ۾
 (4) بُرقو بشري پائي، آيو ويس مٿائي
 ويڙم ڀيت بتائي، وجهي باهه ٻرن ۾
 چلوِي حُسن جاني، فيضل ڪيم فاني
 رهيم ڪانه نشاني، بي سر بحر ڪن ۾

کافي سر جوڳ نمبر 302

- الت سمارو مشكل بازي عشق دا التا باب
- (1) کون کري جنگ نال جسمدي پاڄهون نينهون نواب
 - (2) ملا قاضي مسلي ڪردي پڙه پڙه قول ڪتاب
 - (3) عشق حقا هوڪا ڏيندي لڏني خاص خطاب
 - (4) نادر نڪتي نينهون پڙهيندا، نازڪ تي ناياب
 - (5) عشق اتان نين اڪيان لايان، ڏوه جتان نه ثواب
 - (6) فيضل فاني باقي بالله، جل ڳيا غير حجاب

کافي سر جو نمبر 304

- چيچل چشمين نال چلا ڳيا دل وچ قهري کان
- (1) ابرو دلبر سيف سڪيلي، مزگان تير ڪمان
 - (2) آپ ڏکالي ڏي ڳيا دلب نازين نال نران
 - (3) بينسر مرلي بين وچاڪي، ڪر ڳيا من مستان
 - (4) جوڳياڻي تي جانب ڪيڻي، ڊونڊسيان بيٺان
 - (5) چاهون چم ڪر چاتم سر تي، سولي دا سامان
 - (6) فيضل چاڪين درد فراقين، ڪيتم هن حيران

ڪافي سر جوڳ حسيني نمبر 305

جانب جلويدار ڏاڍي لئون لائي وئين
 ڏاڍي لئون لائي وئين دلڙي ڦاسائي وئين
 (1) نازون رختي پوش رکي تو رازون پنهنجو اونت نه ڏئين تو
 ساز ڪري سينگار مچڙو مچائي وئين
 (2) زلف چڙيا تي زابر چوڙي عشاقن کي وڌڙ ٻوڙي
 تاب حسن سان يار جيئڙو جلائي وئين
 (3) ابرو هر هر سيف ستين ٿا، ڦٽي دل کي روز ڦٽن ٿا
 تير اکين سان ڌار چوٽ سو چلائي وئين
 (4) محب مئيءَ کي وڌڙم ماري موٽي مئيءَ کي پاڻ جيئاري
 ڪولي گل رخسار روحڙو رلائي وئين
 (5) ڪوڪ الستي ڪنين پيڙم دو جڳهه دل کان وسري ويڙم
 جوڙي خاص خمار چاشني چڪائي وئين
 (6) مينهن محبت جويار وسائي، فيضل پنهنجو پاڻ پائين
 اونهون سر اسرار پرين پرجهائي وئين

ڪافي روپ مانجه نمبر 306 ڪلواڙو

مئي ڪون ڏونگر ڏورن ناتي، تون ته آءُ پرين رس اڄ ميان
 (1) روز پون ٿيون پيش پڪاران، او رو رو ڪيڙم رڄ ميان
 (2) ڪين هلي تو وس ويچاري هوتن سان ڪا حج ميان
 (3) رند ڏسي روئي روز رڌان ٿي، او جيءَ اندر ۾ جهج ميان
 (4) فيضل مئيءَ جو ور وسيلو پاڻ پرين اچي پُڄ ميان

ڪافي روپ مانجهه نمبر 307 ڪلواڙو ۽ جوڳ بر

- زوران زور ننگ نمر وهڻي، اچي عشق اتاريم اڄ ميان
(1) چڙهه چڙهه موهان حسن جون فوجان
او اچي امالڪ ڪڇ ميان
(2) وحدت ٻاجهون وار نه واندي ڀول سڀيئي ويم ڀڄ ميان
(3) پيل پاڻي ڪيو وهڻ وحدت جو
ويا سي وهي تنهن منجهه ميان
(4) فيضل ساءِ صنم سدائين، ڪونه رهيو ٻيو ڪجهه ميان

ڪافي روپ مانجهه نمبر 308 ڪلواڙو

- ڪين جهليوڙي جيڏيون، ميان وينديس ڪيچ ڪهي
(1) پيڪن کان هن هئي ڪي، ايهوڏڪ بک ڏاج ٻهي
ڏونگر بابت بنديءَ جي، هولڪيو منجهه وهي
(2) سرتيون پر جو پيرل جبل ۾، سوجهي ڪيم صحي
روز نهاريان راهه پنهل جي، ايندم سار لهي
(3) آيس عشق اوڙ ۾، سڀ سختيون سور سهي
تن من ۾ هڪ تانگهه پرين جي، ٻي سڀ بات رهي
(4) رات ڏيهان هڪ روج ۾، ويم وسري امرنهي
فيضل چڙڙ چواڪا ٿيا، هي ڳوڙها ڳل وهي

روپ مانجه نمبر 309 ڪلواڙو

جيڏيون جي اندر ۾ اڄ چڪيا چاڪ چڪن
 (1) دل ۾ دم دم يار جا، اڄ پل پل پور پون
 چڪي چاڪ نوان ٿيا، هي سور ڪيئن سلجن
 (2) دونهان درد فراق جا، منجهه دل جي روز دڪن
 ٻاهر ٻاڦ نه نڪري مر اندر ۾ ڪامن
 (3) ڳاٽ پري شب روز نهاريان، پاسي طرف پرين
 سگهه صبر سين نينهن نيو نڪونند آرام اڪين
 (4) جهڳڻ جهوري جيءَ ۾، نت نديون نار وهن
 آڻي آب اڪين مون، هي بوندا بس نه ڪن
 (5) فيضل پار پرينءَ جي، نت نميون نيٺ پسن
 موٽي محب ملير ڏي، من ماڳين پيرو ڪن

ڪافي روپ مانجه نمبر 310 ڌاڙو سمرڙي

ڏاڍي رمز هڻي وئين يار دلڙي ڦسائي دام ۾
 تنهنجي برهه ڪيم بيقرار مست ڪرين وئين مام ۾
 (1) رات ڏيهان سڪ سوزاوهان جي، هجر ڪيم حيران
 وري وارث لهج سنڀار گولي گڏج هڪ گام ۾
 (2) دلڙي اوهان لاءِ دوست سڪي ٿي، محبت ڪيم مستان
 تنهنجي تن من ۾ ٿم تار رڳ رڳ سڀ اندام ۾
 (3) سڪ صبر هڪ ساعت ناهي، نيٺن ننڊ حرام
 تنهنجي واٽ تڪيندي وار سال لنگهيم انجام ۾
 (4) شرم ستر سڀ سڪ وڃايم، فيضل طلب تمام
 نديون نت وهن ٿيون، نار عشق سنڌي اڏام ۾

ڪافي روپ مانجهه نمبر 311 ايضن

ٽنهنجي هجر ڪيم هي حال، نت نهاريان ٿي رڙي
 توريءَ هي ٻيا خيال، سڪ منجهون سڀ ويا سڙي
 (1) رند ڏسي روئي روز رڙان ٿي، دم دم زارون زار
 تون تان پاڻ پرين هڙيال، لائق ڏسي مئي ڏي لڙي
 (2) ڳاٽ پري نت نار وهن ٿيون، پسي پر جي پار
 توريءَ جيئن آه جنجال، گهاريان، مون ڪيئن هت گهڙي
 (3) سنڌ سنڌ ۾ ٿم روز ازل کون، طلب اوهان جي تار
 تنهنجي سڪ منجهون ٿيا سال، ساه اندر ۾ ويو سڙي
 (4) فيضل سر قربان سڄڻ تون، ڪيڙم وارون وار
 وري وڌو پيچ ڪمال، جان جسم سڀ ويم جڙي

ڪافي روپ مانجهه 312 ڏاڏرو

تون ته وهيل واڳان وار ماڳ مٺيءَ جي آءُ وري
 تنهنجي برهه ڪيم بيمار مونجهه ويڙس مري
 (1) قيد منجهون ڪڍ ڪاٺياري ڪي، قادر پيچ ڪڙول
 ڪولي ڪلف قلب جويار خبر مٽيءَ ڪي ڏي ڪري
 (2) باندي خانو بيحد بچڙو قيد پوي شل ڪوٺ
 اچي پاڻ لنگهائج پار چاڪن چوري ڪيم چري
 (3) ونگ وجهي وئين روز ازل کون، قيد ڪري اسير
 ڏيئي وئين بيحد بارون بار سورن جي سر تي پري
 (4) فيضل آئي فرض فنا ۾، عشق ڏنم الهام
 تولد مال مڏي گهر ٻار گهوري سڀ زيور ڌري

ڪافي روپ مانجه 314 ڏيڍي

- اٿي جاڳو ڙي جيڏيون، وٿي وهامي رات
 (1) سنجهي ساري ڪين ڪي، پرهه ڦٽي ٿي پريات
 (2) اٿي آڏيءَ رات جي، ڪر تون لطيفي لات
 (3) روئي رت رندان تي، هي هي هي هيهات
 (4) فيضل پُرجهي پاڻ ۾ ظاهر ڪر پنهنجي ذات

ڪافي روپ مانجه نمبر 315 ايضن

- دلبر دروندن سان، هي نه گهرجن ماڻا
 (1) منجه لون لونءَ جي لائي وٿين لوري ميان، زهر ٿيم سڀ ڪاڻا
 (2) هيءَ نماڻي دردن هاڻي ميان، اوري ٿي اوراڻا
 (3) محبت مٺيون ماڻ ڪيئن ڪن، ميان سور جڻي ساماڻا
 (4) فيضل جاڻي، جاءِ نه عقل جي ميان، عشق اٿي اوڏاڻا

ڪافي روپ مانجه نمبر 316 ڏيڍي

- سهي اڃ سور پرين جا ميان، اندر ٿي اوساري
 (1) ساري رات فراق ۾، او سور سجر ٿي ساري
 (2) جيڏيون جي اندر ۾، او پاراڻا ٿي ٻاري
 (3) وندر جي ته وٿان ۾، او هڪدم گهٽ نه گهاري
 (4) نيٺ ڪيون تنهن پار ڏي، او هنجون جر ٿي هاري
 (5) فيضل ڪيچون شل ڪارڻي، ايندم واڳان واري

ڪافي سر مانجه نمبر 317 ڏاڏرو

عشق وڃي ڪيم عرش اتارو هو، هوا جاڻي چند نڪو تارو
 (1) پيتر پيالو آب حياتي، مرڻ منڍون نڪو موت مماتي،
 ماري م شاهي نينهن نغارو
 (2) طلب نه جنت حور نه رضوان، خوف نه دوزخ
 پيو نڪو پئو ميان، او دلبر دل کون دم نه وسارو
 (3) ماسو الله پيو ڪو نه ترانو
 جڻي ڪڻي جانب ياريگانو، دين ڪفر منجه نينهن نظارو
 (4) سود ضرر جي صبر نه ڪائي
 رحمت لعلنت ڳالهه هڪائي
 او فرق نه فيضل ساجن سارو عشق وڃي ڪيو عرش اتارو

ڪافي روپ مانجه 318 ڪلواڙو

پوش پهر وچ پردي آ ڪي عربي آپ سڏايا هي
 عربي آپ سڏايا هي، خود برقاً بشري پيا هيا
 (1) بيچوني وچ چون بن آڪي، گوناگون سمايا هي
 معبودي دا مام چيا ڪي، عابد آپ سڏايا هي
 (2) وحدت ڪثرت دل مل ڪر ڪي
 رانجهن اي رنگ لايه هي
 ملڪ فلڪ وچ شور شهانا، هوڪا آپ هلايا هي
 (3) سمجهڻ مشڪل مام حقيقي شاهد عشق
 بن آيا هي، سر سولي تي پڪڙ چڙهاڪي انا الحق آپ آيا هي
 (4) طالب تي مطلوب سڏاڪي، اپنا پيت بتايا هي
 فيضل کون وچارا، آيا عشق ته اي ڳڻ ڳايا هي

ڪافي روپ مانجهه نمبر 319 ڪلواڙو

اندر جڳمڳ جهيڙي ڄام آڙهه عشق اڙيا هي
 آڙهه عشق اڙيا هي، سڀ طلسم ترز ترزا هي
 (1) لشڪر عقلي فوج نقلي، ڪوڙ ڪٽڪ سڀ پڇ ڳڻي
 فڪلي ڳڻي سڀ خطري خام چونڪي عشق چڙهايا هي
 (2) جٿ ڪٽ جلوا عين اظهاري فوج حسن دي بيحد باري
 وحدت وچ مقام آڀيئي آپ ڪڙايا هي
 (3) شوق شهادت شور مچايا، ذوق انالحق زور ڪهايا
 هويا عشق امام جانب جيءَ جڙايا هي
 (4) فيضل اصلون احد احمد، ڦرهويا وچ ميم محمد
 سمجهڻ مشڪل مام ڪلمان پاڪ پڙهايا هي

ڪافي روپ مانجهه نمبر 320 ڪلواڙو

نئون نئون ناز سڄڻ جي سرتيون، ساهه وڌم اڄ ساڙي
 زلف جي بند ڪمند ڦاسائي، دلڙي نيم منجهه ڌاڙي
 (1) فاله فوج فراقِي آندم عشق مٿئون سر چاڙهي
 چڪيل چاڪ چڪائي چوري ڦٽ وڌائون ڦاڙي
 (2) غفلت غير غماز غليظي، طلب ڪڍيم سڀ تاري
 اندر ٻاهر عين عجائب، درد وڌم دل ڪاڙهي
 (3) توبهه تقوا ترز تڙائي، نينهن نيم سڀ لاڙي
 واحد عين رهيو سر وحدت، ويا سڀ تور تڙاي
 (4) فرض فنا ۾ فاني ٿيو سي فيضل ڳوڙها ڳاڙي
 ڪين منجهون خود ڪين سمائي، رڳ رڳ پئي منجهه راڙي

ڪافي روپ مانجهه نمبر 321 ڪلواڙو

ڪنهن دم ويهي ڪين قضا ڪر، سانوڻ آيو سرهويار
 سانوڻ آيو سرهويار ساڄن ويهي ڪين وسار
 (1) هڪل هاري مندمو چاري سانوڻ جاڻي ڏينھڙا چار
 سمھ نہ ٿاڻي رُت وهائي، دست نہ ايندُ پوءِ دلدار
 (2) ماتم لائي ننڊ ڦٽائي، ويهي ڪر تون هو هُلاڪار
 تن من ۾ رک طلب تمامي، رڳ رڳ ۾ هڪ تار تنوار
 (3) عشق عنايت نينهن نهايت، جنهن تن لڳڙو برھ بهار
 سوئي ڄاڻي سر سڃاڻي، ڪير لهي پيو ڪل ڪلتار
 (4) فيضل چولي اندر ٻولي، رمز ربوبي سر اسرار
 يار يڪائي وحدت وائي، هادي سو حق عين اظهار

ڪافي روپ سورٺ ۽ مانجهه نمبر 322 تن تار

گوءُ جي غازي ڪڍي، تان گوش ڪر گفتار هي
 برھ جي بازار ۾ ڏي سر سنواري يار ڪي
 (1) هي سرھڙ چم ڪي، بيڪار نا ڪنهن ڪم جي
 جي ملي تان سولنگين، سر گهور وٽ واپار ڪي
 (2) دل منور حج اڪبر، سمجھ صوفي ٿي صفا
 عين آهيني منجهون، ڏس روبرو دلدار ڪي
 (3) حال هر دم چال پُر غم ڳالھ ڳجهي راز جي
 رھ رضا ۾ هر هميش، ڪڻ برھ جي بار ڪي
 (4) شور شهرت خاص خلعت، ڏک ڏولي زھر قوت
 ڏاج ڏونگر سيج سوري، سمجھ سر سينگار ڪي
 (5) عشق آتش تيڪ تابش، جيءُ جُسي ۾ سو پريو
 سڌ تھين ڪي سيڪ جي، ڪھڙي خبر پي ڌار ڪي
 (6) فھر فيضل سخت مشڪل، بحر اونھون بي بيان
 جي پيا پاتار ۾ سي ناسلن اسرار ڪي

ڪافي روپ مانجهه نمبر 323 ڏيڍي

تن مارن ڪار سرتيون، ماندي هيءَ ٿي مري
ماندي هيءَ ٿي مري، ساعت ڪين سري
(1) تن مارن سان سرتيون، قول ڪيا هم ڪيئي
ٻول ٻڌاهم تن سان، ڪيئن وساريان ويهي
ويم چڙهي ڏونگر ۾، هي هي هڪل ڪري
(2) ياد ڪيون ماروئڙا، رات ڏينهان پئي رووان،
درد اندر جون سرتيون ڪنهن کي ڪين چوان،
ٻاهر پاڻ نه نڪري، اندر مچ ٿو ڀري
(3) روزنهاريان سرتيون، راءِ پرين جي نڪري
پير پسيون گل ڳاڙيان ڳوڙها ڳات پري
قلم قضا ڪئي مئي سان، آيس عشق اري
(4) فريب ڪري ويا مئيءَ سان، دلڙي دوست ڦري
هند ڏسي هوتن جا، منهنجو جيءُ ٿو جهري
شل ايندم ماڳن تي فيضل پير پري

ڪافي روپ مانجهه نمبر 324 ڏيڍي

سوز تنهنجي سهڻل، چنڊڙي جلي ٿي ساري
هڪ ته نهوڙيم نازن، ٻي ماريس مونجهاري
(1) ٻانهن چوڙيلي مئي جي مٺڙي سڪ سڪ هٽڙي
ڪالهه سيبائي سهجون اڃ ته ڏنئي ڪيئن پٺڙي
هيئن نه مناسب هيڙءَ جيئن ڪري وئين ڪاري
(2) جي نه ڳنڍڻ جي هيڙءَ، اڳ نه اچين هان اوري
دلڙي ڌاريئي پھريون چاه منجهون ئي چوري
هئن نه رسج تون هاڻي، ڳالهه سامي ڳاري
(3) ڌوٽيم جنهن ڪري ڌڙيون، هس ته اجاري هاڻي،
ٻاڻ وڃايم ٻاهيون نظريم سي سڀ گهڻي،
ٽول تڙي ٿو توريءَ زهر ٿيم پاڻاري
(4) گهر زور ڪنگڙ ڪڙيون، اڃ نه وڻن ٿيون ڙي اڏيون
هنڌ حويليون مئي ڪي، تير هڻن ٿيون ڙي اڏيون
سينڌ سندر سر گيسو ڪئين ڪري ڪاڻياري
(5) نٿ نه سيبائي پيئر، بول پڇي ڪيان پورا،
ري پرينءَ جي فيضل زيب زينت سڀ گهوريان،
لوح قلم کون لڳم نوڪ نيڙ، جي لاري

ڪافي روپ مانجهه نمبر 325 ڌاڏرو

تنهنجي برهه ڪيم بيتاب، محبت من منجهه مڇ مڇايو
(1) هيئن نه گهرجن دلبر هاڻي، ماڻا مئي سان يار
ساڙي ڪيم سوز ڪباب، نازن تنهنجن جيءَ جلايو
(2) زلفن دلڙي زور لٽي نيم وجهي ونگ هزار
ڏيئي حسن تاب شتاب، نيڙ بحري باز بڇايو
(3) شرم ستر ننگ نام سڀوئي، ٻوڙيم بي اختيار
هجي ويم غير حجاب، عشق اندر منجهه لنبولايو
(4) دين ڌرم سڀ برهه ڀلايم سونهن وڃائي سار
پسي تجلو منهن مهتاب، فيضل حيرت هوش گنوايو

ڪافي روپ مانجه نمبر 326 ع ٿاڌرو

- اچي عشق ڪيم اظهان لاڳاپا سڀ لوڪون لاهي
(1) خواب خوشيون سڀ سڪ وڃايم ڏيئي تاب تمام
ساڙي وڌيم سڀ وڻڪار باهه ڏيئي چو طرفين ناهي
(2) اڏا اُميد نه آسرو ڪو رهيم توريءَ ڄام
تنهنجي نينهن ڪيم نروان شڪ ش بها سڀ شرڪ نياهي
(3) شهر پنيورون ٿي ننڍر نڪتس، ڪري گوندر گام
پرين پاڻ لنگهايم پاڻ ڏک جبل سڀ ڏونگر ڏاهي
(4) جيءَ جسم چند جان تامامي، هُگن منجهه حمام
آيم فيضل باري بار ناز پرينءَ جو سر تي ڪاهي

ڪافي روپ مانجه نمبر 327 ڏيڍي

- چار ڏهاڙا ٿي ڏينهن، اٿي ڪر ڪواچ پنڌ پرينءَ ڏي
(1) ٿوڳ ڦلاريا تنهن ڏيهه جا، ماڳين اُٿڙا سَو مينهن
(2) ويهه نه وڃ تي تون وسيلي، جال ڀڄهن ٿا جت شينهن
(3) رڇ بلائون تنهن راهه ۾ نال بورائو ڪڍ نينهن
(4) فيضل اوڪيون چاڙهيون اڳيون، پيڙ پٿن جي تي پينهن

ڪافي روپ مانجهه نمبر 328 ڪلواڙو

سوز صنم دا سيني دي وچ، شاهي شور مچايا هي
هستي هووڙ هوش گواڪي، عشق الانبا لاياء هي
(1) نت نت ناز تراز نوين ڪر، جانب جي جلایا هي
تجلا تاب حسن دلبر دا، روزون روز سوايا هي
(2) عاشق هوڪي حق دي ڪهندي، اولاء عشق اڏايا هي
ظاهر باطن عين اهوئي، سارا آپ سمايا هي
(3) معبودي دا ويس مٽاڪي، عابد نام سڏايا هي
پرڦا بشري پاڪر آبي، گوناگون بن آيا هي
(4) پير مٺان خود آبي بن ڪر، اپنا پيت بنايا هي
راز نهائي ڪول پٿر ڪر، سارا سر سمجهايا هي
(5) باه برهه دي سمجهڻ مشڪل، ڀولا آپ ڀلایا هي
عشق بنا اس لهر بحر دا، ٻي ڪنهن پيت نه پايا هي
(6) ٻاجهون سوز صنم دي فيضل، جيوڻ محض اجايا هي
سمجهه صحيح ڪر دو جڳ دي وچ، عشق عجائب سرمايا هي

ڪافي روپ مانجهه نمبر 329 ڪلواڙو

پوش پهر ڪر پردي وچ، خود پير مٺان بن اوندا هي
ڄام خمر دا ڏي ڪر زوري، دلڙي لت لت چوندا هي
(1) رخ روشن مهتاب صنم دا، شمس قمر شر موندا هي
چهره لعل لبيندا وه، لعل لعل لعل لعل لعل لعل لعل لعل
(2) نين سحر دي ڪيهر ٽهري، باڪي باز بچوندا هي
ناز ترازين نال دماندم سينا سوز ستوندا هي
(3) پردي وچ پرزور نظر ڪر، شاهي شور مچوندا هي
درد غمان دي بار اٿا ڪر، خون جگر نت ڪوندا هي
(4) جلوا جوڙ جمال حسن دا، سي سي ڪيس ڪموندا هي
حملا ڪر سر عاشق دي سڀ هستي هوش گوندا هي
(5) فڪر فنا وچ فاني ڪر ڪي فيضل صاف سموندا هي
ڀنڪر ڀولا وهم دوي دا، ڳيت انا الحق ڳوندا هي

ڪافي روپ مانجهه نمبر 330 ڏاڏرو

مٿي ڏي نيٺ ڪنيون ته نهار دلبر يار پيارو آ
 ڪولي گهونگت منهن ڏيڪار گل رخسار پيارو آ
 (1) خواب خوشيون سڀ سڪ وڃايم، ڏيئي ڏڪن بار
 وسري ويم سڀ سينگار گل رخسار پيارو آ
 (2) رات ڏيهان ويئي راهه نهاريان، رويون زارون زار
 اچي عشق ڪيم لاچار گل رخسار پيارو آ
 (3) نئين نئين نازن سخت ستائي، ڪيڙم بي اختيار
 ساري لهج پڙ سنڀار گل رخسار پيارو آ
 (4) روز وجهان ٿي ويئي ڦاران، پيون تنهنجي پار
 وري ايندين ڪهڙي وار گل رخسار پيارو آ
 (5) هيئن نه گهرجن ايڏا ماڻا، ڏڪين سان دلدار
 پڇڻ لازم آيا بيمار گل رخسار پيارو آ
 (6) فيضل سينو سورن ڪيڙم چيري چاڪ هزار
 ڪر ڪا ڳنڍڻ جي گفتار گل رخسار پيارو آ

ڪافي روپ مانجهه نمبر 331 ڏاڏرو

سرتيون ڪالهه قطارن ڪونجن جون ڪوڙئين ولر ڪيون، ڪاهي ڪيچ ويون
 (1) اندر عشق اڪير تن ڪي، طلب وطن جي تمام
 لڪين لڪ لنگهي، ڪاڻي ڪين سنگي
 پنهنجي پرينءَ جي وڃي پيش پيون
 (2) سڪ صبر آرام نڪو تن نيٺن ننڊ حرام
 چڙڏي ڪڇ ڪوڏي چووندي
 محض موتي، ڪيائون قوت پنهنجو جوهر جال ڪيون
 (3) ڪر ڪا ڪنديون ويون ڪيچ ڏي ٻڌي عشق سندو احرام
 لاهي لوڪ ليا چڙڏي سنگ سڀا
 پهتيون ديس پنهنجي، ملڙي لاتليون
 (4) سڪ منجهون سوري بازريون، وڃي ڪيائون ڪيچ قيام
 تن جا پير پسي رڇ اٿي رسي، جاڻي آهي ويون واٽ واکا ڪيون
 (5) فيضل سمجهي فراق تن جو ڪر ڪو هل هگام، لائي درد ڌڙي
 منجهون قلب ڪڙهي، وڃ پار پرين جي شبروز ڏيون

ڪافي روپ مانجهه نمبر 332 ڏاڏرو

ڪيئن سڀائين ڪانڌ ڪي، ڪيئن جاڳڻ سان جار نه
 ڪيئن جاڳڻ سان جار نه، ٿڪ پيئر سريءَ سينگار نه
 (1) سينڌ ماڳ چڙهي سڀ، ڪر ڪو ڳچي ۾ هار نه
 دل سينگاري درد سان، چڙ طلب سنڌي تار نه
 (2) ايت الائي ويسلي، رڪيئي آڻڻ سان آر نه
 ڪاڏنهن ڪندين ڪپڙا، ڪيئن ڪٽڻ جي ڪار نه
 (3) سورن جو سنڌو ٻڌي لهه سڪن جي سار نه
 رات ڏيهان ڪرياد يڪي، منجهه غفلت گذار نه
 (4) دوست بنا هڪ پلڪ نه پاسي، گهٽ گهڙي گهار نه
 خطرا وهم تڙي سڀ، ٿي دم دلبر ڪئون ڌار نه
 (5) ٻاجهون هوت ٻروچ جي، ٻڌ ٻي ڪا گفتار نه
 سڪ سمهڻ سڀ ٻن ڏيئي، چڙ وحدت ڪي وار نه
 (6) فرض فنا ۾ فاني ٿي، ڪر فيضل انڪار نه
 باقي ياريگانو ٿي، ٻيو پانئج اغيار نه

ڪافي روپ مانجهه نمبر 332 ڪلواڙو

ڪيچي رات ڪري ويا لت ساڻ سنجهي ڪاهيون
 ساڻ سنجهي ڪاهيون ته ويڙم جت نه جاڳايون
 (1) بات بلوچ پاڻ ۾ ڪري هاڃان هيائون
 ايڏ ڪلون ايشي ايئن، پوءِ چڙهندي چيائون
 (2) ور ۾ ور هو ڪونه ڪو ڪيم ڏيرون ڏاڍايون
 چوريءَ ڪسي رڻ ۾ چڙهي ويا، لڪئي جون لايون
 (3) ساجهر جاڳي سهج مون، جان جاچيم جاڳاهيون
 هوت نه هنڌن تي ڏسي، پيم لونءَ لونءَ ۾ باهيون
 (4) رند پرينءَ جو روه ۾ پڪ پاتم واجهائون
 دل نه مونجهي ٿي اجهو اڄ ايندم ايڏاهون
 (5) فيضل ڀر جي پير سان، وڃ پاڻ ڳچي پايون
 وندر جي وڻڪار ۾ ٿي وصل سنڌيون وايون

ڪافي روپ مانجهه نمبر 333 ڪلواڙو

نوڻا باندي طرف سڪندر آپ وڪيل بن آيا هي
 آپ وڪيل بن آيا هي، قاصد نام سڏايا هي
 (1) ويس لبيس وڪيلاندي ڪر شاهي پير پلايا هي
 تخت شھانا چوڙ ٽڏاهون، خرقا خاڪي پايا هي
 (2) نوڻا باندا من مورت، وچ شهنشاهه پرايا هي
 حشمت تاب تهيندا زوري هر جا حڪم هلايا هي
 (3) ڦوڪ آڙاهه پاندا وچ جائِي، عشق الانبا لايا هي
 منچ محبت دي باهه پيڙڪر، سارا جسم جلایا هي
 (4) وحدت وچ وهلو ڦرا ڪر، در در نيھه نچايا هي
 پن ڪر يولا شرڪ شهبه دا، سارا آپ سمايا هي
 (5) فيضل تلدا فرق نه پاوين، پير مغان سر مايا هي
 برقيا بشري پاڪر آپي، اپنا پيت بنايا هي

ڪافي روپ مانجهه نمبر 334

ملان شال تن ماروئڙن سان، او جن جي اٿم اڪير
 (1) سرتيون سڪ پرينءَ جي، او ساڙيم ساهه سرير
 (2) پت پهرينديس ڪين ڪي، او لوئي اباڻي ٿم لير
 (3) قسمت آڻي هن ڪوٽ ۾، او ڪيڙم قيد اسير
 (4) هرگز وينديس اوڏهين، او توڙي جيل زنجير
 (5) پکا پکن ساڻهان، اونئين ته اڏينديس امير
 (6) اٿڙم ديس پرين جو او گل ڦل ٿيم ملير
 فيضل ماڳ مارن جو ٿيڙم اڄ سو ڪشمير

ڪافي روپ مانجهه نمبر 335

- آيو پرين اڄ مهر منجهارن، او حاصل ٿيم حضور
 (1) برهه بهاريئي لائيو، او صحن سڄو ٿيڙم نور
 (2) مليسي عيب مئي جا، او پاڻ ڪيائون منظور
 (3) نيٺ ڪيون ڪهن ناز سان، اوچت ڪيائون چور
 (4) مان جي عشق عجيب جي، او صاف ڪيوم صدور
 (5) فيضل فرق نه وار جو ڪيڙم ذات ظهور

ڪافي سر روپ مانجهه نمبر 336

وهه وا حضرت عشق حقيقي، جس ني لعل لڪايا هي
 جس ني لعل لڪايا هي، آگ اندر وچ لايا هي
 برقاً بشري پوش پهر ڪي، اپنا پيت بتايا هي
 سر وحدت دا سرڪ پلاڪر، مست الست قرايا هي
 تن من دي وچ تانگهه الستي، بيحد برهه بچايا هي
 رونق راز رموز ربوبي، شاهي شور مچايا هي
 دم دم دي وچ سير سڀوئي، سر اسرار بن آيا هي
 وفي انفسكم ويڪ نظارا، بيرنگ پول پلايا هي
 برهه بنا وچ دور دنيا دي، جيوڻ مفت اجايا هي
 عشق عنايت عين هدايت، دو جڳ داسر مايا هي
 فيضل ڪون فقير وچارا، جانب جوت جڳايا هي
 بحر برهه وچ فاني ڪر ڪي، سوئي آپ سمايا هي

کافي سر روپ مانجه نمبر 337

دردو اندوه صنم سپ سرتيون، سندرم ساهه سبا
 سندرم ساهه سبا، محض پرينء جا ما
 (1) سيني ڀرنت سانڍيان ويئي، سرتيون سور پراڻا
 دل ڪون وسري ويم سيئي، سهج سڪن جا ٿاڻا
 (2) سمر سور منا من هئي جا، ساڻي سڪ سڃاڻا
 ڄاڻي جاءِ نه گهن گهمگ جي، ٿاڻي ڪرن وراڻا
 (3) رڻ پٽ روه پڌر پر پوئا، ٿاڪ ولهن جا ٿاڻا
 چيت چريون چپ ڌڪ جبل جا، غالي سيڄ وهڻا
 (4) لحم لنگن جو قوت قديمي، ڪاڄ عاشقن ڪاڻا
 جور جفا غم رنج الم سپ تحفا پرت پڄاڻا
 (5) عشق نه اٽڪل چرچي بازي سر سوريءَ تي ڄاڻا
 هستي غير حجاب وڃائي، ڪيڙم يار ٽڪاڻا
 (6) فيضل اصلون در دلهر جي، عاشق مفت وڪاڻا
 جي ڪجهه ملهه نه ڄاڻن، سي خود پاڻ سماڻا

ڪافي سر روپ مانجه ٽمبر 338 جملہ

بازو ناز بچائي دلبر، ماڻن ساڻ نہ مار
 ماڻن ساڻ نہ مار نيٺ ڪنيون تہ ٺہار
 (1) ناز حسن جي نوڪن چيري، چاک ڪيم دل يار
 درد وندن سان ايڏا ماڻا، گهرجن نا دلدار
 (2) جو تک لائي ويم جڳائي، سرتيون سور هزار
 دردن آڻي ڪيڙم هاڻي، بس خود بي اختيار
 (3) رڳ رڳ اندر ڪاري پر پر، عشق سندن آزار
 اڪڙيون جاري دل افگاري سر تي سورن بار
 (4) جيءَ ۾ جهيڄو ڪامڻ ڪيجو، مونجه ملامت ڌار
 نت اوچنگارون پون پڪارون، عرش لنگهي هو پار
 (5) چرم ڌرم ننگ نام وچائي، ڪينڙم لوڪ ميار
 زوران زوري لائي لوري، عشق ڪيم اظهار
 (6) شاه حسين کي شاهد آهي، مهر منجهون منار
 محبت واري محروجن تي، جلوو گل رخسار
 (7) فيضل ٻولي پاڻ نہ کولي، باهر طلب تنوار
 وَفِي انْفُسْڪُم سر سمجهي دم، پيهي وڃ تار

ڪافي سر روپ مانجه 339

تنهنجي برهه ڪيم بيمان دلبر يار پيارو آ
 دارون درد سندن ديدار سهڻل يار پيارو آ
 (1) جرح جگر ۾ ليم جاري، حب حسن جي يار
 دلڙي درد ڪيم لاچار دلبر يار پيارو آ
 (2) چوڳياڻي تي جانب ووڙيم، پر بحر بازار
 ڪانهي سماعت صبر قرار دلبر يار پيارو آ
 (3) جان جسم سڀ نينهن نهوڙي، سنڌ سنڌ ڪيڙم ڌار
 هن هئي جي محب لهج ڪا سار دلبر يار پيارو آ
 (4) روز ازل کان يار سهايم، سر تي برهه بار
 اڻڙم توڙان بوند بهان دلبر يار پيارو آ
 (5) فيضل هستي هوند وچائي، عشق ڪيم اظهار
 ٿيڙس بي خود بي اختيار دلبر يار پيارو آ

ڪافي سر روپ مانجهه 340 ۽ جوڳ به

ڏئي باهه شهر پئپور ڪي، هل هوت ڏي رستو وٺي
 شب روز رڙسڪ سوز سان، پنڌ کان نه ڪر ڪو دم گهٽي
 (1) روئي رندن تي رت ڦڙا، هل ڪيچ ڏي هٿڙا ڪنيون
 محبت سنڌي ميدان ۾، ٻڌ صاف سورن جي پٽي
 (2) وڃ وات سان واکا ڪيون، ساعت نه ساھي ڪر سُمهي
 بر ٿر جبل رڻ راهه ۾، ڪر پيٽ جو شان ڏي جهٽي
 (3) اڳتون انهي بيابان ۾، سنگت نه ساڻي ٿو سجهي
 بايد براءِ بوهه جو ڪٿي ساڻ پئو پر جي پُٺي
 (4) بر ۾ بلائون ٿيون پُجهن، سڌڙا سڻي بيدار ٿي
 سميو سفر جو ڪر سگهو نه ته هٿ ملندي پوءِ مٽي
 (5) دارون برهه بيمار ڪي، غم درد سورن جو ڪپي
 پرهيز پڪ دارين، کان خوراڪ رت جي رن سڻي
 (6) فيضل نفي نابود ٿي، پس پاڻ ۾ معبود ڪي
 ناپيد نڪتون نينهن جو سر سمجهه دل دردن ڦٽي

ڪافي سر روپ مانجهه ۽ جوڳ نمبر 341

مهتاب منهن محبوب جو جلوو ڏنم سارو جهان
 فَتَمَّ وَجَّهَ اللّٰهِ تَيَوَّ قَبْلَهُمْ كَوْنُ مَكَام
 (1) تيو هر طرف موجود حق، وسري ويم سفلي سب
 ڪمبي اندر ڪاڏي ڪري، منهن بار ڪي سجدو ڏيان
 (2) دل عرش ڪمبو عاشقن، مسجد سجدو عالم سندن
 محراب منهن معشوق جو جاڏي ڪن سي رخ سوان
 (3) احوال نادر عشق جو بي اونت اولهون سر سجدو
 ڪيئن ڪو پروڙي نينهن ري، باتيون برهه جون بي بيان
 (4) جيڪي مقالي علم جا، اکر پڙهي عالم ٿيا
 سمي راز لڌني کان رهي، پيا ماملي ۾ رانگان
 (5) جنهن ورق وحدت جو پڙهيو فيضل فنا في الله ٿيو
 تنهن ڪي باقي بالله ۾ نيو ذوق ذاتي بي گمان

ڪافي سر روپ مانجه 342

باهه برهه جي مڇ ۾ هر دم عاشق جان جلائن ٿا
 (1) سر تي سختيون سور سهائي، پيچ پرين سان پائن ٿا
 خون جگر جو خورش ڪري غم درد دوا ئي پائن ٿا
 (2) هن هن کون پرهيز مدامي، ڪنڌ ڪنهن ڏي نه ڦيرائن ٿا
 برهه سنڌي باز ۾ سر ڏيئي، وڻج وصال وهائن ٿا
 (3) مَوْتُو قَبلا موت پرائي، پڙ ميدان ملهائن ٿا
 حال حلا جي منصب ماڻي، سوري سِرُ سلائن ٿا
 (4) اهڙي حال عجائب سان، سي ناتو توڙ نپائن ٿا
 وحدت جي درياهه منجهان، ڏيئي غوطو راند رسائن ٿا
 (5) بحر انهيءَ محو مدامي، فيضل روح رهائن ٿا
 تار تنهن ۾ دلمل ٿي خود، سوئي صاف سمائن ٿا

ڪافي سر روپ مانجه نمبر 343

دیدان دلبر باز ستمگر، دم دم ڏينديان جهڙيان وي
 نال نظر دي ظاير زوري، چوڻڪ لاکه لڙيان وي
 (1) چٽڪي جٽ شهباز شهاني، ڪيا اٺ چرپر چڙيان وي
 دلڙي چست چنبن وچ چاڪر، نينديان نال جهڙيان وي
 (2) فوج حسن دي فالمر ڪرڪي، شوق شڪار دي چڙهيان وي
 مشتا قاندي مارڻ باجهون، رهنديان مول نه مڙيان وي
 (3) زلفان ڪنڊ ڪمند قهاري، گهٽدي ونگ وڪوڙيان وي
 ابرو قوص ڪمان نت نوڪان، تير تڪي سدڙيان وي
 (4) رخ روشن محبوب فزون تر، شمس قمر ڪيا ڪريدا وي
 تاب جنهين ڪوه طور جليندا، ڪيا اٺ جسمين مڙهيا وي
 (5) علم عقل دي جانه جٽانهين، اڪيان اٺ وچ اڙيان وي
 جلوا ويڪ جمال صنم دا، اٽڪ اٽانهين ڪڙيان وي
 (6) سوز صنم دي صول صدر وچ، دمدم لئينديان ڌڙيان وي
 باهه برهه دي مڇ وچ فيضل، سڙديان رڳ رڳ سڙيان وي

ڪافي روپ راڻو 344 ڏيڍي

- سوئي آهين سر سارو جنهن لاءِ وتين تون وڪائي
 (1) عشق اشارو سمجھه سو الله، ٻيو ڪوئي اور نه ڄاڻي
 (2) چون منجهون بيچون ٿو ٻولي، اونھين ۾ اھڃاڻي
 (3) دم دم ۾ خود خيال ختم جو سالڪ سمجھه سڃاڻي
 (4) فيضل فاني باقي باالله، صوفي سوئي سر سمائي

ڪافي روپ راڻو 345 ڏيڍي

- جام جڏان دشتون دلبر پيتم ٿيڙس مستون مست خمار
 (1) چڙه چڙه موجدان مستي واليان، اوندي ئي سر تارون تار
 (2) اي هستي سڀ چوڙ ستيو سي، برھ ڪيتم نئين بي اختيار
 (3) حيرت وچ حيران ٿيو سي، ويڪ حسن دي گرم بزار
 (4) فيضل ساءِ سمجھه اٿاهين، ڪون اليندا اي گفتار

ڪافي روپ راڻو 346 ڏيڍي

- سرتيون هوت پروج جو مئي ڪي آيل ڏير ڪوڏس
 مئي ڪي آيل ڏيو ڪوڏس، گهوت ويو ڪهڙي گس
 (1) ڏير مئي سان ڏاڍ ڪري ويا، ڪونه هليو مون وس ميان
 (2) ڏونگر ڏورن باب پنڊي جي، قلم لکيو هو مس ميان
 (3) سک صبر هڪ ساعت ناهي، برھ ڪيم بيوس ميان
 (4) وفي انفسڪم مام ڏيئي ويا، فيضل پُرجهه پي ميان

ڪافي روپ راڻو 347 ڏيڍي

- سرتيون پير پنهل جو مان ته روز نهاريان تي رڙي
 (1) نيڻ مليندي صبح ساريم، رات ڪوهيارل ويو چڙهي
 (2) وات تڪيندي وره لنگهي ويا، آنءِ پانشيان تي هڪ گهڙي
 (3) دلڙي مئي جي منجهه ماتم جي، سوز انهيءَ ۾ وئي سڙي
 (4) نار وهي ٿيون فيضل نديون، گلن مون ڳوڙها ڳڙي

ڪافي روپ راتو 348 ڏيڍي

- هي هي پنيور ۾ مون سان جاڙ ڪئي ته چتن
 (1) گهي ويڙم ڪاتئين ميان، اهي ڪل ڪيئن ڪتن
 (2) سيڇ سمهڻ سڀ زهر ٿيڙم مون کي لڳڙي واءِ وطن
 (3) جن کي لڳڙي نوڪ نيڻن جي، سي ماڻ مٿيون ڪيئن ڪن
 (4) فيضل جيئي لوچن لڪيون، اوهي سوري پاڻ پسن

ڪافي روپ راتو 349 ڏيڍي

- ڏونگر ڙي هوت بلوچ جي، تون ته خبر هئي ڪي ڏي ڪري
 (1) گهوت ته ڪهڙي گس ويو ميان، ڪيچون ڪڏهن ايندو وري
 (2) پلڪ پلڪ ۾ پور پون ٿا، چاڪن چوري ڪيم چري
 (3) ڏونگر ڏاڳهن ڏيل ڏڪايو مونجهه منجهون ويڙس مري
 (4) فيضل هئي ڪي مام ڏيئي ويا، دردن جي ڪولي دري

ڪافي روپ راتو 350 ڏيڍي

- هي هي سرتيون ڪين جهليو مان وينديس پاڻ وڃائي
 مان وينديس پاڻ وڃائي، مون کي راتل ڏيو ريجهائي
 (1) ويري هئي سان وير ڪري ويا، راتورات رندائي
 (2) مام ڏيئي ويا ڪام ڪئيءَ کي، گهور انهيءَ سان گهائي
 (3) ڏوهه ڏيان ڪنهن کي لڪي لايو سرتيون سومل چاهي
 (4) ڍٽ ماڻينديس ڍوليو پنهنجو ڪاڪ چڏيم هت ڊاهي
 (5) رڳ رڳ منجهه هڻي ويم فيضل، ميخ محبت جي ٺاهي

ڪافي روپ راتو نمبر 351 ايضن جملہ

- رات اچي رائي ڪاڪ وسايو اندر باغ بهار لڳي
اندر باغ بهار لڳي، چوڪنڊ مشڪ عطر هٻڪار لڳي
(1) ڪاڪ ڪڪوري گل ڦل ٿيڙا، پوئرن جي پٽڪار لڳي
(2) گونر مٿي سر ڪاڪل ڪليا، سودو سر بازار لڳي
(3) چتون چيها ڪيڪ پايها، طرحين طرحين تنوار لڳي
(4) چوٽ چمن ۾ بلبل ٻولي، سارو سر اسرار لڳي
(5) وڻ ٿڻ ۾ خود نينهن نظارو، فيضل عين اظهار لڳي

ڪافي روپ راتو 352 ڏيڍي

- روح ڪڍي ويم راتل سرتيون، بت چڙهي هت باقي
بت چڙهي هت باقي، وڃي ويٺا ٿي خود باقي
(1) ڪاڪ ڪڪن ۾ سرتيون ساعت، رهنديس ڪين اوطاقي
(2) لائي بسم پپوت بدن ڪي، خاڪ ڪندين تن خاڪي
(3) درد ڏڪن جي روز ازل ڪون، سُڪ پياريم ساقي
(4) پل پل پور پون ٿا من ۾ سرتيون سوز فراقِي
(5) جان جسم سڀ جيڄل جهوري، نيست ڪيم غمناڪي
(6) فيضل روز وجهان ٿي ڦارون، ٿيندم ڪڏهن ملاقي

ڪافي روپ راتو 354 ڏيڍي

- جوڳيئڙا جڙ لائي ويڙم جي اندر ۾ جاري
(1) دست ڪٽاري سر تي سالهو ڏيئي ويم ڪالهه ڏيڪاري
(2) زابر زورو وجهي ويم جوڙي، دل ۾ دام تھاري
(3) ڪنهن سان ويهي سور ورچيان، ڪانهي محبت ماري
(4) عشق اُتي نئين ديدان لايون، جاڻي وسن ويچاري
(5) مينهن محبت جونينهن وسايو، ليم بره بهاري
(6) فرق چڙهي ڏس فيضل من ۾ وصل سندي گلزاري

ڪافي سر راڻو نمبر 355

جيءُ جل منهنجي جيءُ ۾ اڃ پور ٿا پون، ته ستا سور ٿا اٿن
 (1) ڪاهه سڀاهه فراق جي، سوين تير ٿا ستن
 جوش خروش قلوب ۾ لڪ لهر يون ٿيون چڙهن
 (2) سوز گداز ڪلور مان، دل جيرا ٿا ڪڙهن
 باهه آڙاهه اويڙ ۾ سڀ عضوا ٿا سڙن
 (3) ڪوهه اندر عجيب لئه، ٿا من ۾ گچ ڳرن
 لوري جهوري جيءُ ۾ ٿا چڪيا چاڪ چڪن
 (4) اڪيون ٽڪيون پار ڏي، شبروز ٿيون رڌن
 رم جهه لائي مينهن جان، ٿيون بوندان بس نه ڪن
 (5) ڳالهون چاليون يار جون، سي ياد ٿيون اچن
 چير اڪير وجود ۾ ٿا ويتر وڏ وجهن
 (6) فيضل در دل توڙ ڪان، ٿا محبت مچ مچن
 اڄ ڪلهه ڪون نا اڳ الستان، ڀاريم ڀاروچن

ڪافي سر راڻو نمبر 356 ۽ مانجه

موتي ويڙا ماڳ تي ڪي سامين منجهه سون
 سامي منجهه سون، سي وڃي پهتا ساڻ پرين
 (1) سورن جو سندر وڙهي، ڏونگر ڏوريو جن
 لڪن جا لانگها لنگهي، سو ماڳ ملهائون تن
 (2) خلق سڄو خوش خواب ۾ پئي سڦلي سيئر پس
 جاڳيا سي هن جوءُ ۾ جي ڳلوي راهه رون
 (3) لهنوارو هر ڪو لڙهي، پنڌ اويارو ڪي ڪن
 لوچي لڪ لڙات ۾ سي لاهوتي م لهن
 (4) اونهون ڏيهه عجيب جو جڻي وحدت مينهن وسن
 سرتيون تنهن پاتار ۾ ٿا ڪي ڪي رند رسن
 (5) جيڪي سوز فراق ۾ پئي جانب لاءِ جلن
 فيضل سي وڇڙيا وڃي، تنهن ماڳين شال ملن

ڪافي سر راڻو ۽ مانجهه نمبر 357

جلو جوڙي جانب جنگي، عشاقن کي ماري ٿو
 عشاقن کي ماري ٿو ماري محض جيئارين ٿو
 (1) ناز تراز ڪري رخ رازون، دلڙي يار ڌارين ٿو
 چو ٿڪ چست چلائي زوري، ڳاراڻي ۾ ڳارين ٿو
 (2) عشاقن کي برهه بهر ۾، آلتوپاڻ اڀارين ٿو
 مٿي مٿي ڪرم ڪري منجهه مهرئون، تار تهين مان تارين ٿو
 (3) عشق الانبومن ۾ لائي، باهه پيڙ ۾ پارين ٿو
 پردو غير خودي سڀ ساڙي عاشق عين اجارين ٿو
 (4) حب حسن جو باز بچائي، پنهنجو پاڻ پڪارين ٿو
 وحدت جي درياهه منجهون، نيئي زوران زور توبارين ٿو
 (5) فيضل فرق صفاتي ساڙي باقي ذات بيهارين ٿو
 سير سولي تي چست چڙهائي، انا الحق تنوارين ٿو

ڪافي روپ ڌناسري نمبر 358

وجهي ونگ دلبر ويو اديون، ڪاڻي لهي سو ڪاڻي لھان
 (1) ڏيئي مام مٿي کي يار ويو ڪنهن کي چئي ڪنهن کي چوان
 نازن تتيءَ کي نيست ڪيو سڀ سور سر تي تي سھان
 (2) "ونحن اقرب" ويجهڙو سوجهي صحي ڪيم سر سنڀيان
 برقو ڪري بشري اديون، آيو دمن ۾ تي نهان
 (3) محبوب جي ماڻن هڻي، هستي وڃايم هوش ميان
 فشم وڃا الله ٿيو صورت صنم سارو جهان
 (4) فيضل وڃايم فرق هي، درشن ڏسي دلبر عيان
 آيو پرين آيو ايوان ۾، قطرو ڪڍي قلزم ڪهان

ڪافي روپ ڏناسري نمبر 359

- گرم حسن بازار ڏٺو سي، حيرت ڪيم حيران ٿي جيڏيون
 (1) دردن دل منجهه لايو ديرا، عشق ٿيو اڳوان ٿي جيڏيون
 (2) هر طرحين رخ رنگ پرين جو صحن صفا ميدان ٿي جيڏيون
 (3) عرش فرش منجهه نينهن نظارو بلبل چابوستان ٿي جيڏيون
 (4) انا احمد بلام ڀيمي، سوئي سر سبھان ٿي جيڏيون
 (5) فيضل باجهون پير مٿان جي، ٻيا سڀ وهم گمان ٿي جيڏيون

ڪافي روپ ڏناسري نمبر 360 ڏاڏرو

- فتحپور منجهه پاڻ پارو ننگ نينهن نواب ٿي جيڏيون
 (1) رات لڏم خوش خواب فڪر ۾، عشق سندن ارباب ٿي جيڏيون
 (2) زلف دراز سڄن جا سونهن، مٿون گل گلاب ٿي جيڏيون
 (3) ابرو هلال نهايت نازڪ، منهن مثل مهتاب ٿي جيڏيون
 (4) دهن شڪر لب لعل عجائب، چاهه زنج گرداب ٿي جيڏيون
 (5) فيضل پر منجهه پير پرايم نور نورو نواب ٿي جيڏيون

ڪافي روپ ڏناسري نمبر 361 ڏيڏي

- (1) دلبر ٿيڏي در سڏ ڪيتي، مٿئين ٻيلي ڪرلا نونديان
 (2) پيڪس ناڪس ڪو جهي ڪملي، پاند ڳچي گل پاونديا
 (3) سهڻل چاهين خواهه نه چاهين، ڪڪ ڳلي دي پاونديان
 (4) آهان ڪر ڪرمين چڪ رهي آن، دردين وچ مرجا ونديان
 (5) طعني تنڪي لوڪ سڄي دي، فيضل سر تي سهاننديان

ڪافي سر روپ ڏناسري نمبر 362 ڌاڌرو

- (1) ڪهين ناز حسن سان جيڏيون، دلڙي دلبر ويم لڙي لڙي
- (2) هڻي ويڙم هوت پروچل، پاڻن سان دل پڻي پڻي
- (3) وينديس رهنديس ڪين ڪي ميان، چوه منجهارون چڻي چڻي
- (4) لڪ لتاڙيون وينديس ور لڙ، وهم ويم سڀ ٿئي ٿئي
- (5) مينهن محبت جونينهن وسايم ماڳين ملنديس اُئي اُئي
- (6) فيضل دلڙي دوست ڪسي ويو نوڪ نيڻن سان چڻي چڻي

ڪافي روپ ڏناسري نمبر 363 ايضن

- (1) پنهنجي پرين جاڙي جيڏيون، سور نه ڪنهن سان سليان سليان
- (2) نڪوئي محرم سورن منهنجي جو پاڻ پنهنجوئي پليان پليان
- (3) ڪنهن ڪي ڏينديس دانهن در جي، سيني ۾ سڀ جهليان جهليان
- (4) روزنهاريان پار پرينءَ جي، جيءَ اندر ٿي جليان جليان
- (5) نه ڪوئي خط ناخشڪ سلامي، ويئي هڻڙا مليان مليان
- (6) فيضل پُرجهي پير پرين جو رمزانهي سان رليان رليان

ڪافي روپ ڏناسري نمبر 364 ڪلواڙو

- (1) هر رنگ دي وچ وسندئين دلبر، ڪنهن ڪو پيت نه ڏسندئين پيارا
- (2) آدم دا ڪر پول بهانا، اپنا راز ڪيئي اظهارا
- (3) ذات صفات رلا ڪر ڏونهين، انساني داما ريئي نعرا
- (4) آبي احمد بن ڪر آئين، بشري پوش پهر ڪي يارا
- (5) ڪڏان ته مرسل صحف نبي هو ڪڏان برهمڻ دير دواران
- (6) ڪڏان نه مطلق ذات مقدس ڪڏان مقيد سنت اتارا
- (7) آپ سميع بصير ڪليمي، فيضل ڪون فقير وچارا

ڪافي روپ ڏناسري نمبر 365 ڪلواڙو

- تخت هزاري دا خود صاحب، رانجهن جوڳي بن ڪر آيا
 (1) مرليون سرليون بين وڃائي، ساجن لت لت هير سڏايا
 (2) گيسو ڪالي نانگ بيشهر، زلفين چنگ پلنگ بچايا
 (3) ابرو سيف سڪيلي دلبر، چشمين تير تفنگ چلايا
 (4) زينت لملي زيب لبيندي لاشڪ لملي لعل لچايا
 (5) چاه زنج زندان صنم دا، جيئڙا زوري ڦير ڦايا
 (6) جلوي تاب جمال حسن دي، فيضل شاهي شور مچايا

ڪافي روپ ڏناسري 366 ڏاڏرو

- روه جبل رڻ راهه رئي ۾، پُرجهي پاتم پر جو پير
 (1) ڏونگر ڏاڪا لڪ جهڪ جهاڪا، سڪ لنگهايم سڀ سوير
 (2) عشق اُتي نئين خيما کوڙيا، هوءِ هوا جٽ زير نه زير
 (3) جاتي سج نڪو چنڊ تارو تاتي مرڪن مرد مثير
 (4) فهم فنائي وحدت وائي، رندن ريءَ پروڙي ڪير
 (5) فيضل ساءِ سجهه سڌاءِ، ڪين بحر ۾ ڪونهي غير

ڪافي سر ڏناسري نمبر 367

- سمجھي سور صحي ڪر دلڙي باب برهه جو پڙهڻو آ
 (1) چيلھ ٻڌي ڪر تر تيار، چوٽ جبل جي چڙهڻو آ
 (2) سندرو سورن جو ٻڌ ساھي، لعل لڪن سان لڙو آ
 (3) عشق اصل کون راند اٿائي، سر نيزي تي ڌڙو آ
 (4) سر سينگاري ڏي دلبر ڪي، مون تو قبل مرڻو آ
 (5) سوري جو سڏ ٿيڙو سرتيون، فيضل مور نه مڙو آ

کافي سر ڌناسري نمبر 368

- پنهنجي پرين دلدار کي، کاتي وڃي لوڇي لھان
(1) فوجان فڪر جون جابجا، سرتيون ڪيم ريڙهي روان
(2) بر بحر سڀ بازار شهر، جاڇي ڏنم جملو جهان
(3) وند سندي وٽڪار ۾، سورن ڪيم نئين ساڻهان
(4) پتو ڪهين پرسان وڃي، من ۾ پيم سوبي گمان
(5) فيضل فنا فاني ڪيم نازن نهوڙي جسم جان

کافي سر ڌناسري نمبر 369

- موه ڳيا دل رانجهن ميڏي، ڪيڙين ڪنوهڻ ڳڻيان ڳڻيان
(1) ڄرم ڌرم ست ڪڙم قبيلي، ملڪ ماهي دي ٿڻيان ٿڻيان
(2) هر گز ويساهه تخت هزاري، شرم ستر ست سڻيان سڻيان
(3) ملڪ ماهيدا وڃ مڻيسان، روه پتر لنگهه رڻيان رڻيان
(4) ڄاوڻ لاڪون لڏڻم لاوان، لوح لڪي لئون لڻيان لڻيان
(5) مين ته رانجهن دي رانجهن ميڏا، توڙان تنهندي هڻيان هڻيان
(6) فيضل اصلان روزاڙل دي، پيش صنم دي پڻيان پڻيان

کافي سر ڌناسري نمبر 370

- برقا بشري پاڪر آبي، لاڳيم لئون لاثاني جاني
(1) نشوئما ڪر عشي غمزي، ڇاڳيم روح نهاني جاني
(2) جيءَ جگر وڃ لڳڙم جاري، نوڪ نظر دي ڪائي جاني
(3) سڪ صنم دي صحبت ڪيتم مٽڙي دل مستاني جاني
(4) نيهنهن گهٽيم نئين بحر وحدت وڃ، حس ڳيم حيواني جاني
(5) هر مظهر وڃ شور مڇايا، رونق راز رباني جاني
(6) هستي هوڻ محو ٿيم سڀ، ويڪ صورت صمداني جان
(7) فيضل فاني باقي باالله، ڳئي سڀ وهم گماني جاني

ڪافي سر ڏناسري نمبر 371

- هي هي شهزادا پت شاهه جا، گهن ڪٽڙا بي تفسير
 (1) پيارا پاڪ رسول جا الوميان، اعليٰ شان امير
 (2) ڪربل جي ميدان ۾ الوميان، ڪيائون ڪوس ڪبير
 (3) شائق شير شهيد ٿيا الوميان، اپن ۾ پيا چئير
 (4) لرزيو عرش اندوه کان الوميان، ڏهي ڌرت ڪثير
 (5) حور پري ماڻهون ملڪ الوميان، سوز ڪيا دلگير
 (6) ماتم پيو هر چيز ۾ الوميان، راڻو روچ و فير
 (7) رڻ ۾ رامڻا ٿيا الوميان، نيڻي وهائيم نير
 (8) ڪنهن ڪي ڏوهه ايهو ڏيان الوميان، توڙان هن تقدير
 (9) پڙ ۾ پاڻ حبيب هو الوميان، سختي نيه نظير
 (10) نازڪ ناز پرين جا الوميان، سهج ساهه سرير
 (11) فيضل عشق ايهو ٿي الوميان، سمجهي ٿي سڌير

ڪافي سر ڏناسري نمبر 372

- عشق الانبوجن ڪي لڳڙو سڌ تنهن ڪي ساري
 (1) شوقون روئي ڀرن شمع جان، جلجل جيءَ ۾ جاري
 (2) سڪ سوا پيو ڪير پروڙي برهه سنڌي بيماري
 (3) جن ڪي لڳڙو تن کان پڇجي، حال هجر جو زاري
 (4) ڪوڪ الستي ڪالهه ٻڌي جن ڳارائي تن ڳاري
 (5) فيضل سهجون سي ڪئين سمهنديون، پارڻ جن ڪي ٻاري

کافي سر ٽناسري نمبر 373

- عاشق اصلون برهه ۾ بي ترهئي پئي ترندا
 (1) سانگو سر جو لاشڪ لاهي، گهير انهي ۾ گهرندا
 (2) جيئريئي جن موت پرايو موتي مور نه مرندا
 (3) قائم تيا جي کير سچي سان، ڳاريءَ ۾ ڪيئن ڳرندا
 (4) قلم ڪن ۾ جي ڪي پيڙا، سي ته واري نا ورندا
 (5) فيضل بيشڪ بحر بقا ۾، وحدت قلمون پڙهندا

روپ شام ڪلياڻ نمبر 374 ڏيڍي

- ڪٿي دارين مون دامن، پنهنجو ئي پاڻ منجهه پيو سي
 (1) نڪو دارين مون مطلب، نڪو دارون دوائي طب
 چڙهي هي ڄاڻ هستي سپ، پرو وڃي پاڻ منجهه پيو سي
 (2) نڪو ڪشف ڪرامت هت، نڪو ڪانيءَ قدرت هت
 وڃي ٿو عشق اڏري جت، اتي اوچو عقل ٿيو سي
 (3) حسن حملو ڪيو ها غم، مٿو سر عاشقن ماتم
 چڙهيون موجان اچن دم دم، ثبوتي ڪين منجهه ڪيو سي
 (4) لڳو هو هون سنگ نثارو بنا دلبر رهيونا ڪو
 فيضل نا فرق هڪ تر جو، وهي وحدت منهنجو ويو سي

ڪافي روپ شام ڪلياڻ نمبر 375 ڏيڍي

- لڏوسي جان ۾ جانب، ويم سڀ وهم ويراني
 (1) پيالو پي حياتي جو ڏٺو سي ملڪ ذاتي جو
 پڇي ڀول صفاتي جو ڪيوسي سير سبھاني
 (2) وڳو هي نينھن نڦارو اچي دلبر ھيم نمر
 ڏم سمجھي پرين سارو جسم چند جان سڀ جاني
 (3) ڪڏين هون ناز ماڻن ۾ ڪڏهن پکا پراڻن ۾
 ڪڏين هون هوش جاڻن ۾ ڪڏهن منجهه موج مستاني
 (4) ڪڏهن دارا سڪندر هو ڪڏين ھم اوست اندر هون
 ڪڏهن فيضل قلندر هون، ڪڏهن منجهه فڪر جي فاني

ڪافي روپ شام ڪلياڻ نمبر 376 ڏيڍي

- رهيا سي ڪيچ کون سرتيون، جڏهن اوري لڏم جاني
 (1) فتح پور ۾ لڏم چارو ٿيم رهبر پرين پيارو
 ڏم اسرار سر سارو فنا ۾ فيض رحماني
 (2) جڏين نقطو لڏم سياهي، برھ نوبت ھيو شاهي
 ڏم منجهه راه گمراهي، عجائب راز راني
 (3) ڪڏهن مخمور محبت ۾ ڪڏهن مھجور محنت ۾
 ڪڏهن وهلور وحدت ۾ ڪڏهن برسات باراني
 (4) ڪڏهن غمناڪ چاڪن ۾ ڪڏهن دوري فراقن ۾
 ڪڏهن فيضل عوшаقن ۾ ڪڏهن محبوب لاثاني

ڪافي روپ شام ڪليان نمبر 377 ڏيڍي

تلندر وارو ڪم ڪر جي، جنهن ۾ خود خدا بڻجي
 (1) پڙهي تڪبير اولاجي، ڇڏي ڏي خودي پنهنجي
 سوري تي سيج پوءِ سهنجي، جڏهن سوري مٿون چڙهجي
 (2) چڙهڻ سوري نه سو کوٽي، پر هه جو بار اوکو ٿي
 موت قبل مري پوڄي، تڏهن ميدان گو ڪڍجي
 (3) هڻي وحدت منجهون غوطا، سڀي سڌون خوديءَ جون ڪا
 ڇڏي چارئي عناصر آ، تڏهن شاهي طبل هڻجي
 (4) فيضل نا فرق هڪ تر جو، قسم حق پاڪ پرور جو
 احد احمد سوئي سر سر، پيو هڪ وار نا ڳڻجي

ڪافي روپ شام ڪليان نمبر 378 ڏيڍي

منجهون مڪو مدينو ٿي، پرين ڏس پاڻ منجهه پيهي
 (1) ڪيئي ڪمبي وڃن حاجي، لهن سڌ ڪين سرتاجي
 منجهون ئي ملڪ معراجي، لهن ٿا نينهن سان نيهي
 (2) تڪيو تيرت نه منجهه مندر مڙهي مسجد نه ڪو منبر
 نهاري قلب ڏس اندر نفعو نقصان هڪ جي هئي
 (3) دلي درويش عرش الله، منجهون مسجود بيت الله
 سراسر سير وجهه الله، رکي ڏس ڌيان منجهه ديهي
 (4) فيضل منهن جن مٿون مٿون، جسم ڪوه طور سر سينو
 تجلو ذات بيچونو ڏسن وحدت منجهون ويهي

ڪافي روپ شام ڪليان نمبر 379 ڏيڍي

چونڊيندي پاند ۾ پيرون، پرو پيو سي وڃي ۾
 (1) برهه بيحد ڪنئي بازي هلي نا عقل جي آزي
 گهيرا تهين گهير ۾ غازي هڻي غوطو پيا تر ۾
 (2) چڙهيو سر عشق جون موجان، زهر طرفين حسن فوجان
 عجائب عشق جون اوجان، پساو آب گهر گهر ۾
 (3) جڻي نه جاءِ جبرائيل نه ملڪ الموت ميڪائيل
 نڪوئي نور اسرافيل، اتي وڃي عشق پيو جر ۾
 (4) سو الله سڀ فنا فاني، رهيو باقي بقا جاني
 فيضل سر صاف صمداني، پسڻ پنهنجو ٿيو ۾

ڪافي روپ شام نمبر 380 ڏيڍي

وهڻ وحدت منجهون وه وا، عجب اسرار آ اکبر
 (1) پني پر جي پيا جيڪي، لڪائي رند ويا ڪي
 ملڻ مشڪل بنالڪ جي، ڏسڻ آ عشق ۾ ابتر
 (2) سڄڻ سيني اندر سون، چڪيل تند چاڪ سان چورن
 ڪيون سر گهور هي گهورن، وڃي سر سي ٿيا سرور
 (3) سڪو سرتيون جبل جالڻ، پراڻي پيڙ ڪي پالڻ
 جيڏيون چند آڳ ۾ ڊالڻ، سدا سيني اندر ۾ ۾
 (4) فنا جي فهم سان ڦولھڻ، ڳجهو سر ڳجهه ۾ ڳولڻ
 فيضل اسرار نا ڪولڻ، پڙهج ايهو درد جو دفتر

ڪافي سر روپ شام ڪلياڻ نمبر 381 ڏيڍي

نيون ڏس نينهن ۾ نانگا، پري پنڌ چوپچائين ٿو
 (1) چڙي ڏس نفس جا ناتا، خجل خيالات سڀ کاتا
 اندر ۾ اور اوراڻا، ويهي دم چو وچائين ٿو
 (2) وظيفا ورد سڀ واري لڳج وڃي عشق جي لاري
 سينو ڪر صاف اجاري اتي دل چو ڌڻائين ٿو
 (3) تڪيا توڙ سڀوئي سر، رابوي راز گلي گڙ
 نهارج نانه ۾ اڇ پڙ، اڃا چوپاڻ پائين ٿو
 (4) عجب اسرار ميخانا، خمر خوراڪ مردانا
 ويڙي وهما ڪر معنيٰ، اگر سالڪ سڏائين ٿو
 (5) فنا ڪيو جسم جن فيضل، بقا ٿيو ملڪ تن منزل
 لڳي چا عشق سان اٽڪل، خودي ڪي چو نه ڪائين ٿو

ڪافي روپ شام ڪلياڻ نمبر 382 ڏيڍي

منجهون ميدان ڪربل جي، لڳا نشان نوراني
 پڙهي احمد شهزادن، مڃو فرمان سبحاني
 (1) لاڳاپو ساهه جو لاهي، پيا ميدان ۾ ڪاهي
 وڌائون وهم سڀ گاهي، لنگهي ٿيا لعل لاثاني
 (2) حشر حملو ڪري فائق، ڏيئي سر لعل ٿيا لائق
 شهادت ۾ رسيا شائق، ڪري جند جان قرباني
 (3) سراسر تن سڳورن لئ، مڙي حورن ڪئي هئ هئ
 ٿيو ماتام ملڪن ۾، رنو هر جنس حيواني
 (4) پڇي جسمات جو ڀولو، پيتائون جام جنت جو
 ڪافي ڪوفي شمر شر هو سٺائون قلم جي ڪاني
 (5) قضيو راز ڪربل جو، نسورو ناز فيضل سو
 نه ٻيو غم غير ڪو جهولو اصل هو عشق رحمانِي

ڪافي سر شام نمبر 383 ڏيڍي

لڳيم جيءَ جان ۾ لوريءَ لڇان ٿي روز بر تر ۾
 لٽي دلڙي ويم دلبر، ويهان ڪيئن ويسلي گهر ۾
 (1) نڪوئڪ سهج دم صيحت، نه ڪو خوش خواب سر فرحت
 نڪو وسو گُجج حاجت، نه ڪو آرام اندر ۾
 (2) لڳيم جڙ جان ۾ جاري اچي ڪيم عشق آڙاري
 جسم جيءَ جان جند ساري سڙي ٿي سوز بر بر ۾
 (3) هڻي هاڇو پرين ويڙم، جبل جالڻ پلڻ پيڙم
 ڪئي ڪوڪان بيٺي ڪيڙم، پيهي ويا پاڻ ڏونگر ۾
 (4) چپر ۾ چيچ لائيندس، شرم شڪ سڀ وڃائيندس
 پرين پنهنجو پرائيندس، ڏيئي ويا مڃ تنهن پر ۾
 فيصل سر سمجھ سوئي تون، آهين ٻيو ڪونه ڪوئي تون
 ڇڏي هي هوند هستي مون، ويهي ڏس يار خود پر ۾

ڪافي سر شام نمبر 384 ڏيڍي

چڙهي سر چوٽ سوريءَ جي، انا الحق چئو انا الحق چئو
 آهين سر صاف خود سوئي، پڇي ڇڏ ڀول شڪ هر پئو
 (1) اڃان تون پاڻ پائن ٿو شرف شاهي لڄائين ٿو
 خوديءَ کي چونه ڪائين ٿو مري ڏس پرينءَ جو پرتو
 (2) رکي ڏس ڌيان منجهه ديهي، آهين خود پاڻ پرڏيهي
 ڪرين ٿو ڳالهه ٻي ڪيهي، وهائج روز وحدت رو
 (3) ڇڏي ڪثرت سنڌي اٽڪل، پرائج محض وحدت قل
 ڪري دل يار سان رمل، وڃي تنهن بحر ۾ تون پئو
 (4) لڳي ايها لڳت جن کي، پيئي وسري ويا تن کي
 بنا هڪ يار دلبر جي، ڏسن سي وار نه ٻيو ڪو
 (5) فڪر فاني ڪيم فيضل، پوي ٿي ڪانه ڪا ٻي ڪل
 رهيو باقي سوئي سهڻل، نفي ٿيون نينهن ۾ هي دو

ڪافي سر شام نمبر 385

ٺهاري يار نازن سان، دوناليون خوب ڪوڙين ٿو
 وجهي درياھ وحدت ۾، لکين عشاق لوڙهين ٿو
 (1) نه ڪا پيڙي نڪو پوڙو نه ڪو تارو نه ڪو ترهو
 نه ڪو ملاح مُعبر ڪو سڀيئي واهان وڪوڙين ٿو
 (2) عجب آوِڙ ۾ آئي، نپوڙي ٿو مثل گهاٽي
 سوئي خود پاڻي ساماڻي، دوئي جو دام توڙين ٿو
 (3) ڪهڙا ڳڙ يار ڳايان مون، ڪروڙين ڪرم پايان مون
 جيڪي در تي اچن محزون، ڪنهن کان مُنهن نه موڙني ٿو
 (4) جڳائي نينهن جو جلوو پيڄي ٿو غير جو غلبو
 پائي پاڻ رخ پنهنجو سوين سالڪ نهوڙن ٿو
 (5) گهي گلزار گل مُنبل، گهي مشتاق من بلبل
 مُلائي پاڻ پنهنجو هُل، عجائب جوڙ جوڙين ٿو
 (6) گهي فيضل فنا فاني، گهي سر صاف سبحاني
 منجهون مهراڻ لاثاني، مدامي مست پوڙين ٿو

ڪافي سر شام نمبر 386

بچائي نوڪ نيٽن جي، هزارين گهوٽ گهاٽين ٿو
 (1) ڏنڊ حسنين کي پيالو قتل ڪر بل شهادت جو
 جڳائي ناز مان جلوو سوين سر مُر گڏوڏائين ٿو
 (2) وڌو گل شمس جي لاهي، چاڙهيئا منصور کي ڦاهي
 ڪيئي سر سهج مان چاهي، مٿون نيزي ڦرائين ٿو
 (3) ڪيان هي ڳالهه مان ڪيهي، ناهي ڪنهن سان سلڻ جيهي
 ڳايان شب روز ڳڻ ويهي، ناهي ڪنهن سان سلڻ جيهي
 (4) تنهنجي نازن سنديون نوڪان، ڏين ٿيون دم بدم چوڪان
 ڪيم مجروح دلارو ڪان، پرين ڦيرو نه پائين ٿو
 (5) مناسب يار سو آهي، ڏکيڙين کي پيڇڻ گاهي
 اچين ڪنهن وقت جي ڪاهي، ته ڦٽڙا سڀ ڇٽائين ٿو
 (6) فيضل سر سمجھه سبحاني، فنا ٿي پاڻ خود فاني
 سهج سڀ ناز صمداني، اگر عاشق سڏائين ٿو

سي حرفي شريف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

- (1) الف اولاً ۾ پڌو عوڻاڻن آر
بيٺا فرض ڦٺا ۾ وڃائڻ وارو
هڪ پڙهي هڪ ۾ پيا سمجھن هڪ سارو
وحدہ لالہ الہو چڻو تن چارو
لنگهي لڙڪارو رليا رهبر سان وڃي
(2) بيٺون بون بسونت جي، هنڌي لڳن هير
تعلق چنيون ترڪ ۾، وتن صاف سڌير
اڏا اميد نہ اوچرو بيٺا جھلن بير
لامقصود في الدارين الہي رھين عين اڪير
چوري چڪيل چير، رليا رهبر سان وڃي
(3) تيئون توڪل سندر ساهي پڌائون
سر کي ڏيئي سنڌ ۾ وکر وڌائون
ڪين ڪڙاهي ۾ هڻي، راڌ رڌائون
ونحن اقرب ويجهڙو لعل لڌائون
چڏي سڌائون، رليا رهبر سان وڃي
(4) شيون ثابت ساه سان، صاحب کي سارين
ماضي مستقبل چڏي حالون هشارين
پڌي بانگ لاسٽ جي اُپيون اوسارين
فڌڪروني اڌڪرڪم بارڻ هئي پارين
اولا اڌارين، رليا رهبر سان وڃي
(5) جيمون جوش جلائيان، پڃي آڇ پڻڪ
گهمري منجهه گهماتيا، جهولي اندر جهڪ
جسو جگر بڪيون، سيڪي وڌين سڪ
الفراق اشد من الموت، انهي پيارين پڪ
لنگهي ڏونگر لڪ، رليا رهبر سان وڃي

(6) حيئون حسن کي ڏسي، ٿيا حيرت ۾ حيران
 وحدت جو کلمون پڙهي، سر ڪيائون قربان
 صورت هادي هو بهو پسن عين عيان
 يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ فرميائون فرمان
 ڪري پاڻ زيان، رليا رهبر سان وڃي
 (7) خيئون خاوند خوف ۾ ٿا ڊڄن پئو قهار
 سڀ نه سمهڻ تن کي، نڪا ننڍ قرار
 راتيان ڏيهان روح ۾ روئڻ زارون زار
 وَاللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ سڻي ٿيا بيدار
 ڇڏي سڀ سينسار رليا رهبر سان وڃي
 (8) دالون درد فراق ۾ ٿا ويٺا ڪائن غم
 نڪري پيا نانه ۾ ڪڍي ڪفين قدم
 پسائي پري ويا ڪري پاڻ عدم
 كل من عليها فان ويبقي، رهيو سر صنم
 ڪُلي ٿيو قلزم رليا رهبر سان وڃي
 (9) ڏالون ڏڪر فڪر ۾ پيا جوڳيتڙا ڄائي
 اندر چر چراڻيا، دل ڪانئمين اُٻائي
 ڪنهن سان گهرن ڪين ڪي، هي ڏک سنڌي ڏائي
 اللَّهُ وَتَرُ أَيُّحِبُّ الْوَتَرَا، هن وات ايها وائي
 ٻن ڏيئي ٻيائي، رليا رهبر سان وڃي
 (10) ريئون راز پرينءَ جو اوچل آديسين
 نااميدي نجر وارا جهو ويله سندين
 تڪيا تاڪي ترڪ ۾ سر توڪل تاج رکن
 وَمَنْ يُتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ، ثمر سي نه ڪڍن
 وجهي ڪين ڪڇن، رليا رهبر سان وڃي

(11) زيئون زابر پرينء جو دل ۾ پيچ پيو
اندر تابان نينهن جون، نهوڙي ۾ نيو
ريءَ سڄڻ جي روح ۾، پيو ڪجهه ڪين رهيو
المشقق ناره يخرق ماسوالله سڙي غير ويون
حاصل حق ٿيو، رليا رهبر سان وڃي
(12) سينون سامي ساه ۾ ٿا وينا سائين سور
اڏميون پون عشق جا، تن کي پل پل پور
واجهايون مَ وطن ڏي، گهايل ڪن گهور
حب الون من الايمان، وڃن سي وهلور
چڏي سڪ سرور، رليا رهبر سان وڃي
(13) شينيون شريعت ۾، پيو بيراڳين پرڪ
ترت طريقت ۾ گهري ڪلامن ڪيو ترڪ
حال حقيقت ۾ ڏسي، دوست ڪيائون درڪ
وهو محکم معرفت ۾ وڃي پياسي غرق
فيض چڏي فرق، رليا رهبر سان وڃي
(14) صادون صبر شڪر ۾ ڪن وينا پرينءَ پچار
هڪ حڪايت ۾ پيا، هي ٻڌن ڪا نه تنوار
هڪ گهري هڪڙو ڏسن، هڪ ڄاڻن سراسرار
فَاَيْنَمَا تُولُوْا فَنَّمْ وَجْهَ اللّٰهِ عَشَوَ گري اظهار
واسي بوءِ بهار، رليا رهبر سان وڃي
(15) ضادون ذلالت کي چڏي ٻڌائون احرام
ڪين ڪڍي پيا ڪين ۾ تن ڪيو ڪين مقام
تر گهوري توحيد جي، پيا محبت منجهه مدام
يَايْهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ پُهتن هي پيغام
ڪري سر قتلام، رليا رهبر سان وڃي

(16) طئيون طالب تات جا، هڪ ماتم منجهه آهين
 اڪيون سانوڻ مينهن جان، ٿا وينا وسائين
 وڏي ماس وجود ڪنئون نت ڪاج ڪيو ڪائين
 وا قرض الله قرضاً حسناً سر ساه سلهاڙيو ڏين
 ڀرت ايئن پالين، رليا رهبر سان وڃي
 (17) ظئيون ظاهر ڪاڀڙي ڪنهن سان ڳالهه نه ڪن
 منجهون آڙهه عشق جي، وهلوريامَ وتن
 شرابُ اُگل سڀ عيش ڪي، پيڙي پونءِ هڻن
 وَصْبِرَ عَلَيَّ اَمَّا يَقُولُونَ ڪنهنجو ڪين ٻڌن
 ڇڏي ساهه سڪن، رليا رهبر سان وڃي
 (18) عينون عرفِ نفسه سامن سڃاتو
 نقد عرفِ ربه برجھي تن پاتو
 فاني ٿي في الله ۾، سورن سانگائو
 وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطٌ اونت نه اها تو
 خوب ڏسي کاتو رليا رهبر سان وڃي
 (19) غينون غفلت ڪي تڙي سي پيا منجهه سڪونت
 اُڀري وات عروج ڏي ڇڏيائون ناسوت
 النَّوْمِ عَلَيَّ الْمُحِبِّ حرام، جاڳيا منجهه جبروت
 پسي لڪ لاهوت، رليا رهبر سان وڃي
 (20) فيئون ٿهه فنا ۾، جوڳين ڪيو جار
 هستي هو وڻ پاڻ ڪون، پڄي ٿيا بيزار
 دل درياهه لذائون لوچي، ڪنڌي اور نه پار
 قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي حَدِّثْ، شرح شمار
 ڏيئي سر سوار رليا رهبر سان وڃي

(21) قافئون قلب صفا ڪري صوفي صاف ٿيا
الفت جي اوڙاهه ۾ وهي وير ويا
قلزم ڪارونپار ۾ ڪن ڪينئون ڪين پيا
حُبِ الله وَتَمَضُّ الله، رهين ڪونه ريا
چڙهي سَنگ سِيا، رليا رهبر سان وڃي
(22) ڪافئون ڪس قلوب ڪون، وڻائي ڪورين
پڙهي ڦٽ فراق جا، چاڪن ڪي چورين
پاسي ڪيون پاڻ ڪي، اوراڻو اورين
فنفخت فيهم من الروحى منجهون ئي مورين
گهريون سر گهريون، رليا رهبر سان وڃي
(23) لامون لاهوتي لنگهي، آيا منجهه اري
نه ڪنهن قاتل ماريا، نه ڪنهن رنج ڀري
نسورو ئي نينهن جي، هُين ذوق ذري
موتو قبل ان تموتو منجهه ان ڳاهه ڳري
دوئي دور ڪري، رليا رهبر سان وڃي
(24) ميمون مارڳ ۾ پيا، مُرڪي مرد مٿير
سهجون سوري سامهان، اچن دنگ دلير
سوئي سمجهن واهرو سوئي سمجهن وير
لاتحڪم ذر ته الاباذن الله، پرجهون وتن پير
اسري انهي سِير، رليا رهبر سان وڃي
(25) ٺوٺون نينهن وڃائيو سر آديسين آرام
دود دکائي درد جو پيا هُگن منجهه حمام
توڙون تائب لاطمع، ڪن وفا عهد ڪلام
سُئريهم آيتافي الآفاق انهي اُهچ علام
سنڌن قرب قيام رليا رهبر سان وڃي

(26) وائون واحد کون سوا، ٻيو ڪجهه ڪين ڏسن
 رنج دروني رمز جي، موروڻ منجهه نه ڏين
 سهجئون ڪم قضا تي راضي ٿا مَ رهن
 جف القلم وما هو ڪائن، لکيو قلم لهن
 ڏيئي ڏيل ڏکن، رليا رهبر سان وڃي
 (27) هيٺئون هي هي هات ۾ عمر گذارين
 پيا بحر عميق تہ ۾ پاڻي پڪارين
 سقمين جيئن سمنڊ ۾ تاسون توارين
 ماعر فناڪ حق معرفتک، هنجھون رت هارين
 ڏک نہ ڏيڪارين، رليا رهبر سان وڃي
 (28) لامولوريءَ ۾ لڄي، پيا ڏورن ڏينھون رات
 ٻولي ٻي مَ سڪيا وائي ووءِ ووءِ جي تن وات
 لـوچ لـالـ ۾ ڪـن الـلـه اثـبـات
 وحده لا شريك له هيءَ لونءَ لونءَ تن لات
 ظاهر ڏسي ذات، رليا رهبر سان وڃي
 (29) الفتون آڏيءَ کي اتي، سي ڪين منجهون ڪاهين
 لبـنو لائي عشق جو هي جبل جلائين
 مونـا طور سينـا پڙ محبت ملائين
 وفي انفسكم افلا تبصرون، پاڻو خود پائين،
 اونھون الـئين، رليا رهبر سان وڃي
 (30) پيئون ياري يار جي، آفيضل باري بار
 حاجت حُج نہ آسرو نہ ڪنھن فعل مدار
 وري تہ ولھيون ئي پليون، نہ تہ سھڳ ڏکي ڌار
 وَتَعِزُّ مَن تَشَاءُ وَ تُزِلُّ مَن تَشَاءُ، مالڪ خود مختيار
 ڪلمي جي اقرار رليا رهبر سان وڃي

سي حرفي شريف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

دل هميشه درد سان، چو لاله الاله،
ما سوا جي مام سان، ٻي سڀ فنا، باقي بال
(1) الف: الف اول سمجھ تون، آغي نٻا ٻيو ڪونه ڪو
گسٽ ڪنزءُ مخفي، منجهه دام جي مخفي هيو
بحر بي سربي نهايت بي مثل بي انگ هو
شوق حامل ٿيو جڏين، تڏهن احد مون احمد ٿيو
(2) ب: ٻي بدايت جنهن، ڏٺو محراب منهن محبوب جو
جا بجا جامي سڃاڻن، ملڪ تنهن مطلوب جو
صحن دل جو موڪرو چوڏهه طبق تنهن ۾ ڳجهو
ڪين ۾ سي پيا وڃي، ٻيو ڪونه ڄاڻن اجهو
دل هميشه درد سان چئو
(3) ت: تي توڪل طلب مون، ڪئي طالبن توڙين تمام
لاوسيلو ڪونه واهر عشق ٿيو جن پيش امام
تن سٺي سختي صبر سر تي، ڪٽي سارو ڪمام
سي وڃي پيا پونجهه ۾ محبت سندن حسني مدام
(4) ث: ٿي ثقل هن نفس جو تن تون لڳو هي بار ميان
سوز جي سختي پلي، آيس مٿون اظهار ميان
عشق جي آڙاهه ۾ ڪيوناهه تن کي نار ميان
فثم وجهه الله سوئي ڏسن چوڌار ميان
(5) ج: جيم جانب ساهه اوڏو جنهن ڏٺو جاچي جمال
سور جو ساڻو مچائي، پاڻ ڪيو تن پائمال
ماڻ ٿيا سي من اندر ڪنهن سان نه ڪن ٻي قيل قال
قلب ڪهو حج اڪبر، دم بدم حاصل وصال

(6) ح: حي حقيقي حب سان، چڏَ نفس جي خواهش خوشي
 صدق جو سندرو ٻڌي سڀ دور ڪر غفلت غشي
 مونجه سان مارو ڪري ڪڍ تنهن سنڌي هيءَ سرڪشي
 ماڻ ڪر محلي اندر محبوب جي ڏس پروشي

(7) خ: خي خوشي خواهش سوا الله، دور ڪر دل ڪنئون پري
 من اندر ماتم مچائج، روز شب رڙيون ڪري
 مام موتو قبل سان، مرڻا اڳي جوئي مري
 سو چڙهي سوري مٿون، اختيار منصوري ڪري

(8) د: دال دل ۾ درد جن ڪي، سهج مون سي ڪيئن سمهن
 خواب محبن جي مٿون، مردار ڪيو خود ذوالمنن
 روز شب سک سوز ۾، گشتون ڪري هونا گهمن
 سوز مون سيني اندر سر لوچ سان لوچي لهن

(9) ذ: ذال ڏاڪر ٿي شريعت ۾، ڪمري قابو ڪرڻ
 منجهه طريقت جي هڻي، هڪ پير ٻاهر نا ڌرن
 هو حقيقت ۾ هلي، ڪامل قدم اڳتي پرن
 معرفت ۾ سو مدامي محو محبت ۾ نرين

(10) ر: ري ريوبي راز ڪي، اظهار نه گهرجي ڪرڻ
 پاڻ پردو پاڻ ڪي، سيني اندر ٻارج ٻرڻ
 سر سڃاڻ سخت مشڪل، گهير اونهي ۾ گهرڻ
 عشق التوب بحر بيسر، تار اويارو ترڻ

(11) ز: زي زير دستي چڏي ڏس زير دستي ۾ زير
 هيٺ هيٺو ٿي هميشه، مثل ميت منجهه قبر
 زير بالا لاسندي هر نفس ڪي تيفون تبر
 برهه جو بازو بچي، مزدور ماري ميد ڪر

(12) س: سين ساڪن ٿي هميشه، وجهه ولوڙو نانه ۾
 سَوَ بلائون شينهن واڳون، وات وجهندي ڪاه ۾
 ڏس متان مڪڻ وڃائين، هن هجڻ جي باهه ۾
 ڪين ڄاڻي پاڻ ڪي، پئو ڪين جي درياهه ۾

(13) ش: شين شاڪر ٿي سدائين منجهه رضا جي رهه مدام
 وَشَكَرَ وَلِي شَاكِرْن جِي، شان ۾ آيو انعام
 نامراديءَ ۾ نهاري دست ڪر هي دل دوام
 حرف حجت جو ڪڍي ڇڏ قلب کون طلبون تمام

(14) ص: صادمون صابر سڀئي، سور سختيون سر سهن
 سيج سوري تن سنڌي ڏک ڏاج ڏاڍو پيا ڏسن
 سي صنم لوچي وڃي، لاشڪ لڪن ۾ ٿا لهن
 ڪُن قلزم جي تري ڪم ذات ۾ رمل رهن

(15) ض: ضاد ضامن ٿي زماني ۾، ننگ نروار ٿيو
 چَٽُ لَوَلاڪِي لَمَّا خَلَقْتَ، عجب اظهار ٿيو
 مان معراجي لهي ملڪن مٿون مختيار ٿيو
 از زمين تان آسمان، ارض سما انوار ٿيو

(16) ط: طوئي طمع کي ترڪ، ڪر سڀ آرزو اربين ڇڏي
 نڪر ناسوتي ڪنا ملڪوت ۾ ڳانڍو ڳنڍي
 تنهن ۾ جبروت ۾ سو عشق آڪيرو اڏي
 لعل ٿيا لائق وڃي، لاهوت ۾ لوڪون لڏي

(17) ظ: ظوئي ظهور ذات جو ڏس چو طرف چوگان ۾
 حسن هادي رويو محبت سنڌي ميدان ۾
 صاف سر پيري سڦان، آيو رکيل ايوان ۾
 مام سان مخفي ڪري شاهي لقب ميخان ۾

(18) ع: عين عارف معرفت ۾، محو ٿيا سي مستغرق
 بي نهايت بحر ۾ پيا، هي وڃائي فهم فرق
 ڪونه ڪو تنهن کي رهيو توحيد ۾ ڪوريب ذرق
 سي ولايت ۾ وڃي واصل ٿيا، چون رعد برق

(19) غ: غين غفلت کي ڇڏي تون دل دنيا کون دور ڪر
 مي وٺي ميخان مون، هڪ جام پي ڀرپور ڪر
 سر مٿون سختي ڪڍي، هي سور سڀ منظور ڪر
 تان رسين توحيد کي، سينو سڄو ڀر نور ڪر

(20) ف: في فتحپور ۾ سمايو سر عين الله جو
 ماسو الله ڪونه ڪو باقي بقا باالله سو
 تارڪن توڙون لڏو تلقين احد الله جو
 صاف ٿي سارو ڏٺائون، سير سر الله جو
 (21) ق: قاف قائم جن ڪيو قلبي وڃي روهي رسيا
 معرفت سان مان وڃائي سي وڃي سري ٿيا
 پرجهه پاڪي سان، پروڙي پار ٿي پڌر پيا
 مام سان مخفي نهاري پاڻ منجهه پيهي ويا
 (22) ڪ: ڪاف، ڪوڙي نفس ڪي، ڪيو جن پڇي پرزا پڻي
 سي وڃي صوفي صفا ٿيا، منجهه تصوف جي ٿي
 عشق جي اسرار ۾ هي حال تن گجهو گڻي
 ڪين بي ڪنهن ڪي ٻڌائن، دست دو جڳ مون ڪڻي
 اي دل هميشه درد سان چئو لاله هو الله
 (23) ل: لام لائق لوچ مون، لوچي لهن اسرار ڪي
 عشق سان پولو پڇي، پڌرو پسن هويار ڪي
 دل دروني خيال سان، دائم ڏسن ديدار ڪي
 سهج مون سورن سندو سر تي ڪڻن هو بار ڪي
 اي دل هميشه درد سان، چئو لاله هو الله
 (24) م: ميم مانو ٿو وهي، درياهه بي پرواهه جو
 حلم همت اوج عظمت دهشتي درياهه جو
 دٻڻو بيحد ڀلو سبحان شوڪت شاهه جو
 پاڻ پنهنجو سو پروڙي تنهن بنا پيو ناهه جه
 (25) ن: نون ناوک نوڪ نيزو نينهن جو جن ڪي لڳو
 جوش مون جل جل ڪري، پول تن بيشڪ ڀڳو
 لوڪ لاڳاپا ڇڏيائون، ترڪ سان ٿوڙي ٿڳو
 تن ٻڌو سوري مٿون، هسوار ٿي سورن سڳو

(26) و: واء واحد احد ۾ هڪ ميم جو ڀرلو ڀيو
 لوڪ سارو ويو وڪوڙي راه ۾ رولو ڀيو
 ميم کي مستن ڪڍي اکين اڳيون اوتو ڪيو
 احد احمد خود محمد مصطفى سرسو ٿيو
 (27) ه: هي هدايت حق جي، ٿي جنهن مٿون روزي ازل
 تنهن مٿون توڙون ڪيو پيحد ڀلو فائق فضل
 جو گهري سوئي ڪري مختيار مالڪ هر مهل
 پاڻ ڏاهي پاڻ ٺاهي پي پوي ٿي ڪانه ڪل
 ايدل هميشه درد سان چئو لاله هو الله
 (28) ل: لام لان ٿي نفي اثبات ڪر هڪ ذات کي
 غرق ٿي غوطو هڻي، گم ذات ڪر وهما ڪي
 من اندر ماتم مچائي، ڏينهن ڪر هن رات کي
 عشق جو آراهه ٻاري ڪر ضياءِ ظلمات کي
 (29) ع: الف اورائو اندر ۾ سوز مون دل پئي سڙي
 ڏينهن ڏڪن سان لنگهائج روج مون راتيون رڙي
 حرف هوتائي هڪل سان، طلب ڪڍ تائب ٿري
 مام مطلوبي نهاري دست ڪر ڪلمون پڙهي
 (30) ي: يي يگانو سورهيو ٻيو ڪونه ڪو فيضل فرد
 قل هو الله چئو هميشه، احد الله الصمد
 بيشب لاولد والد بي مثل مانند احد
 لاشريڪ ۽ لابالي بحر بيسر بيمدد
 لا اله الا الله محمد الرسول الله صلي الله عليه وآله وسلم

دوهيڙا ۽ بيت

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

- (1) مرشد ميرا شاه رکيل، هي جسکا جڳ سلامي جن ملائڪ حوران پريان، هرڏ جهان غلامي مين مرشد ڪو سمجھ سجاتا، ڪيا جاني خلقت عامي مرشد صورت صاف صنم ديڪا تانام جي ڪا نامي ويڪ حسن محبوب، فيضل هوگيا مست مدامي
- (2) مرشد ميڏا شاه رکيل، شبروز مريد سنيالي نظر جهين دي زياده پاوان ڪنون زهر سو سالي مرشد مهرون ڪرگيا مين تون پال عنايت والي اندر پاهر عين الاهي صاف ڏٺا مين پالي فيضل ذات صفات ڪنوبن مرشد ڪون ڏکالي
- (3) فتحپور وچ مرد مليو سي مخزن راز ربوبي جنهن پُر جام پلايا، مينون خاص خمر دي خوبِي پيوڻ سيتي پردي ٿت گئي مستي وچ محبوبي قطرا پيا وچ قلزم دي ٿي حُب وچون محبوبي فيضل سر اسرار سمويا، محبت وچ مطلوبي
- (4) مرشد گهنجي اي جيهها جو هوڏا سبق پڙهاوي غير ڪنون دل صاف ڪري هڪ وحدت جام پلاوي جهت پٺ نال نگاه لطف دي سارا سر سمجهاوي مين ماري تي وچ ميخاني، حج طواف ڪراري مين قربان تهيم مرشد دا، فيضل جونيہ نماز پڙهاوي
- (5) سينگيان سهيليان مين نه سجاتا جادوگر ها يار جانب جوگي ٿي اڻ آيا، ڪيتي شوق شڪار منظر لادل چاگيا، دلبر نال هڪي گفتار لعل لبان دي چولڻ سيتي تن وچ لاگيا تار دل فقري پاڪر فيضل لاثم لوڪ ميار جڏان پُردي لنگهه تيم پارت محب ڏٺا مين روبرو

(6) جي طالب رسين توحيد ڪي، ته خطرا وهم وڃاءِ
ڪين منجهون خود ڪين سمائي، ڪينئون ڪين ڪماءِ
ڪارنهن ڪوري قلب مون، خود صوفي صاف سڌاءِ
فيضل فرق وڃاءِ، ته سڌ پوئي سور جي
(7) پر جي طالب رسين توحيد ڪي ته پاڻون پاسي ٿي
وي في انفسكم الغائبصرون، سمجهي ڪر صحيحي
موتو قبل ان تموتو جيئري مري جي
وڃي رهندين، پوءِ باقي، جڏهن فيصل خود فاني ٿي
(8) جي فيصل خود فاني ٿين، ته تسبيح ٿوڙ حساب
منطق معنيٰ قدوري ٺپي رک ڪتاب
ورد وظيفا وار ٻيا سڀ، شوقون پيءُ شراب
جڏهن ڪندين ترڪ ثواب، تڏهن پسندن پرينءَ ڪي
(9) جي پانئين جوڳي ٿيان، ته سڌ سڀوئي ست
فذكروني اذڪرلم سالڪ سمجهي وٺ
بيخوديءَ جي باب ۾، ڪولي ڏس گونگت
فيض هيءَ مين مٿ، ته تون پي نالو يار جو
(10) جي پانئين جوڳي ٿيان، ته وڃ گهائن جي گهر
ڏڪيا سڪيا ڏينهنهڙا، ڏسي يار نه ڏر
موتو قبل ان تموتو جيئري ٿي تون مر
پوءِ ايندءِ نور نظر، فيصل چوي ظلمات مون
(11) جي پانئين جوڳي ٿيان، ته جاڳڻ سان ڪر جار
هنڌ پٿر ٿيون سڻ سڀئي، سڄ سورن جي ڌار
ٻاڄهون حب حبيب جي، ٻيون سڌان سڀي مار
ڏک ڏاڃ اصل عاشقن سوري سر سينگار
تڏهن فيصل پسندن يار جڏهن گهوريندين سر گهوت تون

(12) جي پانئين جوڳي ٿيان، ته ڪشي ٻڌ ڪمر
منجهه دهشتي درياهه جي، پئو لاهي خوف خطر
ڪنن جي ڪڙ ڪار ڪون، نه ڪي ٻج نه ڌر
واڳون وجهندءِ وات پي، ٻيا لکين ٻيم بحر
هٿ نه هرگز پوئتي رک اڳتي قدم ڪثر
پوءِ ايندءِ پاڻ ميهه، فيضل دم درياهه ۾
(13) جي سانگور ڪين ساهه جو ته هن پڙ ۾ پير ۾ پاءِ
سڌيا انهي سور جو هي وکر ڪيم وهاءِ
نينهن سور وٺنيهه جي، دهشت سمجهي رک سماءِ
محبت جي ميدان ۾ هي سر گهوريون آءِ
جڏهن ڪندين سرفدا، تڏهن فيضل پسندين پرينءَ کي
(14) جي سامي پسين سوجهرو ته دوئي کي ڪر دور
پي پيالو اڇ جو ٿي محبت ۾ مخمور
ڪارنهن ڪوري قلب ڪون، سک درد سندو دستور
پوءِ حاضر منجهه حضور فيضل پسندين پرينءَ کي
(15) فيضل پسين پرينءَ کي، ته سر جو سانگو لاهه
بود چڏي نابود ٿي، وٺ ريجائي مون راهه
ڪين کڻي پئو ڪين ۾ خود نانه منجهون ٿي ناهه
جڏهن صدقو ڪندين ساهه، تڏهن پسندين پرينءَ کي
(16) سامي گهريا سير ۾ ڪري روح رهاڻ
لاهي سانگو ساهه جو سر نه ڪنيائون ساڻ
ڄاڻ چڏي پيا ڄاڻ ۾ ٿين بيچاڻي مون ڄاڻ
منجهه اهڙي ٿي اهڃاڻ، سي فيضل پهتا پرينءَ کي
(17) جي سامي پسين سوجهرو ته سمجهه اتي پئي سج
ڪڏهن وڃ نه ڪاڏهين، منجهه نهارج نج
ڏونگر جي ڏهڪار ڪون، نڪي ڌر نه ٻج
فيضل اچڇ اچ، متان سپان سج نه اڀري

(18) ٿمر ڪٽي سور جو پيا سامي سچ منجهاءَ وٺي پير پرينءَ جو هو وڃي پار پيا جاتي ڏينهن نه رات اتي جوڳن ڪئين جاءِ پهتا وڃي پرينءَ کي ماري فيضل هوءِ هوا سدا سامي وتن سير ۾ سڳوپاءِ جاتي (19) لکيو جن جي باب ۾ هو ازل وارو انگ سي آيا ڏاڍي پيچ ۾ پيو تن کي پر جو ونگ شعاع ڏسي شمع جو پيا آڙهه منجهه پتنگ سر ڏيئي سرهو ٿيا، ويا رلجي منجهه هر رنگ سي فيضل مرد ملنگ، ويا حد لنگهي لحد ۾ (20) عاشق ويا ڏيهه انهيءَ ۾ جاتي ڏينهن نه رات پاسي ڪري پاڻ کي، الف ڪيائون اثبات ميسي ڇڏيائون محنت کي، حديث ائون آيات مذهب ملت ڪين سڃاڻن، آدم ذريات هاڻي سارو ٿي هڪ ذات، فيضل منهن جا ڏي ڪري (21) عامنه ڄاڻن عشق مون ٿا ماڻهو ڪن ميار شب پر ڏسن نه شمس کي ڪن گلا جي گفتار سمجهي نه سگهيائون سر کي، ٿيا ڪثرت ۾ هوگار جن کي ڪارنهن آهه قلوب ۾ سي ڪيئن سمجهن يار وڃي فيضل هو ٿيا پار جن جو عشق الله سان (22) دنيا ڪميني دوت ڪيون ٿي هڻي راهه هزاران سهڻي صورت ڪنوار وانگي ڪيون وٽي سينگارن چاس چڪائي چڪن کي، ٿي رهي جهٽ نه ڌاران عشاقن طلاق ڏني ٿس پُرجهه پرت منجهارن ڏيئي منڪر کي مارن، وڃي فيضل رسيا رام سان (23) پر هي هي ڪيون حرص ۾ ٿيا هڻن دست هوائي جو مالڪ خزانو مال اسان کي، ڪا شئي هٿ نه آئي دم دم ڪن دليل هزارين، جو ٿئي ڪيئن سوائي منجهون ميڙڻ مال جي، هي وين عمر اجائي ڇڏ فيضل ڊوهه دغائي، ته وڃي رسين رام سان

(24) محبت جي ميدان ۾ ڪي عاشق ٿام اچن
 نينهن نورو شينهن جي، دهشت هت ناهي ڪم ڪچن
 سڏيا سوريءَ کي ڏسي، ٿا موتي پوءِ وڃن
 رهبر واري رمز سان، ٿا ڪي ڪي رند رچن
 صاف چڙهي هو سوريءَ تي، ٿا مانجهي مرد مچن
 هتي سي سر ٿا مڙين، جن کي فيضل ڦٽ فراق جو
 (25) سٿا اتي جاڳ، ننڊ ڏيئي ٻن
 راتيان ڏينهان روح ۾ ڪر هي هي لئه هوتن
 وڻر وهي ويا ڪيترن، سڪڻا پيش پرين
 لکين لاکا لوءِ موسوين سيم بدن
 فيضل ڀرجهي پاڻ ۾ ڏس وطن ويراڳن
 ڏي اوجاڳو ۾ اڪين، رات نه پوئي رڃ ۾
 (26) پر جي رات نه پوئي رڃ ۾ ته اتي اسر ويل
 سهڃون ٻڌي سندرو ڪر سعيو سرت سويل
 ڪاه ته پجين ڪيچ ڪي، ڪر ويهي ڪين اوڀل
 اوندھ ايندءِ اوچتي، رک فيضل سمجھ سويل
 پوءِ واءِ تنهن کان ويل، جن پير لڏو نا پرينءَ جو
 (27) اتي جاڳو جيڏيون، جو وئي وهامي رات
 اڃا پئي آن ننڊ ۾ ٿي پرھ ڦٽي پريات
 النوم علي المحب حرام ڪي ساجن هي سوغات
 جيڪي ٻڌءِ ٻول ٻروچ سان، اتي پار پنهنجي سابات
 تن ڪا فيضل ساءِ پوهيهات، جن دل کون دوست وساريو
 (28) پر جن دل کون دوست وساريو، سي ماڻهو نا سڏجن
 جهنگ مرون حيوانن جان، سي ستا ننڊان ڪن
 منجهون ميڙڻ مال جي، هي ساري عمر وين
 انيا جيڦته هو مٿون ڊونڊ وڙهن
 ڪيئي طالب قيام جا، پيا زهر عبادت ڪن
 جن پنهني کي ڏنو ٻن، سي وڃي فيضل پهتا پرينءَ کي

(29) سنجھي ساريو جن اديون، سي مانجھي مرد مٿير جيڪي اٿيا اڌ رات جي، سي پي ڳڻجن شير جاڳيا جيڪي صبح جو سي سڏجن کين دلير عمر ٿئي افراد تنهنجي، جن لڏو نه پر جو پير جٿ ويري آهي نه وير، تڻ فيضل سي فائق رسيا (30) لڳو جن کي نينهن جو نيزو منجهه بدن منجهون حب حبيب جي، هو ڪڏهن ننڊ نه ڪن، ساري رات فرق ۾، سي سامي کين سمهن وَحْدَه لَاشِرِيڪَ لَـ اِيْهَـا رَاڳ رَڳَن كُلَ مَنْ عَلِيْهَـا فَاِنْ وَتَبَقِيْ باقي کين بچن موٽي سي نه مرن جن کي فيضل عشق جيئاريو (31) پر جن کي فيضل عشق جياريو سي هن هميشه حيات مَوْتِو قَبْلَ اَنْ تَمُوْتُو مري ٿيا جي مات منجهون لااله جي، ٿين الاالله اثبات سي سامي منجهه صفات، تا ظاهر ڏسن ذات کي (32) نازڪ نينهن عجب اسرار آيو مٿي سر عاشقن اَلْعَشَقُ نَارٌ يَّهْرُقُ مَاءُو الله منجهون سوڙ سڙن سرپوش مٿون اسرار هميشه سانڍيو سور وتن درياھ وحدت نوش اڃا پي اڃئون اڃ چون هو فيضل نا ڊاڀن، جيڪي ڪاهي پيا کين ۾ (33) پر جيڪي ڪاهي پيا کين ۾، سي کينون کين چون اعليٰ عرش لڏائون، لوچي سارو منجهه صحن کين بنا پيو کين کي، هو فيضل کين ٻڌن هاڻي پليون کين ڪهن، جو کين ٿيا وڃين کين ۾ (34) درد چنهين جي جيءُ ۾، مٿ تنهين کي سور محبت جي ميدان ۾ پياليتن سي رنجور کين ڪمائي کين سان، ٿيا وحدت ۾ وهلور سي حاضر منجهه حضور جن کي فيضل ٿڻ فراق جو

(35) پر جن کي فيضل ڦٽ فراق جو سي نانگا منجهون نينهن سوئي ڄاڻن رات کي، سوئي ڄاڻن ڏينهن سوئي ڄاڻن واچ کي، سوئي ڄاڻن مينهن پوءِ تن تي ڪيهي پينهن، قائم ٿيا جي ڪير سان (36) ماڻهن ليکي آدمي، پر هت هئا سي ڪين نظر وجهي ناهه، هي نظر ڪر نابين جي اکين کون اندوڻئين، ته عاشق ڪر آمين پوءِ نابيني مون بين، اڪيون ٿيندءِ اوچتي (37) پر عاشق جي اندوڻئين، ته آءُ اندر پيهي ڏيئي ترڪ طماع کي، وٽ ويراڳين ويهي اڪيون اڳئين حرص جون، هي ڪوئي ڪلهه پيئي پوءِ کلندءِ اڪيون سيئي، جن سان پسين پرينءَ کي (38) پر انڌا جي اڪيون، گهرين ته اڳين اک وڃاءِ ٻاري دونهن درد جو منجهون مچ مچاءِ پهريان سک پنهنجا پسي، ڏيئي ڏک وهاءِ تهان پوءِ هت آءُ جت جبل ٿو جاڙون ڪري (39) پر جبل ٿو جاڙون ڪري هي ڏونگر ڏاڍايون هڪ تابش تڪي سچ جي، ٻيو دونس لکن لايون لکين مرون لوچ ۾، پيا وٽن واجهايون ڪي کاڌيون ڪي ٿا گهرن هوپر جون بلائون فيضل هر هر ٿو ڪري جبل جلدايون آءُ سانگوسر لاهيون، نه ته ڪين رسنديءَ ڪيچ کي (40) سورن منجهون سوجهرو آهه آديسين راتيان ڏيهان روج ۾، سي منجهون قلب ڪڙهن پانڌيءَ ٿا پرديس جا، سدا سور سهن واري ورق وجود جو ڪيائون وحدت منجهه وطن هي فيضل نوڻون تن، ڏک وهايا ڏاج ۾

(41) پر جن ڏک وهايا ڏاج ۾، سي محبت ۾ مرڪن
منجهه مدرسي محبوب جي، سدائين سونهن
پرت منجهون پئمال ٿيا، لائي خاڪ لڱن
لن تنالوالهر حي تنفقوا تلف ڪيو سرتن
تهان پوءِ ٿئين، فيضل ڀرڻ پرينءَ جو
(42) سورن واريون سرتيون، اچو آيل اڃ
هلون هوت بلوچ ڏي لوڪون لاهي لڃ
ڏونگر جي ڏهڪار جي، ٻڌي پاڪ نه پڃ
وندر جي وڻڪار ۾، واکو ڪيون وڃ
پوءِ ڪيچي ايندءِ ڪڇ، فيضل پاڻ پهڙ ۾
(43) سوري سڏيو سرتيون، اچو هلون اڃ
ڏهون سر ڏيڻ جي، مانجهي مور نه پڃ
موڻڻ پوءِ ملامتي، آمردن ڪارڻ لڃ
چڙهي سوري گڇ، فيضل خود منصور جان
(44) سوري سڏيو سرتيون، قابل آهي ڪو
آچيون اچي سامهون، سورهي سر سڄو
سڏيا انهي سير سان، مٿان پير وجهو
اچو شير اچو سوري ٿي سڏڙا ڪري
(45) جوڳي جاڳي جوش سان، منجهون ٻارن مڃ
پاڻ جو پولو پڳائون، ڪوڙ وڃائي ڪڇ
ميرنهن ڏوئي مار سان، اندر ڪيائون اڃ
فيضل سمجهي سڄ، رليا وٽن رام سان
(46) سامن لڏو سوجهرو، ووڙي منجهه وجود
ڪين ڪڍي پيا ڪين ۾، ڇڏي غير غنود
پاڻ منجهون پيهي ويا، بت وڃائي بود
سوئي ڄاڻن زبان ڪي، سوئي ڄاڻن سود
سوئي ساچد سرتيون، سوئي سر مسجود
وحدت منجهه ورود، فيضل سدا سامئين

(47) قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ، هِيَءُ عَارِفُن احوال
 قُلْ مَنْ عَلَيْهِا فَإِنْ وَبِقِي، پاڻ ٿيا پئمال
 فَاينما آتولو فشم وجهه الله پسن جت ڪٿ روءِ جلال
 لاَ إِلَهَ إِلَّا أَنَا هِيَ ڪهن قول ڪمال
 سي نانگا ٿيا نهال، فيضل فرض فنا ۾
 (48) پر فيضل فرض فنا ۾ ٿي مانجهي مست مدام
 شرب اُڪل سڀ عيش ڪي، ڪيائون ترڪ تمام
 لاڳاپا لاهي لڌائون، الفت منجهه آرام
 پوءِ نفي ڪري نام عین ٿيا اثبات
 (49) سسئي نه سچ ٿي، جيسين جئين جل
 وجهي واڳيان وره جون، هينئن سان ئي هل
 لکن جون لوهان سوين، سرمڻي تي سل
 چپر چوهيون چريون، جي منجهون ئي جهل
 ٿڌي ڪوسي ڪيچ ڏي ڪاه يڪي فيضل
 پوءِ ايندءِ پاڻ پنهل، ڏونگر سنڌي ڏيهه ۾
 (50) پر ڏونگر سنڌي ڏيهه ۾، نڪي هان نه هون
 باجهون حب حبيب جي، نڪي باس نه بون
 نه ڪو پنڌ پهاڙ جو نڪي مان نه تون
 پنهنجو پاڻ پنهنون، نڪي سور نه سسئي
 (51) اٿي الڪ سامهان، سنگا سڀ وسار
 ڏاڳا ڌاري درد جا، سوري ٿي سوار
 ڪڏهن وڃ نه ڪا ڏينهن، سينو سر سڌار
 فيضل منجهه نهان ته ملڪ سڄو منصور ٿي
 (52) اٿي الڪ سامهان، سانگا پيام سلهاڙ
 ڪڍي ڪوڙ قلب ڪون، ڪوجهي ڳالهه ڪچاڙ
 سينو حرم سو پرين، تڪيا پيام تار
 پرت انهي پر پاڙ ته فيضل ماڳ ملائين

(53) آديسي الڪ سان، گهڙي گهار نه گهٽ
 سمورن منجهون سو جرهو چاس ايهائي چٽ
 سيج پلنگ پرينءَ لاءِ پر تون پائج پٽ
 ڪي پر منجهه ڪرت وجهه ته ڪنڌ ڪپائين
 (54) پر جي ڪنڌ ڪپائين، ته وڃ وايوڙن وٽ
 ڏيئي سر اڏي تي، مورون منهن نه مٽ
 مر جان وڍن وايڙيا، سهج سور سهت
 انهي پر پرت ته سڌ پوئي سور جي
 (55) ڪلاڙ جي ڪاٽي ڪي، مڏي چئون نه مڏ
 آلي سر اڏي تي، رڪج ڪري ڪُڏ
 ڪهڙ وقت ڪلاڙ جي، نڪي چُر نه لڏ
 واري ويهه مڏ، ته فيضل خود وايو ٿئين
 (56) لهه ته لعل لڏ ٿئين، اٿلڏان اونڌاهه
 ڏورڻ سنڌي ڏونگريين، ڏکي وجهه مڏاهه
 ڪوڙئين ڪاڏيون ڪيٽريون مرن مٿئون راهه
 ثمر ساڻي ڪين ڪي، سنگت ڪين سلا
 پاڇهون هوت حبيب جي، واهي نڪا واهه
 هيءَ فيضل برهه باهه، پار پڄاڻي ڪري
 (57) ويئي در وريام جي، ڪاڪون ڪو ڪا ريج
 سڏن مٿون سڏڙا، طلبون تنواريج
 ماتم وجهي من ۾ هنجون جر هاريج
 پاڻ نه چاڻي پاڻ ڪي، پر ۾ پڪاريج
 فڏ ڪروني اڏڪر ڪم ڏم نه وساريج
 نوڙي نهاريج، فيضل انهي فهم سان
 (58) پيهي پير پرينءَ جو، منجهون پاهڻ پس
 جتن سنڌي جوءُ ۾، ڏونگر ڏيندءُ ڏس
 وندر جي وٿڪار ۾، وڃي روجي رس
 فيمن تن شاباس جن توڙ بياهيونينهن سان

(59) سڀئي ويه نه واٽ تي، جيسين جئين چڪ
 ڏونگر مٽي کي ڏاج ۾ ڏير ڏيئي ويا ڏک
 آڱي لکيو اڳهين، باب بنديءَ جي بک
 جبل جالڻ جيڏيون، سهڃون پايان سک
 فيضل لڻي لک، پاروچي جي پاڇهه سان
 (60) محبت ڪورو من ۾ پارو پاڻ پرين
 آڳ اڳي ئي جيءَ ۾ پهر پارو پاڻ پرين
 اڃا پاروچن، موٽي وڌم مڇ ۾
 (61) پر موٽي وڌم مڇ ۾، ڪيچن تست ڪري
 جلڻ ڪامڻ جوش مون، آيس منجهه اري
 پاريل آڳ عجيب جي، ڪڏهين ڪين نري
 منجهون مڇ پري، فيضل نام نفي ٿيو
 (62) پر فيضل نام نفي ٿيو رهيو سر سبحان
 فائنا تولو فشم وجهه، ظاهر عين عيان
 اونهين بحر عميق جو بيحد باب بيان
 سارو جڳ جهان، پاڻ پسڻ پنهنجو ٿيو
 (63) جيڏيون هن جبل جي، مون ٽڪڻ سان ڪيو تڪ
 روز اچن ٿا اوچتي، لڪن مٿون لڪ
 ڏونگر ڏاڪا تڙچڙا، ڪاهي ٿيڻس ڪڪ
 اڄ پڻ ايندم ڪيچ ڏهون، ويئي تڪيان تڪ
 فڌڪروني اڌڪرڪم پنهل سان ٿم پڪ
 فيضل جهولو جهڪ، ڏير ڏيئي ويم ڏاج ۾
 (64) سرتيون هن وهت سان، مون ڪيا وڏا وس
 وڏائي جي ريت کون، سو مور نه ڪري پس
 اڪيون اڪين سان ٻڏي ڪيم قابو منجهه عڪس
 ٻوٽ ٻڏڻ سان ٻوڪيو ڪجهه هلڻ منجهه سرس
 فيضل انهي فهم جو ڪنهن ڏاهي ڏنم ڏس
 پوءِ پسي چڙهڪ چس، سنواري مون سڌو ٿيو

(65) ٽيڪان توڙي جيڏيون، نڌر ٿي نڪتياس
 ڏونگر ڏورن ڏوهرو پٽن پيش پياس
 ڪيچن ڪارڻ لوچ سان، لکين لڪ لنگهياس
 ويڃي ٿت پياس، جت فيضل آس نه آسرو
 (66) سسئي سور پرين جا، اندر اوساري
 چڙهي ڏونگر چوٽئين، ٿڪي تنواري
 ويئي ويرن وچ ۾ پنهل پڪاري
 آريءَ جي آري ويئي وات نهاريان
 (67) سرتيون انهي سور جي، پيم ڪانه خبر
 آيم سر تي اوچتي، منچائي محشر
 جلڻ ڪامڻ جوشا مون جهڄڻ جي، اندر
 اهڙا ڪيس قهر، فيضل عشق اڀڪيا
 (68) پر فيضل آيس عشق مون، ٻاري من مڙهي
 ڏيئي باهه پنيور ڪي، چڏيم ڏيس ڊهي
 اندر عشق عجيب جي، لاتم درد ڌري
 ڪيچن ڪاڻ قلوب ۾ ويم ساهه سڙي
 اوچتي ويس اڙي نه ته آن نه ويهان آڳ جي
 (69) سرتيون هوت بلوچ لئه، ساعت ڪين سري
 رات چڏي ويم رڃ ۾ ڪيچي قست ڪري
 ويئي وات نهاريان، منجهون ڏيل ڌري
 ايندم شال وري فيضل ڪانڌي ڪيچ ڏانهن
 (70) پانهڻ پانئيان پالڪي، ڏونگر ڏک وروھ
 دلداري ٿيم دوست لئه لڪن سنڌي لوھ
 اندر پنهل جو روح ۾، پاتم پائي جوھ
 ڏيرن ڪهڙو ڏوھ، فيضل قلم قضا ڪيو

(71) پر فيضل قلم قضا ڪيو ته هيءَ نمائي ڪير
واقف نه هيس واٽ جي ڪيو امر انڌير
هڪ ته ويري جت ٿيا، ٻيا دشمن ٿيم ڏير
منجهي ساڻ ڪٿي ويا. هيءَ پانڌيم نه ڦنڊ ڦير
پوءِ صبح پسي پير، هنجون ٿي جر هاريان
(72) ڪيچن ڪاڻ قلوب ۾ ٿي پائيان سور سحر
پاتم پير پرينءَ جو پانهڻ منجهه پٿر
پسي جبل جبر، ڳوڙها ٿي گل ڳاڙيان
(73) اڪيون پرينءَ پار ڏي ٿيون نت نت نهارين
آڻيون آب ابر جان، هي هنجون جر هارين
سوئي ماهه پناهه ۾ ٿيون اندر اوسارين
پسڻ ريءَ پرين جي هڪ گهڙي نه گهارين
هيون فيضل سڀ وارين، پسڻ ريءَ پرينءَ جي
(74) زيرُ مڙيري پاڻ ۾، ٻاروچل ٻولين
مڙت صلاحتي ڦروشان، توکي مر ڳولين
انهي کي اتي ڇڏي ٿر ٻرون مانين
ٻولي ٻاروچل جي، سمجهي سگهيس ڪين
مام ائين پيا ڏين، فيضل ويهه نه واٽ تي
(75) ڏونگر تنهنجي ڏيهه ۾، آيس پري ڳاٽ
ڏس ته ٿئي ڪي ڏي پهي، ڪريڪين اڇاٽ
جيرا توڻي جلائين، ته به ڪين ڪنڊيس مون ساڻ
هي فيضل ڏونگر ڏاڻ، جهل نه جهلونه ٿئي
(76) رلي ٿي راڙون ڪري، ڪونهي ولهي وس
سوئي محبت ٿئي ڪي، روح رئي ۾ رس
ڪري ڪرم ڪٿي ٿي، پرين پاڻو پس
فيضل ڳورن گس، ورڻيون واٽ نهاريان

(77) الله ڪارڻ اوليا، واڳون واري جهل
 پهچان مان پرين ڪي، تيز ڪاهي هل
 پالھڻ پير پٿون ڪيا، ساڙيم عشق اچل
 هڪ ته آڳ عجيب جي، ٻيو ڏنم تاب جبل
 بي غرض بلوچ سان، جي جڙيم فيضل
 مئي جي لاهي ڪل، ترس نه ڪن تر جيترو
 (78) پر ترس نه ڪن تر جيترو جاکون نه مارين
 آب حياتي عام ڪي، پڪ نه پياري
 موٽو واري مام سان، ماري جيارين
 واڳون پوءِ وارين، فيضل ماڳ مئي جي
 (79) سامن ٻڌو سندرو مڙيا ڪين مدام
 شرب اڪل سڀ عيش ڪي، ڏنائون ترڪ تمام
 بي مرادي جي باب ۾، گهري پيا بهرام
 پولو پڇي غير جو منجهه عين ڪيائون آرام
 وحدت جي درياهه مون، جلد پيتائون جام
 هاڻي فيضل ڪنهن جو نام، وڃي قطرو قلزم سان رليو
 (80) پر فيضل جوڳي جڳ ۾، اڃا آهن سدائي
 انور علي المحب حرام، سي وٽن ننڊ وڃائي
 لونءِ لونءِ لوري يار جي، تن وحدت جي وائي
 اوچو ٿي اڀريا وڃي، لڏائون اعلائي
 ٿوڙي دوال دوئي جو، وڃي ٿيا هڪائي
 سي سامي سدائين، عيدان ڪن اثبات ۾
 (81) سامن ٻڌي سندرو هليا وات وچول سان
 خوف رجاءِ جي جاءِ ڪون، لنگهيا عشق الول سان
 دين ڪفر جو پول، پڳائون پهڳڻ واري پول سان
 منطق معنيٰ ٽپ رکيائون، فقهي علم اصول سان
 لدني علم لڏائون دل ۾، ويا عقلي علم عقول سان
 هاڻي ڪلمي واري قول سان، وڃي فيضل رسيا رام ڪي

(82) پر سي فيضل رسيا رام کي صبر جن جي کار
ڪڇن پڇن ڪين ڪي، آهن سرپوش مٿن اسرار
مست مواس ٿرڻ ٿا جڳ ۾ خوف رجا کون پار
دست ڏوئي ڌارين مون، هڪ نشي منجهه خمار
پيا بحر عميق ۾ جت عاشق نگو سار
فشم وجهه الله ٿيو چوڌار سي کاڌي ڪري نيت ٻڌن
(83) حسن سڄڻ اظهار ٿيو منجهه گل گو نه رخسار
تجلو تاب ظهورو ذاتي، عڪس منجهون انوار
عاشق انهي بحر ۾ ٿا سمجهن سر اسرار
پتنگ جان پرواز ڪري آئون سڙي لهن ٿا سار
پسن مٺهن محبوب جو ٿا چو طرفين چوڌار
سي پليون ڪن ديدار فيضل حسن حبيب جو
(84) عوشاقتن کي سک نه صيحت، نڪو صبر قرار
رات ڏينهان ٿن راڳ رڳن ۾ تن من اندر تار
وحدت ٻاجهون وار نه ڄاڻڻ ساروهي سنسار
پاڻ وڃائي پاڻ لڏائون، پاڻ رهيو هڪ يار
هاڻي شبروز آهن گار فيضل سير سمنڊ ۾
(85) ايتڙ بازي باب بره جو عام نه ڄاڻي ڪوئي
جنهن سر آيونينهن پنهل جو قدر سڃاڻي سوئي
دور ٿيا ڌارين کون، جن صاف ڪئي دل ڏوئي
پاسي ڪري پاڻ کي، ٿيا عاشق اهوئي
هي فيضل ساروئي، سڀ جان جسم جانب ڏنم
(86) شمع ڏٺو شهبازن، هو موٽيا ڪين مڙي
پرواز ڪري پيا باهه ۾ ٿيا هو صاف سڙي
شبروز آهن سير ۾ جيئن سمنڊ منجهه ٿڙي
غوطو هڻي غرق ٿيا، هو وحدت منجهه ٻڙي
هاڻي سارو سمنڊ جڙي، سي فيضل وڃي محو ٿيا

(87) ڏونگر جن کي ڏاج ۾ سي ڪيئن سک سمهن
 پاهڙ سندن پيچرو سوري سيڄ تنهن
 جهجڙ جهوري جيءَ ۾ منجهون مڃ پون
 فيضل فرق نه تن، جيڪي نينهن نندو ڪيا
 (88) پر جيڪي نينهن نندو ڪيا، سي سک نه سمهن مور
 ڏونگر ڏورڻ ڏوجهرو ٿمر سندن سور
 رنجياڻين کي روح ۾ ساڻي ڪونه سرور
 لڪ لنگهي ويجهائيا، پورب پهرئين پور
 سي حاضر منجهه حضور، فيضل پسن پرينءَ کي
 (89) ڏکڻ کي ڏونگر جو ٿوپوي ڪونه سماءُ
 ورن ۾ واکا ڪيون، سي وڃن جيئن واءُ
 ڪري لوڏا لڪن مون، هو لائق وڃن لنگهيا
 پوءِ فيضل فرق ويا، هوت تنهن جي هنڌ ۾
 (90) پر هوت تنهن جي هنج ۾ جنهين ٿمر ڪنيا سور
 جبل ۾ جهلي پيا، سڀ ڇڏي سک سرور
 ڪري چيچ چپر ۾ ٿيا پاڻو پرجهي دور
 سي نور اعليٰ نور جن فيضل فرق وڃائيو
 (91) لوچي لوچي نه لهان، سسئي ساڙيهي
 پنهل آيو پاڻهين پڪي منجهه پيهي
 هستي هوت بلوچ جي، سلڻ ناجيحي
 پاڻ پروڙي پاڻ کي، ڏيهه منجهون ڏيهي
 ديڪ ڏسي ويهي، فيضل نام نفي ٿو
 (92) سڪڙ سمارڻ سور سان، هي ڪاڻيارن جو ڪم
 چنا چڏن ڪينڪي، هو دوست بنا هڪ دم
 لوچي لنگهيا لوچ سان، ڪلي غم وهم
 آسڻ ڪيائون اٺ وڃي، جاڻي ابءُ نه امءُ
 ڪري پاڻ علم سسئي وڃي فيضل پيا پاتار ۾

(93) اڻڄاڻن کي عشق جي، ڪا سڌ نه ڪو چارو
 لڙھيا وڃن سير ۾ سي وائر لھنوارو
 سالڪ وڃن سامھان، ھو عاشق اويارو
 فيضل سر سارو، خود پُرجھي ويا پاڻ ۾
 (94) سُرندي کي ساز ڪري، وجھ تَنبوري کي تار
 مون مون ڇڏي چوھ مون، ڪر تون تون ڪين تنوار
 نانھ منجھون ٿي ڪين ٿي، آھن ٿيئي آر
 لات لئين منصوبو جان، ٿي سوري سزوار
 وڃي سي ٿيا خود مختيار جن فيضل فرق وڃائيو
 (95) مون مون چوڻ ميهڙو اڳيون عجيبن
 تون تون چوڻ توڙ ڪون، سرتيون ڪم ڪچن
 لوچي لڪ لڙات مون، لاهوتي دم لھن
 احد موحّد وَاَحَدٌ، پنھنجو پاڻ پسن
 فيضل ھي نه ٻڌن، سوئي سگر سير ۾
 (97) آڻ اورانگي ويون، ڪاپي مون ڪاتار
 پھا ڇڏي پوئتي، چشم ڪيائون چار
 ايت جلائي آڳ ۾، نڪري ٿيون نروار
 پاڻ نه ڄاڻن پاڻ ري، نڪا تند تنوار
 فيضل تنھن پار ڪير پروڙي ڪو ٻيو
 (98) پر ڪير پروڙي ڪو ٻيو، ڪاپاتن ڪردار
 ايت اجاري اُسريون منجھون سڪ سوار
 سر ڏنائون سٺ ۾، ڪري وڻج واپار
 انهي پھر انهيءَ ۾ رھن پاڻو ڌار سي قطري جيئن گم ڪار فيضل سير سمنڊ ۾
 (99) پر سدا سير سمنڊ ۾، وتن وڻجارا
 ڪارو ڪيڙي پار پيا، سڙھن سانڀارا
 فيضل تن تڙن تي، ڪنن ڪڙڪارا
 گھمرن گھوٽ سوين ڪيا، لوڏي لھنوارا
 سمجھ رکين يار، تہ ٻيڙو لنگھي ٻاجھ سان

(100) جوڳن جاچي جيءَ ۾، لڏو سرار
 خوف رجاءِ جي جاکون، لنگهي ٿيا هو ڀار
 نه ڪنهن ڏوهه ثواب جي، نه ڪنهن ننگ ميار
 فيضل هو وڻ حدڪون، نڪري ٿيا نروار
 ويٺا ريجھائن يار جنهن ڀر ۾ ڀرچي ڀرين
 (101) راڻو روح کي ڪڍي ويو چنڀين ۾ چاڻي
 بيت ڇڏيائون بند ۾ ڪاڪ اندر ڪاڻي
 پل پل جي پورن وڏو مونمل ملهائي
 ويٺ سور ڀرينءَ جا، اندر ٿي آڻي
 گهمرن گهمائي، فيضل جيءَ جلائيو
 (102) راڻي جي رسل جي، ڪل پئي هم ڪانه
 ستيءَ پئي هم سيج تي، آيا جاڳيس تانهن
 ڏيئي ٻانهن سراندئين، ننڊ منجهون نادان
 ڪام ڏيئي ويا ڪڇ ۾ ماريس تنهن گمان
 فيضل مون گهر مان موٽي آءُ مل مينڌرا
 (103) پر موٽي آءُ مل مينڌرا، چانگي کي چوري
 ويٺي واٽ نهاريان، تارن کي توري
 ڪٽيون مٽيو مرتيون، ٿيڙو سڀ توري
 عاجز جون آهن ٻڌي آءُ ڀرين اوري
 سور اندر سوري مومل ميڏائون ڪيون
 (104) مومل جي محلات ۾ آيو گهوٽ گهري
 پاڻ پروڙي پاڻ کي، پنهنجو پاڻ وري
 مڙوئي ٿيو مينڌرو وئي منڌ مري
 راڻي ري ٻي ڪاڪ ۾ رهي ڪالهه ڌري
 ايها ڳالهه ڪري فيصل عشق اچي ڪيم
 (105) رڳ رڳ رڳ رڳ ڪين جي، تراريم ٿي
 چونڊي ڪين ڪڍي، وڃي فيضل پيس پاتار ۾

(106) مادر پل نه مئي ڪي، وڻي ڪا نه وري
 ڏائين پنهنجي ڏک جي، ڏسيان ڪيئن ڪري
 نه ڪنهن ماريم ويرئين، نه ڪنهن رنج ٻري
 هڪڙي حرف حبيب جي، هيءَ ذوق ڌري
 انهيءَ سور چري فيضل جند فاني ڪيم
 (107) سرتيون عشق عجيب جي، وڌم تاب تري
 ٻاهر ٻاڦ نه پٿري اندر مچ ٻري
 ڪنهن پر تنهنجي تاب جي، ڪيان ڳالهه ڳري
 هڪڙي چٽنگ حمام کون، ٻاهر جي نڪري
 لڳي آڳ ايئن ڪي، ڏونگر پون ڌري
 ساول سڀ سڙي پون، ٻرندڙ ڪونه ٻري
 جانور سڀ جلي وڃن، چُرندڙي ڪونه چري
 تهين تاب ڪري فيضل رهي ڪونه ڪو
 (108) ڪنهن پر سور وراهيان، سرتيون ڳالهه ڪري
 سڪ وڃايم سڀ مون، آيس منجهه اري
 دلڙي درد فراق ۾ ويئي سور چري
 ٻاجهون هوت ٻروچ جي، ساعت ڪانه سري
 همت همراهي ڇڏي پرين ٿيام پري
 واهه وسيلو ڪونه ڪو ويم وس ڳري
 چارا سڀ چڪي ويا، ٻاجهون ٻاجهه ڌري
 واحد شال وري فيضل هن رڻ راهه ۾
 (109) محبوب جي محلات ڪي، لکين دروازا
 جيڪا جنهن سان وڃي، جهل مل ڪانهي ڪا
 جيڪي آيا سي اڳهيا، در دلبر جي مان
 اهڙو بحر عطا، فيضل سندس سو پرين

(110) پر فيضل سندم سو پرين، سونهن سندو سلطان
هڪ تجلي تنهنج ڪيو عالم پریشان
جن، ملائڪ، آدمي، سڀئي سرگردان
شمس قمر حُوران، پريون حيرت ۾ حيران
سهڻن اُتھون سونهن جو مڙني لڏو مان
ڪري ڪير بيان، فيضل حُسن حبيب جو
(111) توڪل سندو سندرو ساھي ٻڌو جن
وَمَنْ يُتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُم حُسْبٌ قَادِرٌ كَافِيٌ كُنْ
اونھي بحر اويڙ ۾ موروں سي نہ منجھين
ڪري لوڏ لنگھن، فيضل تھين تار مون
(112) اونهو بحر عميق جو ڪنڌي نہ ڪنارو
ڪيئن انھيءَ جي اونت جو ڪولھي سڌارو
سرجنھين ڪي ڪو نہ ڪو پاند نہ پيارو
ماعرفناڪ حق معرفتڪ، مانجھن مونجھارو
عارف اڻ سارو فيضل تھين تار ۾
پر جان جان جوئي ڄاڻ ۾ تان تان سواڻڄاڻ
فيضل تن اھڃاڻ، جن ڄاڻ وڃايو ڄاڻ سان
(113) عشق اچي دل ۾ ڏنم دردن جا ڏوڻا
لڪن جالوڏا سوين، ڪاٿيم ڪالھوڻا
ھيڪل هوت ٻروچ لئ، ٿي ٻرن ۾ ڀوڻا
سورن سنگھيڙان ڪيون، ڏکيءَ تي ڏوڻا
اڃامن اوڻا، فيضل تھين تار ۾
(114) بيبيءَ سندا پٽڙا، شھزادا بيئي
نور نبيءَ جي نور ڄا، ڏيڏن جي ديھي
ساراه تن جي سوڀ جي، ڪيا مون ڪيھي
ڪانھئي باب بيان جي، پاٽم جان پيھي
محبت جن جي من ۾، ويم تان ويھي
فيضل اوھيءَ، مالڪ مليم من ۾

(115) شهزادا سڀ شاھ جا، سڳورا سردار
 ولھن سندا واهرو اڙين جا آڌار
 ڪوفن ڪوڙ ڪمائيو لکي قول قرار
 هت اچو اسان، سڀئي مددگار
 موڏن سندا مامرو الاهي اسرار
 ڪڍي برھ بار فيضل سي سرھا ٿيا
 (116) قضيو ڪربلا جو ناز نسورو نينھن
 عليءَ جي اولاد تي، محبت اٺو مينھن
 ڪاھي ڪڻڪ وچ ۾، پيا ڪيھر شينھن
 ارض سما ان تاب ڪون، تتا سڀ تھين ڏينھن
 فيضل پسي پيھن، پيا ملڪ ماس ۾
 (117) فرزند علي شاھ جا، سڀئي پهلوان
 ڪاھي ڪربلا ۾ آيا جُنگ جوان
 (118) مومل جي ٿي من ۾، سوڍو سدائين،
 ڪانڌ نه وسري ڪڏھين مورون منجھائين
 راتيون گذرن روج ۾، سور صبح تائين
 ڪنھن سان گرهه ڪين ڪي، ڏرت سنڌي ڏائين
 سورتين ساءِ فيضل ويلھ نه وسري
 (119) جيگل جوراڻي هڻي، جهوريو منھنجو جيءُ،
 سيني پر ٿي ساھ ڪٽان، پسيون وحدت ويءُ
 پيرين پنڌ نه اچھي، هينئر ٻنھي
 اڏاميدان سڀ ويون، ويئي سھان سيءُ
 فيضل راڻي ري دلڙي دم نه ورندي
 (120) اڪيون وڃي اوچتي، اڙيون اوڪي هنڌ
 محبت جي ميدان ۾، ڪاگل ڪيم ڏند
 پر نه باز بازريون، نڪو بازو بند
 اڏري ڪيئن اوڏھين، وڃا ڪري پرينءَ پنڌ
 راءِ روھ روئي ۾، رويون پسان رند
 پنھل سان پيوند، فيضل ٿيندم ڪڏھين

(121) جيڪل منهنجي جيءَ ۾، دردن جا ڪورا
پائئيم سڀ ٿورا اوجو مڪا سڄڻين
(122) جيڪل منهنجي جيءَ ۾، سورن سنڌا پور
پائئيم سڀو نور اوجو مڪا سڄڻين
(124) جيڪل منهنجي جيءَ ۾، سورن مٿون سور
پائئيم سڀ سرور اوجو مڪا سڄڻين
(125) جيڪل منهنجي جيءَ ۾، غمن سنڌا ٻار
پائئيم سڀ ٻهار اوجو مڪا سڄڻين
(126) درد وندن جي دل ۾، هي هي سنڌي هاءِ
ڪڙڪي ڪڙڪي ڪڙڪي ڪڙڪي، ووءِ ووءِ ڪيون واءِ
فيضل تنهين لاءِ، سڄڻ سي آهون ٿيون
(127) ٻاري ٻار ٻره جو آيو سر تي بي اختيار
چوي چوئي پاڻ تو خود سونهن ڀريو سردار
ٻاجهون پاڻ پرينءَ جي، بي ڪانهي ڪا گفتار
سمجهن ڪي وينجهار فيضل انهيءَ فهم ڪي
(128) جان جان جوئي واه ۾، تان تان سو بيواه
آڏا مڏيون آسرا، راءِ مڙئي راه
پاڻ ڀولو پانهنجو شرڪ شراڪت شاه
ڀرجهي پسيج پاڻ ۾، ٻيو ڪونهي ري الله
صدقو ڪر هي ساه، ته فيضل پسين پرينءَ ڪي
(129) پر جي فيضل پسين پرين ڪي، ته سک چورن سنڌي چال
پير چپائي پنڌ ۾ مخفي ميٽج مال
اندر ڪولي عام سان، هڏون ٻاڳ نه حال
محبت جي ميدان ۾، بقوا عين وصال
جي سوري چاڙهن سيال، ته به سچ نه سلج ڪڏهين
(130) اونهين بحر عميق جي، ڪنڌي پانڌ نه سر
ڪنهن پر سليان ڪنهن سان، تنهنجي خاص خبر
ماڻ منجهون مشرڪ ٿيان، ڪچڻ ۾ ڪافر
فيضل اهڙو ڦر، پر تون مون پرائيو

(131) پر جان جان ڪافر ناهه ڪو، تان تان نه مسلمان
 قلبون ڪافر ٿي اچي، ڀڳتي چئو ڀڳوان،
 ڪفر بنا ٻيونانهه ڪو چارو باب بيان
 دين عقل ايمان ڪون، اڳئي ٿي عرفان
 شوڪ شريعت جو چڙهي ثابت ڪر سبحان
 قربون ڪوٺائي تڏهن، وصلون ڏيندڙ ڏان،
 ايهو فيضل مڃ فرمان نه سچو ساڌ سائين
 (132) جي سچو ساڌ سمائين، نه ٿوئي چڙهي ڌيان
 مسلا مذهب دين جا، پوري ڪم پنهنجا
 ڪاهه ڪري پئو ڪفر ۾ واري وهم گمان
 اونهي ۾ وڃ اوهرڙي ڪري پاڻ زيان
 غوطو ڏيئي اتي غرق ٿي، تان ٿئين مسلمان
 فيضل شاهي شان، مري جيءُ ته ماڻيئن
 (133) حق بنا حق نه ملي، لوچي لهج حق
 پاڻ پروڙي پاڻ ڪي، شائق پانءُ شڪ
 پير پسي پئو پنڌ ۾ وٺي سور سبق
 پاڻ وڃائي پاڻ ڪي، پاڻ سمائج پڪ
 فيضل ڪونهي ڪڪ حاضر ٻاجهون هوت جي
 (134) محبوب جي محلات ڪي، در نه دريچا
 ڪيئن وڃي ڪوئي اوڏهين چارو وات نه ڪا
 ڪوڪ نه ٻڌي ڪا پرين، مرڻو اڳي ها
 عاشق انهي راهه ۾ هي سر گهوري آ
 ڪڏ ڪري پئو ڪين ۾ لاهي خوف رجا
 ڪر فيضل پاڻ فنا، ته ويجهو ٿئين وصال ڪي
 (135) پر جي ويجهو ٿئين وصال ڪي، ته ڪاهي پئو منجهه ڪين
 نيڻ نهاري نانهه ۾ ڏس ڪين بنا ڪجهه ڪين
 ڪين پرائي ڪين ۾ خود ڪين سمائج ڪين
 ڪين ڏٺو جن پاڻ ڪي، سو پاتو تن ڳجهه ڪين
 هن هستي ڪون هج ڪين، ته فيضل ڪين سمائين

(136) آيس عشق اومڙ ۾ ڪينو ڪين ڪڍي
 لون لونءِ ۾ لئون ڪين جي، ويڙم هوت هڻي
 هڻين پرين ڪين جي، وائي واه وڻي
 (137) سر ڪلمي دا سمجھڻ مشڪل ڪلما عشق پڙهيندا
 چاڙه ڪڻان ها محبت والا، عاشق روز ڪڙهيندا
 وحدت دي درياه وچون، گهٽ زوران زور لڙهيندا
 فيضل نارا مار حقي، سر سولي پڪڙ چڙهيندا
 (138) ڪي حيواني حال سان، ٿا دنيا ڏي ڊوڙن
 ڏاڪي پيا ٿن بهشت ڏي ڪي دوزخ کان مڙجن
 سچا عاشق سامهان، واحد روئي وجهن
 مڙجان سي مرڪن، فيضل هوت حضور ۾
 (139) سهڻي دم درياه ۾، طلبون تنواري
 سڏن مڻون سڏڙا، پل پل پڪاري
 ويئي لهرن وچ ۾، ساهڙ ٿي ساري
 فيضل اوياري ڪيئي ترن تار ۾
 (140) پر سي ٿيون ترن تار ۾ توڪل ترهو جن
 پيڙي ٻوڙو ڪونه ڪو واحد وڻي وچن
 ڪاهي ڪُنن وچ ۾، پرتان پاڻ پون
 اونهين بحر اويڙ ۾، ٿنبي جيئن ترن
 فيضل سي نه ٻڌن، جن جو عشق الله سان
 (141) ٻاجه پري ٻار وچ، تون موران لاه نه آس
 پرتان ايندءِ پاڻهين، ڪم ڪري سڀ راس
 ٻاجهون ٻاجه پرينءِ جي، ڪڪ نه پائج پاس
 فيضل سورن چاس، چڪ ته پهچين پرينءِ ڪي
 (142) پر جي تون پهچين پرينءِ ڪي، ته آس اميدون ڇڏ
 ڏيئي باه پنهور ڪي، لوڪان ساجهر لڏ
 دلبر سان دل گڏ، ڏئي من ۾

(143) ڪوئجن جو ڪرڪو ٻڌي جيڏيون جليم جيءَ
ڪاهي ويا ڪيچ ڏي هيڪل چڏي هيءَ
ساعت جالڻ سرتيون، مشڪل پرين ريءَ
فيضل فاني ٿي، ته هيڪاندي ٿئين هوت سان
(144) ڏنوماءَ جاري جيءَ جگر ۾ لڳو تن کي گهاءَ
خوشي خواب قرار سڀ، ويون تن منجهاءَ
فيضل ڪين فناء، ساڙي سوز فراق جي
(145) ڪپھ ڪنن کان ڪڍي ڪڙڪو ٻڌ ٻوڙا
موت نفا روڻو وڃي، سر تي گهل گهوڙا
چوڪند ڪوچا ڪوچ جو غوغو لک لوڙا
سر تي ايندءِ پوءِ وري ڏسندين ڏک ڏوڙا
ڪر ڪو اڄ ولئڻ اٿي، ووءِ ووءِ تون ووڙا
فيضل گل ڳوڙها، روز وهائج رت جا
(146) ڀر محصل ملڪ الموت جو، ڄاڻ اجهو آيو
هاڪ ٻڌي هٿ تار جي، ساجهر ڪر سعيو
سنياري وٽ ساهه سان، موتن جو ماريو
فيضل رک رايو دلير جو دارين ۾
(148) پرين ڏنم پاڻ ۾، بفلين وجهي بک
فان مع العسر يسرا ان مع العسر يسرا، سور مڙئي بک
پيهي جن پاتار ۾، لوچي لڏو ڏک
فيضل تن کي لک، ڪانه لڳندي ڪڏهين
(147) مام پرينءَ جي من ۾، پُرجهي پاتم پڪ
العشق نارءُ يخرق ما سوا الله، شوق وچايم شڪ
فايما ٿو آلفثم وجهه الله، هر طرفين ٿيو حق
فيضل لنگهي لڪ، حاضر ڏنم هوت کي
(148) دلڙي دردن جي ڦٽي، پڙهه برهه جو باب
ڪاهه ڪيون ڪوهيار ڏي شوقان وچ شتاب
منان مٽي موٽيئين، ڏسي ڏونگر تاب
فيضل نينهن نواب، پرتان ايندءِ پاڻهين

(149) پر توڪل سندي تيل سان، من ۾ جوت جڳاءِ
خيال اٿاري خوف جو چوڪيدار چڙهائ
آڙهه ٻاري عشق جو جسمي چور جلاءِ
رونق انهي رسم سان، پڙ ميدان ملهائ
فيضل پاڻ وڃاءِ، ته پنهنجو پاڻ سمائين
(160) کوڙيائون وڻ راهه ۾، سندا نينهن نشان
حملو ڪري حشر جان، پيا منجهه ميدان
هڻي نمر و حيدر ڪيائون لڪ زبان
پسي ڪم قضاء جو صابر ٿيا سلطان
مچي سو فرمان، فيضل شير شهيد ٿيا
(161) پر فيضل شير شهيد ٿيا، گوندر ڪري گام
حورن ۾ هي هي پئي، ملڪن ۾ ماتام
جن پري ۽ آدمي، رنو عالم عام
وحشن واويلا ڪيو پڪن واءِ وريام
ڌرتي ڏهي سوز کون، تپيا اپ تمام
وڻن ۾ پيو زلزلو جبل جنبيا جام
هي هي اڄ امام لڏيا لوءِ وڃن ٿا
(162) پر لڏيا لوءِ وڃن ٿا، ڇڏي دور دوار
خيما سڀ خالي ڪري، سنجهي شهسوار
پسي هنڌ پرين جا، چاڪ پون چوڌار
فيضل بوند بهار ائي آل رسول صه تي
(163) ووءِ ووءِ جو واکو ڪري، گهلي باد خزان
چاڻيا حسنين جو گلشن گلستان
غنچا ڪونر ڪري سڀي، ٿيڙا پريشان
گل چنا گلزار کون، مولهائيو ميدان
هي هي بيمبي پٿر، شهزاد شه جوان
دل ۾ داغ پرين جا، افسوس ۽ ارمان
فيضل سر گردان انهي راز رموز ۾

(164) جوڳي هليا جوءَ تي، ڪري ترڪ تمام
 ڪاهي پيا ڪين ۾، گوندر ڪري گام
 محبت جي ميدان ۾، رهن محو مدام
 نفي ڪري نام فيضل خود فاني ٿيا
 (165) خاصيت سک خاک جي، ڪري ترڪ تمام
 لتڙ سڄي لوڪ جي، سهج مهت مدام
 موتو قبل انت، موتو پروڙج پيغام
 ڪسي تي قتلام ته فيضل پسين پرينءَ کي
 (166) آپ بار ايوين فرمايا ڪر ڏک، فاقئي چوڙ علائقي
 سمجھ ثبوت صحي وتبتل ست سڀ جهاڪي چوڙ علائقي
 توشا شوق توڪل والا چاچڙ ڏاڪي چوڙ علائقي
 فيضل فهم فنائي داسک پئين ڪوبه سڪلاڪي چوڙ علائقي
 (167) حرص هوا ست دنيا دي، ڪر طالب ترڪ تمامي
 ٻي سڀ خامي زهر ڏڪر سڀ ضايع ٻاجهون حضرت عشق عظامي
 ٻي سڀ خامي، بن ديدار وصال صنم دي ڪام ڪلي ناکامي
 ٻي سڀ خامي، مين ڪاوڻ ڪاوڻ ذات سمان فيضل عين علامي ٻي سڀ خامي
 (168) ابرو دلبر سيف ستمگر عاشق مفت مريندي پيت نه ڏيندي
 نينان تير ڪبير صدر وچ قهري ڪانه ستيندي پيت نه ڏيندي
 گيسو غبر نانگ بشيهر، پل پل ڏيل ڏنگيندي پيت نه ڏيندي
 زلفان بند ڪمند پڪڙ دل ڪابو قيد ڪريندي پيت نه ڏيندي
 جلوءَ ٺاهه سپاهه حسن دا چوڪند فوج چڙهين دي پيت نه ڏيندي
 سي سي ناز غماز نوين ڪر فيضل ساهه سيندي پيت نه ڏيندي
 (169) پر ڪر پيالا وحدت والا يار ڏتوسي دستي راز الستي
 پيوڻ ستي ثابت ٿيا خود حال حقيقي هستي راز الستي
 تن من سڀ مخمور ڪيتوسي خاص خمردِي مستي راز الستي
 فيضل وحدت وچ ڪم ٿي ڳئي ڪثرت والي وستي راز الستي

(170) درس عشق دکایا، سانون محض لقالا ثاني ٻي سڀ فاني
 سڀني دي وچ سڀر ٿيو سي ثابت سر سڀحائي ٻي سڀ فاني
 هر مظهر وچ جلوا کيتا شور شهود شهاني پ سڀ فاني
 فيضپور دي وچ فيضل هي خورونق راز ٻاني ٻي سڀ فاني
 (171) فتحپور وچ محب مليوسي راي ا روز الدا
 ڪڪن فيڪو نان اڳ هوپوسي ڳانڍاپي وس لدا
 بات برهه دي سجهڻ، مشڪل چار النفس نه چلدا
 فيضل عشق اويڙنهي ڪم هر ڪنهن ناقابلدا
 (172) عشق جتان نين اڪيان لايان منجهه ڳئي خاص ملائڪ
 جاءِ نه جبرائيل اٿائين، پرهه نه پير خلائق
 يار اعزائيل نه چلدا، اسرافيل نه لاحق
 فيضل ميڪائيل اٿان، موصول نه پيا ڪوئي فائق
 (173) پاڪ ملائڪ مولادي ڪوئي خواب نه خورش جنهانيون
 عشق اسرار اسڪي خبر نه چار تنهانون
 عاشق ٻاجهون ڪونه پچاني اسڪا حال انانون
 فيضل بي سر بحر برهه ڪڪ نه ڪل تنهانون
 قرب ڏئي جي ڪرم جا آهن اهڙا ئي فيضل اچائي موڙي آندو مينهن کي
 (174) ڪانگا نئون ٻه لائڙي، چون رم چڪيل چاڪ
 اڳئي ساڙي وڌم سينو سوز فراق، دلڙي دردن وچ ٻه ڦٽي ٿيڙم ڦاڪ
 اڪيون رت ڦڙا هئي، روئن ٿيون مشتاق
 انهي حسن هاڪ، فيضل خود فاني ڪيم
 (175) جيئري جي مري ويا، سي ته نه پنهنجي وس
 جاڏي ڦيرن اوڏهي، ڦريا وڃن بس
 اهڙي حال حبيب سان، وڃي تن کي رس
 فاني ٿي في الله ٻه وٺي ڳوندر ڳس
 دارون درد فراق جو تڏهن لهندين لس
 ڪنهن کي راز نه ڏس، فيضل هوت حبيب جو

(176) پر فيضل هوت حبيب جو سيني ۾ ڍڪ سور
 حال دروني درد جو باهر پاڻ نه سور
 ماڻڪ موتي ساهه سان، ميڙي من ۾ پور
 پائن جو ڀولو پيچي، ٻوٽو ڪر چڪ چور
 سي خود اعليٰ نور، پاڻان جي پاسي ٿيا
 (177) جن جي من محبوب جي، محبت جون موڪان
 سرتيون سي قائم سدا، جانب جون جهوڪان
 دلبر جن جي دل ۾ نادر تن نوڪان
 ڪهڙ ڪل لوڪان، فيضل جو گيئڙن جي
 (178) پر جو گيئڙا جهان ۾ سرها سڌائين
 پري ڀاريو جن اديون، روشن تن جائين
 نور اعليٰ نور سي، حال حشر تائين
 قرب ڪرم جي پاڪر مان، سندن سوائيس
 هت هت هوندا هوت سان، محبت منجهائين
 سڪ وارن سائين، فيضل سدا ساهه ۾
 (179) سرتيون جن لوچي لڏو ڪين منجهان ڪلتار
 توڙان تن سمجھي ڪنيو سر تي برهه ٻار
 فاني ٿيا في الله ۾ مانجهي مڙيادار
 فيضل تن جا پار ڪير پروڙي ڪو ٻيو
 (180) پر جاتي سي مانجهي وڃي، گڏجي ٿيا گم
 تاتي برهه نه پيچرو نه ڪورند قدم
 نه ڪو نام نشان، نه ڪو وس وهم
 ڪلي ٿيو قلم فيضل اور نه پار ڪو
 (181) جن کي هوت حبيب جي، برهه ڪيو بيدار
 ناسوتان نڪري ويا، سنجھيئي شهسوار
 ملڪوت ۽ جبروت جو سر سمجھي ٿيا پار
 لڪ لنگهي لاهوت ۾ گڏجي ٿيا سي گار
 بحر بقا باهوت ۾ باقي سو خود يار
 خال حقيقي اهوت ۾ اونھون سر اسرار
 ڪانهي ٻي گفتار فيضل تهيمن تار ۾

(182) جن کي لڳيون جيءَ ۾ محبت جون ميخان
 پڇن سي هر دم پيا، مڇ ۾ جيئن سيخان
 توڙان سندن طلب جون، رڳ رڳ ۾ ريخان
 سايون تن بيخان، فيضل عشق الله سان
 (183) پر عشق سنڌي آڙاهه ۾ پڪا ٿام پڇن
 تنهن جي انهي تاب جي، ڪانهي بات ڪڇن
 جيڪي سڙيا سوز مان، سي ٿا جُنگ جلن
 اندر آتش عشق جي، اهڙي اڃ سندن
 پيا بحر عميق ۾ پاڻي پاڻي ڪن
 قلزم سارو ڪين مان، پيتين ڏوئون ڪن
 ڪين ۽ ڪين ڪهن، فيضل سير سمنڊ ۾
 (184) وحدت جو وضون ڪيو، ازلان عوشان
 غير غليظي شرڪ شڪ، توڙان ويڙ وٽن
 نيت ٻڌي نانه مان، نينهن نماز پڙهن
 پاڻ وڃائي پاڻ ڪي، پنهنجو پاڻ پسن
 فرض فنا في الله ۾ فاني ٿام رهن
 باقي بار سندن، فيضل بحر بقا ۾
 (185) پنڌ پراهون توڙجهي، هي آسڻ سڀ اوري
 ڪاهي ڪين درياهه ۾ پئو گهاٽو سر گهوري
 موٽو قبل انت موتو چڱ پانڊي ڪي پوري
 قلزم ڪارون پار ۾ گهر سور سجر سوري
 فيضل چت چوري غوطو هڻي اتي غرق ٿي
 (186) حرص هو آهستي چڱي پئو ڪين منجهان ڪاهي
 تار چڪي توحيد جي، ٻڌ سر ندي ڪي ساهي
 وحده لاله الا هو سو هر جا هڪ آهي
 ٻيو فيضل ڪونهي، دوست بنا دارين ۾
 (187) توڙان توحيد جو سمجهيو سر اسرار
 دوست بنا دارين ۾ ٻيو نه ڏسن هڪ وار
 قل هو الله احد، پرجهيو وٽن پار
 هر طرفين هڪ يار فيضل پسن هو بهو

(188) ٻارڻ ٻاري عشق جو دل ۾ دود دکاءِ
 ٻاهر ٻاڦ نه نڪري اندر مچ مچاءِ
 ڪوري جيئن صدر ۾ ڪامي پاڻ پچاءِ
 اهڙي چال عجيب سان، ناتو توڙ نڀاءِ
 فيضل فرق وڃاءِ ته ويجهو ٿئين وصال ڪي
 (189) اندر تاران طلب جون، چوريم ازلي انگ
 سي سي ساز ڪڙا ٿيا، چيڙيون طبل چنگ
 شرنا ڪرنا دلربا، دري دڦ اُڀنگ
 بينسر بين تنبور سيم سازن لايو رنگ
 باجي بگل ڍولڪي، ٿاڻيو توڪل تنگ
 رونق راز رباب جي، نام وڃائي ننگ
 مُرلي منڏ سارنگي، وڏو وحدت ونگ
 أَحَدُهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ بِأَذَانٍ بِرَّذَنَگ
 فيضل نينهن ننگ، تن من سڀ تارون ڪيم
 (190) اُڀريو ڪڪر ڪم جو فتحپور تي يار
 گاج گروڙ شمع ٿيو مينهن اٿا چوڌار
 آبادي سڀ ملڪ ۾ ٿيو ڪاچو باغ بهار
 فيضل موڙ غنچا ڪليا، گل ڦل ٿيو گلزار
 ڪيو قرب سنسار نڪتو ذڪر ڏيه مان
 (191) اڄ پڻ مينگهه ملهار ٿيو هلي آيو جهڙ
 بادلان ڪڙا ٿيا، پُڙن مٿي پڙ
 ڪاري ڪڪر وچ ۾ گاج ڪيو گُڙ گُڙ
 موليٰ مينهن وسائيا، لڻو ٿڪر لُڙ
 اکين جي ڦُڙ ڦُڙ فيضل جيءَ اجاريو
 (192) چوٽ چڙهي جُهر آيا، اڄ وسڻ ويس ڪري
 ڪڪر رنگا رنگ جا، بارش بار پري
 ساوا ڦڪا ڪارڙا، اچا پاند پري
 ڪنوڻن جنمبي جوش سان، ٻڌو ڪانم تري
 فيضل مينهن ڪري وسڻ سان وارا ڪيا

(193) پر وسط سان وارا ڪري، جهڙن لايو جهور
اُٺا مينهن ملير تي، ڪابل ۽ ڪشمور
عرب عجم هر جا ٿيو ذات ڏهورو زور
شوق مچايم شور فيضل پسي پرينءَ کي
(194) آبي ڪڪر اڃ اچي، ايريا اتر پار
بجليون پچي پيچ سان، لايائون چمڪار
گاجن سندنو گوڙ ٿيو وڌڙن جو وار
مينهن مانڊاڻا ڪري اُٺ آبي اُشمار
سُڪا وڻ ساوا ٿيا، لايو برهم بهار
فيضل ٿي بيدار آيو وقت وصال جو
(195) پر آيو وقت وصال جو گل ڦل ٿيو گلزار
چو طرفين ٿيو چمن ۾ هو هو ڦل هڪار
ڪير پروڙي ڪو ٻيو عشق سندنو اسرار
فيضل سو دلدار جلوه نما ٿيو جابجا
(196) اڃ ڪي اولهه پار کان، ايريا جهڙ جائِي
ڪنوڻيون گاج مڙيون، اچي لائن گهرايِي
سلامي سردار جي، وٺي ٿيون راهي
ڪيائون تن مڙي، وسط جي وائي
(197) پردو آهين پاڻ تون، دلبر ڪي درميان
خوديءَ کي ڪر زيان، ته پردو ڪونهين پرينءَ کي
(198) ملن جي محبوب سان، ته خاص خودي کي ڇڏ
خودي ۽ خدا پيئي، مور نه ٿيندو گڏ
وحدت جي شمشير سان، دام دوئي جو وڍ
غير وجودان ڪڍ ته فيضل ڪونهين ڪو ٻيو
(199) پر فيضل ڪونهي ڪو ٻيو ريءَ پرين جي پڪ
پاڻ ڇڏي پئو پاڻ ۾ شرڪ وچائي شڪ
الله نور السماوات والأرض، هر طرحين تي حق
ڪونهي ڪو ٻيو ڪڪ، دوست بنا دارين ۾

(200) مشتاقن جي من ۾ سدا حسن حضور
 ڀولا ڀوپڇي سڀو دلبر ڪين دور
 عشق سنڌي آڙاهه ۾ وتن سي وهلور
 جيڪو ڪهي تن سان سوڌي خود چڪچور
 تاب تهين جي تڪ جو جهلي ڇا اضفور
 جن جو سيڪ صدور فيضل فيل فنا ڪري
 (201) واسينگن تي ويڙه لئ، جنهين رڪيو پير
 تاب تنهين جو تم ٿيو مٿئون پين مير
 ٻوڙو ئي پاڙان ڪڍي ساڙين ڦوڪ سوڀر
 چوي چوائِي پاڻ ٿو سوئي محب مٿير
 فيضل پُرجهي ڪير، اونهون راز عجيب جو
 (202) ڳالهين عشق عجيب جون، نادر لعل امل
 ٻول ٻڌي بيدار ٿي، ويراڳي بلبل
 الله نور السماوات والارض، پُرجهي پسج ڪل
 ريءَ پرينءَ جي باغ ۾، ڪونهين غير اصل
 گل پسي گلزار جا، ڀول نه ٻئي ڪنهن ڀل
 فيضل سوئي گل، هڪڙو ٿي هر شاخ ۾
 (203) پر هڪڙو ٿي هر شاخ ۾، ٻيو ڪجهه ڪونهي مور
 پاسو ڪري پاڻ کان، پسج ذات ظهور
 فَاَيُّنَمَا تَوَلَّوْا فَمِنْ وَجْهِهِ اللهُ هَرْجَا حَقْ حُضُور
 فيضل سو هڪ نور جلوه نما ٿيو جابجا
 (204) برهه بنا برباد، ٽڙي ڪوئي پرون پاڪر اڏي
 ملڪين نال الاوي تڙ ڪوئي بحرين وچ نه ٻڌي
 فيضل عشق الاهي ٻاجهون، ٻئي سڀ ٿاڀي ٿڌي
 (205) عشق عجب راز رباني، ڪاه ڪتاب جت اصلون
 شاهه گدا ڪيا اعليٰ ادنا، مول نه پڇندا نصلون
 عشاقان نون فاني ڪرڪي، جام پيئندا واصلون
 فيضل باقي آڀي رهندا، بار منزله مٿلون

(206) آڀي پليندا سر انسان اتي، لک ٿوري ڪيئن ٿوڙان
 ڪرمن امداد الاهي، روهي ڪرم ڪروڙان
 سر سبحاني سيئي دي وڃ، ڏيندا آڀ ڳروڙان
 فيضل ڪون لهي ڪل حقيقي ٻاجهون درد سروڙان
 (207) فيض پور دي وڃ، فيض فتح پور ڪيئن شور شهاني
 جيڪي طالب آوين تسي پيون مئي ميخاني
 هون محو هميشه او وڃ محبت دي مستاني
 پر فيضل برهه بنا هي مشڪل، پاوڻ حال يگاني
 (208) ڪلمان قبلون ڪي ڪي پڙهندي، سارا لوڪ زبانون
 سر ڪلميندا سمجهه تنهن ڪون، جنهن پڙهيا دل جانون
 حق انهن ڪون حاصل هي، ڪيا ڄاڻن پئي نادانون
 فيضل سر سبحاني سمجهڻ ڪم نهين حيوانون
 (209) ٻاجهون سمجهه الاهي، سارا لوڪ مثل حيواني
 فَهُوَ ادنيٰ من ابهائهم ول صحيح سلطاني
 توڙي هون عالم فاضل عاقل تي فرزاني
 توڙي هون شيخ مشائخ مفتي تي ملواني
 توڙي هون عابد زاهد ڪيئي زيب زماني
 فيضل نينهن نه مندا ڪوئي ٻاجهون حب حقاني
 (210) پر بحر بقا بالله ۾، جيڪي تمام رسن
 جيءَ جياپو تنهن منجهان، سوئي بحر سندن ساعت
 سي تنهن بحر کان، ٻاهر ڪين بچن
 پسڻ پيئڻ سان ڪڏهن، گذر ٿئي
 نه تنهن سدا مخورهن، فيضل تنهن نار ۾
 (211) سرتيون سوز فراق ۾، وئي منڏ مري
 پنهل آيو پاڻهي، اندر گهوت گهري
 پسي هوت پروچ ڪي پيم دل ٺري
 جيئري ٿيس وري، فيضل ڪني ڪانڌ سان

(212) حال حقيقي سمجھه صحي کي اي من خاڪي خس دا
 وفي انفسڪم راز نهاني آڀي اپنا ڏسندا عاشق جت وچ
 رل مل رهندي عقل اتان نهين رسندا
 صوفي صاف صفا سر مطلق هر رنگ دي وچ وسندا
 جُز جيلان وچ ڪل وچ رل ڳيا، ڪلي ٿيا هم لس دا
 پر فيضل ڪل دي وچ گم ٿيون، ڪم نهين هر ڪس دا
 (213) ملا قاضي مصلي ڪري پڙهه پڙهه علم مقالي
 حالي علم ڪنون رند رهندي وچ خطرا تين خالي
 عاشق لدني حرف پڙهيندي واحد حرف وصال
 جنهن وچ فهم فنائي، حاصل ڪردا برهه بهالي
 تان وچ بحر بقا دي نين خود، ستندا جذب جلالي
 فيضل برهه بناهي مشڪل، حال وصال ڪمالي
 (214) اڪڙيون عوشاقتن جون، ويون اڳ اڙي
 نه ڪو ڪوئي مڪان هو نه ڪو تاب تڙي
 اصل روز ازل ڪان، ويٺم جيءُ جڙي
 پسڻ پوءِ ٿيو اچي منجهان من مڙهي،
 فيضل چست چڙهي، پيا بحر عميق ۾
 (215) پر لهنوارو هر ڪو لڙهي، اويارو ڪي ڪي
 جن جو ساهه عجيب جي، عشق وڌو بيسڪي
 مليا سي محبوب سان، ڪل نه ٻئي ڪنهن ڪي
 جيئري مئا جيڪي، فيضل تن پاتو پرين
 (216) پر هر ڪو لهنوارو هلي، تون اويارو هل
 لنبو لائي عشق جو جيءُ ۾ پيو جل
 جاڏهن آئين اوڏهين، وڏي وچ منزل
 ٻڌي جن توڪل، فيضل سي پهتا وڃي
 (217) ناز پرين جي نينهن جا، سور سڀئي سه
 جيڪا مرضي يار جي، تهين ۾ راضي ره
 جاڏهن آر عجيب جو اوڏهن رلجي وه
 فيضل اهڙو پهه، پچائج پرينءَ سان

(218) پڇائج پرين جو دل ۾ اهڙو داغ
ڪڏهن نري ڪين ڪي، ساڙو ساھ دماغ
غير خودي ساڙي سڀ، دل بڻائج باغ
فيضل ڇت چراغ، پاري ڏس من ۾ پريئين
(219) پريئن لاءِ پرديس ڏهن، موڳي مفت نه دل
دلبر پنهنجي ديس ۾ اتي سمجھ اصل
زهد ذڪر سڪ سوز سان، پڇي ڇڏهي پل
ساڙي ورق وجود جو ٿي، گلائي گل
فيضل هن امل، پنهنجو ٿي خود پاڻ ۾
(220) پنهنجو ٿي خود پاڻ ۾، سوئي سو دلدار
جنهن لاءِ وتين ويسلي، ووڙيندي وڻڪار
في انفسِڪم پاڻ ۾، پُرجهي نيٺ نهار
پولي ٿو پڪ پاڻهي، پوليون ٻولڻهار
پاڻان ٿئي بيزار ته سوئي پاڻ سمايئين
(221) جي سوئي پاڻ سمايئين، نه پاڻان پاسي ڪر
موتو قبل انت موتو جيئري ئي تون مر
تڏهن ٿيندو سو پرين، ثابت منجهه صدر
ايها خاص خبر فيضل سمجھ سهي ڪري
(222) پر فيضل سمجھ سهي ڪري، پاڻان سر سبحان
الانسان سري، وَاَنَا سِرّه، ٻُڌَءِ عين عيان
جانب ٿي خود جيءَ ۾، جاچي ڏس ڇنڊُ جان.